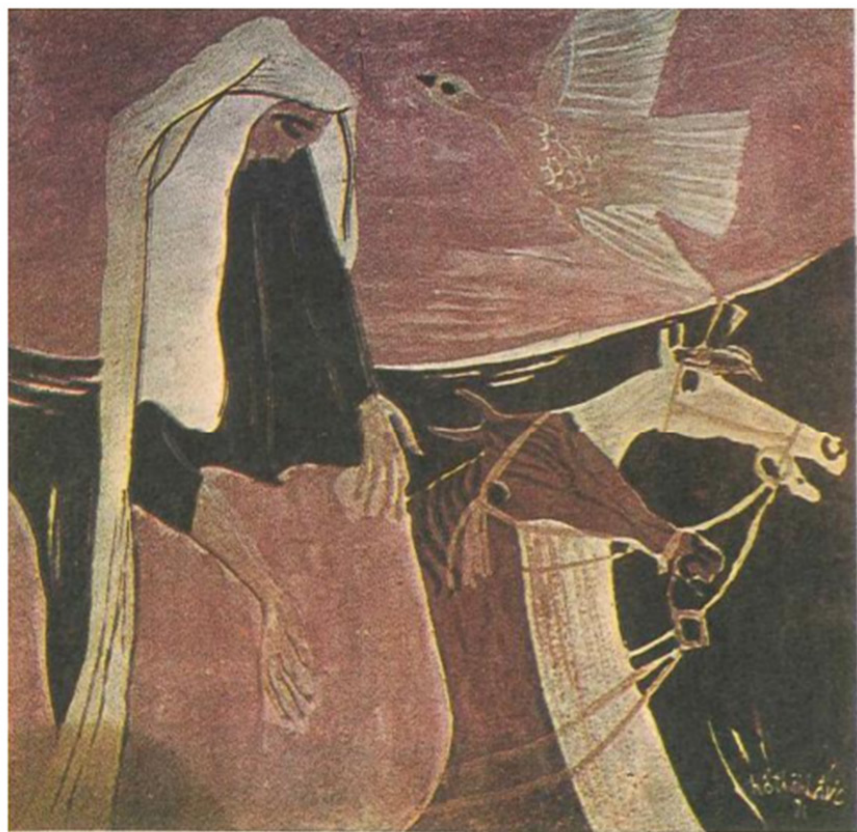

mai thảo
**MANG XƯƠNG
TUYÊN 卐 ĐAI**

Tủ sách Văn Nghệ Khai Phóng, 1971

**mang xuống
tuyền đài**

mai thảo

mang xuống tuyền đài

mai thảo

bìa: *Tủ sách Văn Nghệ Khai Phóng*

trình bày: *Muon Phuong*

nguồn: *TieuLun*

Copyright © 1971 by Mai Thao

Muon phuong góp lại, trả về muon phuong

**mang xuống
tuyền đài**

MAI THẢO

CHƯƠNG 1

Cánh cửa phòng bị đẩy nhẹ từ phía ngoài. Ánh đèn từ ngoài hành lang chảy vào, làm sáng lên bằng một thứ ánh sáng mờ mờ, vàng vọt, căn buồng trước đó tối đen. Cái bóng gầy guộc của người bồi phòng hiện ở giữa khoảng cách của khung cửa vừa mở hé. Y gõ cửa. Rồi chẳng hắng. Không một tiếng cười trả lời, cũng không một tiếng động đáp lại. Căn phòng đắm chìm trong một yên lặng ngọt ngào. Bị giam nhốt đã nhiều đêm ngày miên man trong cánh cửa sáng chiều bản bật đóng kín, những thước không khí quẩn, sững, đứng bất động ở từng xó góc choáng váng. Người bồi phòng đứng giữa căn phòng phơi bày một cảnh tượng ngổn ngang bừa bãi đến tận cùng.

8 | Mai Thảo

Y bung trên tay một cái khay gỗ. Trên khay, một cái ly đặt cạnh một chai rượu, chai Martell, cao ngất, còn nguyên vẹn, đầy ắp, chưa mở nút. Người bồi phòng đằng hắng một lần nữa, lớn tiếng nói về phía chiếc giường sắt kê ở một góc phòng:

– Ông khách, tôi đem rượu lên đây!

Từ chiếc giường im lìm, thoáng vọng lên tiếng cựa mình rồi lại im lặng như cũ. Người bồi phòng chần chờ một giây, không biết nên xử trí thế nào. Y nhún vai, thận trọng tiến tới trước cái bàn thấp kê gần cửa sổ. Y đặt cái khay rượu xuống mặt bàn, nhìn trở lại phía chiếc giường một lần nữa, đoạn quay gót đi ra. Đi được và bước bỗng y co chân, giẫy dụa và la lớn:

– Trời đất ơi! Lại đập bể ly nữa.

Cùng với tiếng la thất thanh và một tiếng chửi thề tục tằn, là cái âm thanh vỡ vụn, sắc nhọn đến rùng mình mảnh thủy tinh trên sàn nhà mà người bồi vừa dẫm phải.

Y giận dữ quát tháo:

– Đem cái ly nào lên, đập bể cái ly ấy. Say tối ngày. Uống gì mà uống khốn khổ như vậy.

Người bồi thường phòng vừa dứt lời, từ chiếc giường sắt, một bóng người chồm dậy, lao tới, túm chặt cổ áo người bồi phòng. Một giọng lè nhè, tằm đằm giấc ngủ mỗi mệ và hơi men sượng sần:

– Mà chửi ai?

Người bồi phòng lắp bắp:

– Dám nói gì ông đâu. Chỉ bảo đã đưa rượu lên cho ông một chai Martel đúng như ông dặn.

– Để đó.

Cái cổ áo người bồi phòng được buông ra, cùng với một tiếng quát hung dữ:

– Bước.

10 | Mai Thảo

Người bồi phòng đi giật lùi ra đến gần cửa phòng, mới dám lên tiếng:

– Ông đã đập bể đến cái ly thứ...

Cái bóng đứng dạng chân, chống hai tay vào sườn cười gằn:

– Đập bể bao nhiêu, tao đền bấy nhiêu.

– Quản lý, nói ông đã gọi lên phòng chai này là chai thứ chín.

– Bao nhiêu cũng được. Bảo thằng quản lý của mày cứ biên vào sổ. Chừng nào tao đi, tao trả tiền.

– Đem, đưa lên cho tao chai nữa. Bước. Đóng cửa buồng lại.

Cánh cửa buồng vừa đóng, tiếng chân của thằng bồi phòng khốn kiếp còn vang lên ở ngoài hành lang, tôi đã lão đảo bước trở lại giường, ném mình xuống mặt đệm. Thân thể tôi là một khối lửa bùng. Cổ họng tôi khô khát.

Da thịt tôi sượng sần. Cái đầu nhức nhối, hai thái dương như muốn nổ tung. Thân thể tôi đã đầy đặc men rượu, đầy đặc đến buồn nôn buồn mửa, nhưng cần thiết khủng khiếp của tôi lúc này vẫn là rượu. Không thể không uống được, cho dù rượu là một chất thuốc độc, có thể làm cho tôi chết ngay tức khắc.

Tôi ôm đầu, ngồi dậy. Bây giờ là mấy giờ? Bây giờ là đêm hay là ngày? Không rõ. Tôi đã mất hết ý niệm về thời gian, hình như tôi đang sống giữa một trạng thái dị thường của đêm với ngày trộn lẫn, tối và sáng, không phân định. Hình như tôi đang nằm trong một nắm mồ, dưới đáy một vực thẳm không đáy.

Chai rượu nặng trĩu trên tay, khi tôi cầm lấy nó. Tôi nghiêng rỗng, mở nút. Cái ly run run trong tay. Tôi chửi thề, đặt mạnh cái ly xuống mặt bàn, cầm cả chai rượu lên, ngửa cổ tu một hơi.

Rượu chảy ồng ộc vào cuống họng. Tôi nhắm nghiền mắt lại, để mặc cho rượu chảy

12 | Mai Thảo

tràn sang hai bên kẽ mép, xuống cổ, xuống quần áo. Người tôi chỉ còn là một khối lửa nóng bùng trong bóng tối. Lúc này, tôi chỉ muốn xô ngã, đập ngã tất cả những gì còn đứng vững ở chung quanh. Nhưng tôi đã đập phá hết. Đòi tôi. Hạnh phúc của tôi. Gia đình tôi. Cả đến niềm say mê điên cuồng rồi dại, tôi cũng đã đập phá tan tành.

Chung quanh tôi, chỉ còn là một cảnh tượng hoang tàn rợn người. Chuyên, mày đã đập phá hết. Chính thân thể mày, sự hiện hữu của mày.

Tôi phá lên cười, tiếng cười điên dại:

– Phải. Tao đã đập phá hết.

Tiếng cười nghiêng ngả, mê loạn, tiếng quát lớn và câu nói điên khùng, vô nghĩa của tôi vang động cùng khắp căn phòng đóng kín. Nhiều tiếng chân chạy ngoài hành lang. Nhiều tiếng xì xào. Chắc chúng tưởng rằng trong phòng này. Có một thằng điên. Một thằng điên phải bắt trói lại. Giam cầm cẩn thận như con chó ngộ.

Tôi lăm bắm một mình:

– Phải. Tao là một thằng điên.

Bưng lấy đầu bằng hai tay lấy bầy, tôi lần bước đi về phía buồng tắm. Đèn bật sáng. Căn buồng tắm hiện ra, trong một cảnh tượng bừa bãi đến tận cùng. Dấu vết điên loạn của tôi từ phòng ngoài chạy vào tới đây, phơi bày cùng khắp. Một chiếc khăn ném trên nền nhà. Chiếc khăn ướt sũng, không biết nằm đó tự bao giờ. Một chiếc bàn chải đánh răng, một chiếc lược nằm trong cái bồn tắm khô cạn. Mùi nước tiểu nồng nặc. Tôi ụa mửa một hồi, phải vịn vào tường cho khỏi ngã. Mãi mãi rồi tôi mới lết được tới trước tấm kính hình chữ nhật treo trên bồn rửa mặt. Tấm kính vỡ làm đôi. Chùng như sự vỡ nứt này cũng là do tôi gây ra, không nhớ. Tất cả chỉ còn là cái chập chờn của một cơn mộng dữ kéo dài. Tôi thở dốc một hồi, vặn nước, vục đầu xuống. Nước tràn trề trên tóc, trên mặt, chảy vào tại róc rách. Hơi nước lạnh buốt làm cho tôi tỉnh táo được phần nào. Ngẩng đầu lên tôi cứ để mặt cho tóc tai lướt thướt như

14 | Mai Thảo

vậy mà nhìn mình trong gương. Ai kia? Phải mày đó không Chuyên. Tôi nhìn tôi bàng hoàng. Tôi không nhận ra tôi nữa. Cái khuôn mặt phản chiếu trong gương, cái khuôn mặt mà tôi đang ngắm nhìn trên trời, là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ. Trông nó thật gớm ghiếc, thật kinh tởm. Một bộ râu quai nón xồm xoàm. Những sợi tóc xơ sợi, dính bết trên đài trán. Một cặp mắt đỏ rực như máu. Một cái nhìn hung dữ, bàng hoàng. Vậy mà cái khuôn mặt thú vật ấy lại chính là tôi đó. Tôi ra khỏi phòng tắm, lảo đảo đi tới chỗ bật đèn. Ánh sáng bừng lên làm cho tôi chói mắt. Đưa hai tay bung lấy mặt, tôi ngồi vật xuống ghế. Bây giờ là mấy giờ? Có lẽ vào khoảng sáu bảy giờ chiều. Tiếng xe cộ từ dưới lòng đường vọng lên, ầm ầm, ran ran, như những lòng đường dưới kia là một mặt biển động sóng đang gầm gừ gào thét. Những gì xảy ra, dưới những lòng đường đó? Những nỗi điên khùng hung hãn nào đang biến những con đường lương thiện hiền lành của thành phố này thành những con quỷ như tôi?

Trong những ngõ hẻm tối tăm, nơi tội lỗi cũng nhiều như rác rưởi và bóng tối, những án mạng nào đang xảy ra? Trong những căn buồng khách sạn kín bưng, tức thở như căn buồng này, những tội ác nào đang âm thầm tiếp diễn? Một mũi nhọn rút ra khỏi vỏ. Một viên đạn đồng sáng loáng lên nòng. Một nhát chém. Một bàn tay lông lá ghì xiết một vòng đai thép quanh một cái cổ trắng nõn. Những tiếng kêu thét thất thanh. Những tiếng ú ớ hấp hối. Một thân người đổ vật xuống. Một dòng máu chảy loang trên một mặt đệm. Phải thế không, giờ nào, phút nào, cũng có án mạng, hiếp dâm, cưỡng sát đang diễn ra thành phố này? Và trong tội ác, con người chỉ là một con thú mất trí?

Ngần ấy câu hỏi rùng rợn là ngần ấy nhát búa đánh mạnh vào thần kinh căng thẳng làm cho đầu tôi như muốn nổ tung ra. Mà điên, mà điên. Mà không định thần, không bình tĩnh lại, mà sẽ điên, tôi nghe thấy tôi nhủ thầm.

16 | Mai Thảo

Chai rượu đặt trên mặt bàn là một mời gọi không cưỡng chống được. Tôi lết tới, cầm chai, tu một hơi. Thân thể tôi đang lạnh buốt, lại nóng dần. Trí nhớ cũng dần dần trở lại. Và tôi đã nhớ lại được tại sao tôi ở đây: trong căn buồng khách sạn này.

Thế mà tôi đã ở đây được gần một tuần. Sáu bảy ngày gì đó. Hôm đó, từ Biên Hòa tôi lên tới Sài Gòn thì trời đã gần tối.

Thằng Bân, gã tài xế của tôi hỏi, khi tôi bảo nó ngừng xe lại ở giữa đường Tự Do:

– Tôi đợi ông chủ?

Tôi xách va ly bước xuống:

– Đánh xe về Biên Hòa. Cất xe vào garage. Tao còn ở lại đây vài ngày.

– Ông về ngày nào cho biết, tôi đưa xe xuống đón.

– Chưa rõ. Tao về bằng xe hàng cũng được.

Dáng điệu tôi lúc đó xem chừng ủ rũ, thiếu
nỗ lực. Vì thằng tài xế đã ném cho tôi một cái
nhìn đầy trác ải. Tôi quắc mắt nạt nộ:

– Nhìn gì tao?

– Thưa, đâu có nhìn.

– Tao bảo mày đánh xe về mà!

– Thưa, nếu cô Oanh, cậu Chế hỏi, tôi trả
lời thế nào?

– Khỏi cần trả lời. Cứ bảo đã đưa tao lên
đến Sài Gòn. Thế thôi.

Chờ cho chiếc xe hơi đã quay đầu trở lại
Biên Hòa, tôi xách va ly đi bộ lững thững trên
hè đường. Vừa tạt sang đường Nguyễn Huệ
thì có tiếng người gọi giật giọng:

– Anh Chuyên.

Người gọi tôi là Hóa, Giám đốc một công
ty dược phẩm. Hóa giao du với tôi đã lâu ngày.

18 | Mai Thảo

Tùng là bạn học cùng trường ngày trước. Tôi định lẩn trốn nhưng không kịp.

Hóa chạy tới nắm tay vồn vã:

- Mới xuống?
- Phải. Tôi mới xuống.

Hóa chỉ chiếc va ly nặng chũu:

- Định ở lâu trên này sao?

Tôi lúng túng:

- Vài ngày.

Hóa mừng rỡ:

- Thế hả? Lại ở với tôi cho vui.
- Không được. Tôi muốn ở một mình.
- Khách sạn?

Tôi gật: – Phải khách sạn.

Nét mặt khép kín của tôi làm Hóa tưởng lầm. Bằng một giọng nói trầm ẩn thành thực, y nói:

– Chuyện chỉ mất còn làm cho anh đau đớn. Ai chẳng thế. Đang ăn ở với nhau một đời... Nhưng cũng là cái số cả. Mà anh cũng đừng thềm bận tâm về những bài báo. Xuyên tạc lắm, ác ý lắm mà. Nhiều khi chẳng có gì, họ còn dựng đứng lên. Bây giờ thì êm thấm rồi chứ?

Tôi gật, nín thinh.

– Rồi anh sẽ quên.

– Hy vọng như vậy.

Không muốn kéo dài câu chuyện có thể đẩy tôi tới những câu hỏi khó trả lời, tôi vội vã bắt tay Hóa, đi thật nhanh sang hè đường bên kia. Tôi tự chải rửa tôi. Biết thế cứ đi ở bên đường Tự Do cho xong, đâm sang đường Nguyễn Huệ này làm gì để đụng đầu ngay với

20 | Mai Thảo

một người quen biết. Lúc này, tôi không muốn gặp ai hết. Muốn lánh mặt tất cả. Chìm vào vô danh. Lẩn vào bóng tối. Đào một cái hố cách biệt thăm thẳm, ở xa ngoài dòng sống của mọi người.

Thành phố đã lên đèn. Con đường Nguyễn Huệ sáng trắng dưới những dàn đèn bùng sáng. Một vài quán hoa còn mở cửa, khiến tôi nghĩ đến hình ảnh những vòng xe tang lắc lư trên một chiếc xe chở một quan tài tới lòng huyết. Hình ảnh tang chế lạnh lẽo ấy có một vẻ gì rùng rợn làm tôi rùng mình. Cái bóng tôi đồ dài lên đường. Cũng may là sau Hóa không có người quen nào nhận ra tôi nữa.

Thấy một tiệm ăn vắng khách, tôi đẩy cửa bước vào. Căn phòng bát ngát, có máy lạnh, chỉ có một cặp đàn ông, đàn bà còn trẻ trong một bàn ở góc phòng. Họ chụm đầu vào nhau, thì thầm trò chuyện. Thấy động. Người đàn bà quay lại nhìn tôi rồi lại quay lại với người bạn trai của y. Tôi yên tâm, tìm một cái bàn ở một góc khác đặt va ly ngồi xuống. Người bồi bàn

Mang xuống tuyến đài | 21
chạy đến, tôi đón lấy tấm thực đơn, chọn vội
vàng cho xong vài món ăn. Đoạn:

– Cho tôi một chai rượu.

Đôi mắt đang thản nhiên lơ đãng của người
bồi bàn thành hình mở lớn và kinh ngạc:

– Một chai.

Tôi cau mày:

– Một chai. Martell. Sao?

– Ông uống ở đây hay đem đi?

– Ở đây.

Tôi nói và gõ gõ ngón tay, xuống mặt bàn.

– Không hết, tôi đem đi. Tính bao nhiêu thì
tính.

Người bồi phòng mang chai rượu đến.
Những món ăn được đưa ra sau đó. Món nào
cũng thơm phức, khói bốc nghi ngút. Nhưng

22 | Mai Thảo

tôi không ăn được, chẳng thấy đói bụng chút nào. Cổ họng tôi khô khát. Tôi nâng ly rượu lên uống từng ngụm lớn. Cặp tình nhân ngồi ở góc phòng trong cùng chợt đứng lên đi ra. Gã đàn ông ôm ngang lưng người đàn bà. Hơi men làm cho cái nhìn của tôi trở nên lung linh. Những hình thể nhòa nhạt, như ngăn cách với tôi bởi một màn sương chập chờn xanh biếc.

Khi cặp tình nhân tới ngang tầm chỗ tôi ngồi, tôi mới thấy người đàn ông chỉ là một gã con trai mới lớn. Người đàn bà kia cũng vậy, một đứa con gái chừng mười sáu, mười bảy là cùng. Mặt mũi chúng còn non choẹt. Đứa con gái thả tóc dài kín gáy. Thằng con trai cầm trong tay một cái cặp da. Chúng vừa ở trường ra. Còn đi học. Ghê gớm thật! Lũ thanh niên thời đại này! Mới nứt mắt, mới ngần ấy tuổi đầu, đã biết hẹn hò nhau, đưa vào một tiệm ăn vắng vẻ, bá vai, tựa đầu tình tự hàng giờ. Thốt nhiên tôi nhớ đến con Oanh, thằng Chế. Giờ này hai đứa con tôi đang làm gì ở trong trại? Chúng có biết tôi đi chuyến này, có thể không

trở về nhà? Tôi bật lên một tiếng cười gằn, dần mạnh cái ly xuống mặt bàn. Tay chân tôi ngứa ngáy muốn đập phá hết. Để nghe những rơi vỡ tan tành nổi dậy ở chung quanh. Tiếng ly làm người chủ rời quầy hàng đến. Y nghiêng mình:

– Ông cần gì?

Tôi buông thông:

– Tính tiền.

Người chủ nhìn mấy đĩa đồ ăn đã nguội lạnh mà tôi không hề đụng tới:

– Ông không dùng?

– Không. Tính tiền.

Người chủ trở lại quầy, sau khi kín đáo ném cho tôi, một cái nhìn tò mò. Thằng tài xế, thằng chủ nhà hàng, thằng Hóa quen tôi vừa gặp ngoài hè phố, thằng nào ngó tôi cũng bằng cặp mắt tò mò như vậy. Tôi muốn nổi sùng. Tôi muốn hét lên: “Tao có phải là quái vật đâu mà chúng mày nhìn tao như vậy?”

24 | Mai Thảo

Cái bông được từ quầy đưa tới. Người bồi bàn nói nhỏ:

– Thừa, đã tính cả tiền chai rượu.

– Được.

Tôi móc túi trả tiền. Tiền lọt khỏi tay rơi lả tả trên mặt đất, dưới gầm bàn. Người bồi vội vĩa cúi nhặt lên. Sau khi đã cho y một khoản “pour-boire” thật hậu hĩnh, tôi đứng lên, từ từ xách chai rượu đi ra. Cơn say bắt đầu cùng với mưa phùn lác đác. Mưa bay nghiêng, tạt vào khuôn mặt tôi bùng bùng. Mặt đường đã ướt loáng. Gió thổi theo mưa bay dưới những hàng hiên.

Tôi nghĩ đến một căn buồng khách sạn. Tôi cần nằm một mình, tìm kiếm ngay cho tôi giấc ngủ giải thoát. Con đường Nguyễn Huệ đầy đặc những khách sạn sang trọng mới xây cất. Nhưng tôi không thể ở khu phố sang trọng và sầm uất này. Thế nào cũng gặp người quen. Phải đi tìm một khách sạn yên tĩnh ở một khu phố khuất lánh hơn. Một chiếc taxi chạy qua. Tôi vẫy lại.

Tài xế là một thằng trẻ tuổi, thân thể gầy gò, nét mặt giảo quyết. Y nhìn chiếc va ly nặng chịu tôi mang vào trong xe bằng một cái nhìn đầy những ẩn ý tối ám.

– Đi đâu, thầy?

– Đi một quãng đã.

– Chứ thầy chưa biết về đâu à?

– Chưa mà!

Tôi trả lời thành thật. Đầu óc tôi tor tả, hoang mang, lại thêm men rượu làm chệnh choáng, thật tình là chưa có một chủ định nào. Nhưng thằng tài xế thì hiểu lắm. Nó đoán tôi xa lạ với thành phố này. Một thằng quê mới ra tỉnh lần đầu, vừa ở một bến xe đò ngoại ô vào thành phố, với chiếc va ly đựng tất cả sản vật một đời, và chưa biết về đâu. Chiếc xe chạy vòng bùng binh Nguyễn Huệ, xuống đường Lê Lợi, vòng qua bùng binh chợ Bến Thành bon bon tiến về ngã Cholon. Tôi ngã vào thành ghế.

26 | Mai Thảo

Chai rượu còn cầm khư khư trên tay. Gió thổi lòng bùng vào khung xe. Tôi mở nút chai, tu một hơi. Rượu với tôi đã trở nên một cần thiết, từng giây từng phút.

– Thầy nhậu say quá hả?

Thằng tài xế quay đầu hỏi lại. Nó nheo mắt, ném cho tôi một nụ cười đồng lõa khả ố.

– Mà thấy đó, tao đang say.

– Tại sao thầy say?

– Ăn nhằm gì đến mày?

– À, thì cũng hỏi cho vui, chứ đâu có ăn nhằm gì đến tôi. Thấy thầy nhậu say, tôi cũng vui à! Tôi cũng là một bợm nhậu đây. Sau cuộc xe này tôi đi nhậu với bọn chúng nó.

Tôi ầm ừ không trả lời. Chiếc xe chậm đà trên đường Trần Hưng Đạo. Thằng tắc xi không chịu để cho tôi được yên. Nó lại bắt chuyện:

– Chắc thầy có chuyện buồn?

– Sao mà biết?

– Nhậu say là có chuyện buồn. Nhậu cho quên đời. Tôi biết lắm mà! Kinh nghiệm nghề nghiệp mà thầy! Tôi đã chở hàng trăm khách buồn chuyện riêng cũng nhậu say như thầy.

Tôi nín thinh lại uống rượu nữa, chẳng hiểu thằng tài xế gọi chuyện hoài như vậy để làm gì. Hai bên đường, những ngọn đèn ng-hiêng chao dập chồn. Những hình bóng lung linh không rõ rệt. Những mái nhà chùng như muốn đổ sập xuống trên những vì tường ng-hiêng ngiêng. Cơn say khiến tôi ngồi không vững nữa. Tôi cúi sang một bên, đầu đập vào thành của xe đau nhói. Thằng tài xế chùng như đã nhìn thấy hết bên trong khung kính chiếu hậu. Nó cười lớn:

– Đã thiệt rồi.

Tôi gầm gừ:

– Mặc xác tao.

– Chứ thầy nhậu từ hồi nào? Tuần trước tôi cũng chở một người như thầy. Cũng giờ này. Không, khuya hơn một chút. Người đó cũng say rượu quá chừng thầy à! Tôi đưa tới một khách sạn. Hôm sau thấy báo đăng ở đúng khách sạn ấy, có một người đàn ông say rượu nhảy lầu tự tử chết.

Tự tử. Say rượu. Nhảy lầu chết. Một hơi lạnh chạy dọc xương sống làm tôi rùng mình. Tôi không muốn ai nhắc đến chuyện nhảy lầu và tự tử hết. Tôi hét:

– Câm mồm.

Thằng tài xế chừng như coi tiếng hét giận dữ của tôi không vào đâu. Nó vẫn cười như thường:

– Sống chết có số hết mà! Bây giờ thầy đi đâu? Thích gái không? Rượu rồi phải gái mới đúng điệu chơi bời. Tôi đưa thầy đến chỗ này nhé!

Con gái ư? Những khối da thịt nhể nhại bốc lửa. Những cuộc ái ân làm tình quên trời quên đất. Trong một khoảng khắc, hình ảnh những tấm thân đàn bà nồn nà đã nằm bên tôi, thấp thoáng hiện lên. Đàn bà, trước sau là một cần thiết lớn cho đời tôi từng là xâu chuỗi miệt mài không cùng trong những thú vui nhục dục. Lúc khác thẳng tài xế tắc xi đề nghị như vậy, mắt tôi đã sáng lên, tai đã lắng nghe, và tôi đã vồ lấy cơ hội tốt. Tôi đã bảo đâu đưa tao đi, mau, bao nhiêu tiền tao cũng trả. Tôi đã bảo, nói thế rồi tìm không ra, mày chết với tao. Lần này không, cái gì cũng được, nhưng trừ đàn bà. Thẳng tắc xi rủ tôi đón gái điếm chẳng những không được tôi hưởng ứng còn làm tôi tức giận:

– Câm mồm.

Thẳng tài xế quay lại nhìn, nhún vai, chép miệng:

– Ông này không phải là tay chơi rồi.

30 | Mai Thảo

Bàn tay tôi từ phía sau phóng ra như chớp, thộp lấy vai thẳng tài xế, khiến nó giật bắn mình, la lên một tiếng. Cái tay bánh loạn choạng, chiếc xe muốn vô lễ.

– Ô hay! Ông khách làm gì thế.

Tôi cười gằn:

– Đâu lại đã.

Xe đáp vội vào lề đường suýt đụng vào những xe khác. Chờ cho thẳng tài xế ngừng lại đầu đó, tôi bảo nó, tay vẫn nắm chặt lấy bả vai nó:

– Quay lại đây tao bảo.

Nó ngoan ngoãn quay lại. Tôi ghé sát cái khuôn mặt bùng bùng men rượu vào gần mặt nó. Tôi chỉ còn là một con thú hung hãn. Và thẳng tài xế đã bay hết hồn vía:

– Bảo mày đưa tao đến một khách sạn, nghe rõ chưa.

– Thì tôi đang đưa ông đón khách sạn đây mà.

– Cấm không được nói gì nữa. Nếu tao không hỏi. Nghe rõ chưa?

– Dạ, đã. Đã nghe rõ.

– Tao vừa giết người. Bằng bàn tay này. Bóp cổ. Phải tao giết người, bằng bóp cổ, bằng bàn tay này đây. Mày lải nhải thêm một câu, tao bóp cổ mày chết tốt.

Đẩy mạnh vào ngực thằng trẻ tuổi khiếp đảm, tôi quắc mắt:

– Bây giờ lái xe đi.

Thằng tài xế hoàn hồn, không dám nói gì thêm nữa. Tới giữa đường Đồng Khánh, nó rẽ về phía tay trái. Chiếc xe lăn thật chậm trên một con đường nhỏ thấp thoáng bóng lá cành. Tới cuối đường, xe ngừng lại trước một tòa nhà ba tầng:

32 | Mai Thảo

– Đây là khách sạn Đồng Hưng. Ông xuống đi, tới giờ đi nhậu của tôi rồi. Tôi không chờ ông nữa. Tôi quăng tiền lên ghế trước, xách va ly, mở cửa xe bước xuống. Trời vẫn mưa. Thứ mưa bụi không nhìn thấy mà chỉ đoán thấy, lất phất trong không khí. Chiếc xe chạy vụt. Tôi không thềm chấp, lao đảo đi vào khách sạn. Thằng quản lý khách sạn ngồi sau quầy. Thấy tôi với một chai rượu uống dở cầm tay, nó đã phải ngán.

Tôi đặt mạnh chai rượu lên mặt quầy:

– Một phòng.

– Mình ông?

Tôi quay lại phía sau, nhìn trái nhìn phải rồi hất hàm:

– Mình tao chứ còn ai nữa đâu?

Lối ăn nói ngang tàng, mất dạy của tôi, đáng điệu ngất ngưỡng muốn sinh sự của tôi, càng làm cho nó ngán thêm:

– Hết phòng tốt rồi.

Tôi lắc đầu:

– Tao đã đến đây, không đi đâu nữa hết
Tao đang cần ngủ, phòng nào cũng được, tốt
xấu tao không cần. Mười ngày, bao nhiêu tiền.

– Tám ngàn.

Tôi móc túi lấy mười ngàn ném lên mặt
quầy:

– Còn thừa hai ngàn. Bảo bồi đưa lên phòng
cho tao một chai rượu. Phòng số mấy, lầu nào,
đưa chìa khóa đây.

Thằng quản lý đếm tiền, nhìn từng tờ một,
như nghi ngờ thứ tiền tôi đưa là tiền giả vậy.
Nó cất tiền vào ngăn kéo, khóa lại cẩn thận, rồi
mới chìa cho tôi một quyển sổ và một cái bút:

– Ông ghi tên.

– Làm gì?

– Cho nhà chức trách kiểm soát.

Tôi lẩm bẩm chửi thề, nhưng cũng cầm lấy bút, viết nguệch ngoạc vào cuốn sổ nhơ bẩn:

Trần Hữu Chuyên – Biên Hòa.

Thằng quản lý đón lấy sổ, xem tôi viết gì, đoạn y vẩy tay ra hiệu cho một thằng bồi đưa tôi lên cầu thang. Như thế đó, tôi đã lạc tới căn phòng khách sạn này. Như thế đó, tôi đã ở đây, tới hôm nay là trên dưới một tuần lễ.

Mấy ngày đầu, tôi còn tỉnh táo được đôi chút, mỗi ngày vài giờ. Bữa ăn tôi còn lần được xuống nhà dưới, ra đường đến một tiệm ăn ở đầu phố. Lâu dần rồi tôi không đi đâu nữa. Tôi gọi thằng bồi, cho tiền nó, mỗi ngày hai lần, nó bung lên phòng cho tôi một khay thức ăn. Kể ra giá không ăn cũng được. Tôi không thấy đói bụng lúc nào hết. Chỉ thấy thèm rượu. Lúc nào cũng thèm rượu. Bằng rượu, tôi muốn giết chết trí nhớ. Bằng rượu, tôi muốn chìm vào quên lãng. Bằng rượu, tôi muốn chôn đi quá khứ, gạt bỏ hiện tại, chối từ tương lai.

Chai rượu dở ngay đêm hôm đầu đã hết. Tôi đập cửa buồng, gọi bồi đưa lên cho tôi một chai mới. Uống say ngất, tôi đập phá hết. Mặt sàn ngổn ngang những mảnh ly vỡ vụn tan nát. Nhiều khi tôi bắt gặp tôi vừa thẳng cánh ném những cái ly trên tường, vừa cười vang động như một thẳng khùng.

Sống vài ngày trong căn buồng đóng kín, tôi đứt rời hẳn với chung quanh, với bên ngoài. Những chuyện gì đang xảy ra, sáng nay mưa hay chiều hôm qua nắng, tôi đều không hay biết. Nhiều lúc tôi có cảm tưởng kỳ lạ là căn phòng tôi đang cũng không phải là một căn phòng khách sạn trong khu Chợ Lớn nữa mà là một căn phòng khác. Không số. Trong một thành phố khác. Không tên. Cảm tưởng kỳ lạ gia tăng đưa tới những hình dung quái đản.

Căn phòng cuối cùng cũng không còn là một căn phòng mà là một nhà mồ. Một đường hầm đào sâu trong lòng đất. Những bức tường im lặng đồng nghĩa với một thứ bóng tối dày đặc.

36 | Mai Thảo

Tôi sống một phần nào, trong một ý nghĩa nào đã cách biệt hẳn với thế giới loài người. Giữa hai cơn say thần trí tôi chập chờn và tâm linh tôi là một thứ thung lũng mù sương. Những giấc mộng thay phiên hiện hình trong những giấc ngủ rời rã, mê thiếp.

Một đêm kia, tôi mơ thấy thẳng tài xế chở xe đưa tôi đến khách sạn này. Khuôn mặt nó vẫn là khuôn mặt cũ. Với cái nhìn xảo quyệt, nụ cười mất dạy. Nhưng nó không gầy, nhỏ nữa mà cao lớn lênh đênh. Chiếc xe nó lái tôi đi là một chiếc xe hơi mui trần, màu đỏ chói. Nó lái yên lặng, không một lần nào quay đầu nhìn trở lại. Con đường thẳng tắp như một sợi chỉ. Chung quanh không một bóng cây, một bóng nhà. Cả một vùng trời đất chỉ là một mặt phẳng nhẵn bóng như một tấm gương vĩ đại. Trống ngực tôi đập thình thình. Sự lo sợ bắt đầu xâm chiếm:

– Này, mày đưa tao đi đâu?

Chiếc xe mui trần màu đỏ chói vẫn phóng

tới, bằng bằng. Tôi đã hoảng hốt thật sự. Tôi la lớn:

– Cho tao về nhà.

Tiếng nói phía trước ném lại:

– Ngồi im đó.

Tôi năn nỉ:

– Nhưng tao muốn trở về nhà tao. Ngay bây giờ.

Bỗng cảnh vật thành linh đổi khác. Một đổi khác dị thường mà tôi chưa nhận thức ra được. Tiếng thằng tài xế ném lại:

– Tới nhà máy rồi đó.

Thằng mất dạy. Nó gọi khách hàng bằng máy. Tôi vừa toan lên tiếng cự nự, thì chiếc xe đã vượt qua một cánh cổng lớn. Cánh cổng như chiếc xe, cũng sơn màu đỏ chói.

Con đường nhỏ hằn lại. Chiếc xe chạy từ từ qua những ngôi nhà nhỏ xíu, chỉ cao ngang tầm người, như những ngôi nhà cho trẻ con chơi. Cuối đường thì là một nền nhà đã vạch sẵn nhưng chưa có một công trình xây cất gì hết.

– Tới rồi.

Thằng tài xế nói và cửa xe tự động mở ra như có một bàn tay vô hình điều khiển. Tôi thấy tôi ngơ ngác và bàng hoàng bước xuống. Nhìn gần, những tóc gáy tôi đang đứng bật lên. Thì ra những ngôi nhà nhỏ cao ngang đầu người đó chỉ là những nấm mộ và cái nền nhà cuối đường chỉ là một lòng huyết sâu thẳm.

Tôi co cẳng chạy. Tôi chạy như gió. Một đoàn người từ phía sau lưng yên lặng rượt theo. Tôi chạy đã nhanh chúng còn chạy nhanh hơn, chỉ một chớp mắt tôi đã bị chúng tóm được. Chúng lôi kéo tôi xềnh xệch như một con vật tới cuối đường, thẳng cánh ném tôi xuống lòng huyết mở mòng. Rồi chúng hò nhau ném đất xuống.

Những hòn đất thật lớn như từng tảng đá ném xuống tới tấp như mưa Chăng mấy lúc lòng huyết đã đầy. Tôi van xin, tôi giãy giụa, la hét thế nào, bọn người lạ mặt cũng không thềm biết tới. Đất đã lên tới ngang lưng tôi. Rồi tới ngực, tới cổ. Đất lên cao tới miệng, tới mũi, tôi không thở được nữa. Rồi tới mắt. Đầu óc tôi tối đen. Rồi tới đầu. Tôi bị lấp kín hoàn toàn, tôi chết rồi. Tôi thét lên một tiếng hãi hùng và tỉnh dậy.

Một lúc thực tôi mơ thấy tôi đi trên một bãi biển vắng lặng. Những con sóng trùn đầu xô tới, nhưng giấc mơ thật yên lặng, tôi không nghe thấy một tiếng sóng nào. Một lúc khác tôi lại mộng thấy rừng. Hùm, beo, rắn rết đầy đặc. Chúng cũng rượt đuổi tôi như bọn người lạ mặt của giấc mơ trong nghĩa địa. Cuộc rượt đuổi hãi hùng cũng làm cho tôi tỉnh dậy. Mồ hôi thì vã ra như tắm.

Như thế đó, đêm mê, ngày mê, mê sáng, mê chiều. Chừng như nếu tới thức thì thôi. Còn nếu đặt mình nằm xuống thiếp đi thì những

40 | Mai Thảo

cơn mộng dữ lớp lớp từng từng hò nhau kéo tới. Bằng những ngõ ngách quỷ ma quái dị, chúng lọt được từng giấc ngủ tôi lay động chập chờn. Làn sóng vào trong tiềm thức bị giam nhốt quẩn quại, những cảnh tượng, những hình thù ghê gớm nhất. Đó là những giấc mơ què quặt, lỏng chỏng. Đó là những thế giới âm u lạnh người.

Một đêm, một người đàn bà lạ mặt trong một giấc mơ lênh láng đã từ từ tiến lại, mụ cầm trong tay một mũi nhọn. Bằng những cử chỉ rất chậm chạp, bình tĩnh, mụ đâm lưỡi nhọn suốt thấu trái tim tôi. Tôi rú lên thất thanh. Tôi rú lên, đến lúc bàng hoàng thức tỉnh, vẫn còn nghe tiếng mình rúc thét. Những tiếng rú ấy đã đánh thức những người cùng một hành lang. Nhiều tiếng chân chạy rầm rập. Nhiều tiếng người hỏi nhau lao xao. Đèn bật sáng ở ngoài. Những tiếng chân ấy cuối cùng dừng lại ở trước cửa buồng tôi. Một tiếng gõ cửa. Rồi còn nhiều tiếng gõ cửa khác. Tôi nằm nín thính.

Một người nói:

– Rõ có tiếng rú.

Một người khác:

– Tôi cũng nghe thấy vậy. Như bị bóp cổ.

– Buồng này ai ở?

– Một người đàn ông.

– Hẳn ta đến từ hồi nào?

– Đâu được năm bảy ngày rồi. Cả ngày hẳn ta không ra khỏi phòng. Kìa, ông quản lý lên kìa, chúng mình hỏi xem.

Tôi lắng tai nghe tiếp. Và nhận ra cái giọng khàn khàn của thằng quản lý.

– Gì thế ông?

– Chúng tôi nghe nhiều tiếng rú trong căn phòng số mười này.

– Để tôi hỏi xem sao.

– Chúng tôi đã gọi nhiều lần không thấy trả lời.

Tiếng gõ cửa chừng là của thằng quản lý.

– Ông khách! Ông khách!

Tôi không biết xử trí thế nào hơn là nằm nín thinh, bất động, giả vờ ngủ. Cũng may đám đông tụ tập trước cửa buồng tôi đêm đó rồi cũng giải tán, người nào về buồng nấy và thằng quản lý cũng bỏ xuống nhà dưới.

Nằm một mình trong đêm, tôi lại uống rượu. Rượu say, tôi thiếp đi trong giấc ngủ, những giấc mơ hãi hùng lại xuất hiện. Cứ như thế, qua ngày này sang ngày khác, từ đêm này tới đêm kia.

Thế này thì tôi không tài nào chịu đựng được nữa rồi. Cuộc trốn chạy của tôi thế này là hoàn toàn vô ích rồi. Mỗi phút tôi sống chỉ còn là một cực hình. Tôi chạy tới chân trời góc biển nào cực hình cũng đuổi theo hành hạ tôi

tới đó. Tôi có cảm tưởng đang nằm trong một cái lưới vây kín. Trong một áo quan nghe tiếng đóng đinh vang động trong đầu.

Nhiều lần, tôi nảy ra ý định trở về Biên Hòa hay đến một khách sạn khác. Nhưng đến khách sạn khác cũng thế thôi, thay đổi được gì đâu. Còn trở về Biên Hòa, trở về với ngôi biệt thự đồ sộ và cái trang trại bát ngát đó không được. Chính vì tôi muốn đi khỏi đó, không bao giờ trở lại nên mới đến căn buồng khách sạn này. Phải rồi, đi đâu cũng thế mà thôi. Ở đâu cũng vậy. Có đi đến chân trời hay góc biển, tới một đỉnh núi thật cao, một đáy rừng thật sâu thì chúng vẫn đuổi theo tôi.

Đôi mắt dăm dăm, đôi mắt mở lớn, đôi mắt kinh hoàng và ngạc nhiên ấy, không rời tôi một chút nào, ngay từ hôm đó. Tôi nhìn về trước mặt, thấy chúng ở trước mặt. Tôi nhìn về sau lưng, lại thấy chúng nhìn mình, trùng trùng, im lặng, tự bao giờ, ở sau lưng. Tôi nhắm mắt lại, đôi mắt ấy ở trong đầu. Chúng hiện hữu khi tôi thức tỉnh. Chúng nhìn tôi trong cùng

44 | Mai Thảo

giấc ngủ, đêm cũng như ngày, sáng cũng như chiều. Lúc nào cũng ở đó, như hai đốm lửa không bao giờ tắt, như hai vì sao không bao giờ lặn, và sự hiện hữu dị thường này, hơn cả những giấc mê rừng rợn nhất, đã làm cho tôi muốn phát điên lên.

Cuộc chạy trốn về trước mặt nào cũng là một cuộc chạy trốn tuyệt vọng. Chạy tới đâu thấy mình tới đó. Càng chạy, đôi mắt kia càng đuổi theo thật gấp, không rời. Cuộc chạy trốn của tôi cũng vậy. Và bây giờ, tôi hết đường rồi. Tôi quyết định không chạy thêm nữa. Thôi thì đứng lại cho xong.

Tiếng rào rào trên mái nhà cho tôi biết một trận mưa buổi chiều đã xảy đến. Lần đầu tiên từ ngày đến khách sạn tôi cảm thấy mình tỉnh táo được đôi chút. Loạng choạng đứng lên, tôi đến gần cửa sổ, mở hé nhìn xuống đường. Buổi chiều đã xuống thật nhiều từ lâu. Mặt đường thấp thoáng bóng lá. Những ánh đèn từ trên cao chiếu xuống. Vàng vọt. Con đường vắng ngắt, không một người qua lại. Một chiếc xe

hơi nằm im lìm. Trận mưa tự lúc nào đã làm cho mặt nhựa ướt loáng. Lúc này, đã gần tám giờ. Vòm trời thành phố đen kịt thấp nặng không một vì sao. Tôi đứng lặng, nhìn trời. Trong tôi, một tiếng thì thầm:

– Đêm nay là đêm cuối cùng.

Tôi nghe thấy tôi thở dài và trả lời, với chính mình:

– Phải đêm nay là đêm cuối cùng. Vì mày không thể chịu đựng, không thể kéo dài cực hình này thêm được nữa.

– Đúng vậy. Tôi đã quyết định. Tôi đã đứng lại. Cùng với mẫu đối thoại ngắn ngủi với tâm thức mình, lần đầu tiên, đôi mắt biến đi. Chúng biết tôi đã đứng lại. Không chạy trốn nữa. Chúng đã bằng lòng để cho tôi được yên thân. Để thi hành cái quyết định ghê gớm vừa thành hình. Tôi khóa cửa sổ khép lại cẩn thận, rồi quay trở vào. Đèn phòng bật sáng. Tôi tới

gần tủ áo, với tay lấy chiếc va ly xuống. Mang chiếc va ly lại gần tôi đặt nó ngay ngắn trên giường, trên mặt đệm. Lúc mới đến khách sạn, chiếc va ly nặng chũu. Bây giờ nó nhẹ thênh. Phần lớn quần áo và đồ dùng lặt vặt tôi đã lấy ra, ném lung tung khắp phòng.

Trong va ly chỉ còn một vài cuốn sách tôi mang theo nhưng không đọc, một cái áo đi mưa, một tấm hình và một cái gói nhỏ. Tấm hình chụp thẳng Chế, con Oanh và mẹ chúng nó. Hai đứa còn nhỏ tuổi. Tấm hình chụp cách đây ít nhất cũng trên mười năm, thời kỳ gia đình chúng tôi còn ở giữa một vùng hạnh phúc, toàn vẹn. Bây giờ nó chỉ còn là một khung giấy úa cũ mang dấu tích một quá khứ chìm lặn. Cầm tấm hình trên tay, tôi nhìn và tôi rung mình. Hai đứa nhỏ trong hình là con tôi. Một trai, một gái. Tôi để chúng nó ra, tôi là cha chúng nó. Vậy mà phút này, với thẳng Chế, con Oanh, tôi chỉ là một thằng đàn ông lạ mặt, hơn nữa một kẻ thù.

Những cặp mắt trong tấm hình nhìn tôi, không mấy may thiện cảm, một vực thăm đã mở rộng. Tôi bật cười một tiếng quái lạ, rồi xé vụn tấm hình thành những mảnh nhỏ ném xuống đất. Gạt chiếc áo đi mưa sang một bên, tôi cầm lấy cái gói vải, mở ra. Trong gói là một khẩu súng nặng chiu trong tay tôi, màu thép xanh biếc. Tôi đẩy cái trục sang một bên. Sáu viên đạn đồng hiện ra, màu đồng vàng ánh. Khẩu súng đã lên đạn, sẵn sàng. Chỉ cần một cái bấm tay là một viên đạn sẽ từ nòng súng bay đi.

Đóng va ly lại ném lên mặt tủ. Đoạn, tôi đem khẩu súng lại đầu giường nhắc một cái gối lên, đặt khẩu súng dưới gối. Thần trí tôi lúc này sáng suốt lạ thường. Từng chi tiết nhỏ nhất của những sự việc đã xảy ra, từ từ hiện hình. Sự việc trước nối tiếp sự việc sau, chi tiết này nối hình theo chi tiết khác, tôi đang sống lại, trong một lần, tất cả cuộc đời tôi, tự

48 | Mai Thảo

phút này về trước. Hôm ấy, là một buổi sáng mùa hè.

CHƯƠNG 2

Hôm ấy là một buổi sáng mùa hè thật đẹp. Trời nhẹ và cao. Nắng rực rỡ. Không khí thoáng mát. Tôi vừa thức dậy. Giấc ngủ đêm hôm trước ngon lành từ chập tối đến sáng. Tôi rón rén ra khỏi giường, khi Ngà, vợ tôi còn ngủ say.

Giấc ngủ của tôi ngon lành bao nhiêu, giấc ngủ của Ngà xem chừng mệt nhọc bấy nhiêu. Đó là giấc ngủ vất vả của một người bệnh, mà những cơn đau âm thầm còn in hằn trên khuôn mặt. Mái tóc Ngà rũ rượi tỏa đầy trên mặt gối. Hơi thở không đều, như phải khó khăn đau đớn lắm, nàng mới thu được một lượng không khí thiếu nảo vào trong lồng ngực.

Ngà đau từ tuần lễ trước. Tôi nhớ nàng bỏ cơn vào giường nằm, hôm đó là chiều thứ ba, khi một cơn mưa lớn bất chợt đổ xuống, ào ạt trắng xóa cùng khắp trang trại bát ngát. Rồi đau luôn. Sự thật là vợ tôi đau từ đầu năm, hết trận đau này đến trận đau khác. Những lúc khỏe, Ngà thường ra ngồi ở hàng hiên, trên chiếc ghế bành lớn, nhìn ra vườn cây um tùm xanh lam trải dài trước mặt. Chiếc ghế ấy gần như là của riêng nàng.

Từ đầu năm nay, tôi có cảm tưởng nó bị bỏ trống luôn luôn. Đau, Ngà nằm trong buồng cả ngày. Nàng có mặt thường xuyên trong biệt thự, trong đời sống gia đình tôi. Nhưng những cơn bệnh triền miên chùng như đã đẩy nàng vào một thế giới khác. Nàng hiện hữu cũng chỉ còn bằng sự hiện hữu thảm hại của một vắng mặt gần như thường trực.

Nhiều lần, tôi đã thảo luận cặn kẽ với Nam về bệnh tình Ngà. Nam là bác sĩ cho gia đình chúng tôi, Nam ở tỉnh lỵ Biên Hòa có phòng mạch đông khách, cách trang trại của chúng tôi chừng dặm cây số.

– Nhà tôi đau luôn là tại sao?

Nam lắc đầu:

– Chính tôi cũng không trả lời anh tường tận được.

Tôi cúi:

– Anh là thầy thuốc. Anh lại nói không trả lời được về bệnh tình tường tận của con bệnh. Anh lại chữa cho nhà tôi đã năm bảy năm nay. Lạ quá.

– Chị đau nhiều thứ bệnh lắm.

– Chữa từng thứ đi. Cho đến hết.

– Tôi vẫn làm như thế. Nhưng chị còn có một chứng bệnh khác, mà chính chị phải tự cứu chữa cho mình mới được.

Tôi giật mình:

– Bệnh gì kỳ cục vậy?

52 | Mai Thảo

– Tâm bệnh.

Tôi cau mày.

– Anh nói rõ hơn.

Nam dẫn đo mãi rồi mới hỏi:

– Tôi không dám tò mò vào chuyện riêng của gia đình anh. Nhưng nếu anh xem tôi như một người bạn thân cho tôi hỏi rõ.

Tôi gật:

– Đã đành anh là bạn thân. Anh cứ hỏi. Tôi xin nói.

– Gia đình anh có chuyện gì làm cho chị buồn bực phiền muộn không?

Tôi nghĩ và trả lời: – Không.

Nam gặng:

– Hay là có mà anh không biết.

Tôi trợn mắt:

– Là thật. Tôi là chồng nhà tôi mà chuyện vui chuyện buồn của nhà tôi, tôi lại không biết hay sao?

Năm ngoái, đầu mùa mưa, Ngà cũng bị đau một trận nặng lắm. Tôi tưởng nàng khó lòng qua khỏi. Nam tận tình cứu chữa, ngày nào cũng bỏ phòng mạch tới trại một lần. Anh phải đưa ngay chị ấy về Sài Gòn, cho nằm ở Saint Paul hay Grall, Nam nói, ở những bệnh viện lớn như thế, nhưng tiện nhiều hơn, thuốc men dồi dào, có y tá, bác sĩ thay phiên nhau đêm ngày coi sóc, anh thấy là tôi ở làm hết những gì mà khả năng tôi có thể làm được, nhưng tính mệnh chị tôi không dám bảo đảm. Nam cho tôi biết rõ sự thật như vậy. Có điều là Nam và tôi cũng biết rõ là Ngà không chịu ra khỏi nhà, dù chỉ một buổi, một ngày.

– Em không đi đâu hết.

Đó là câu trả lời của Ngà, câu trả lời khẳng

khăng, quả quyết, nói bằng một giọng bướng bỉnh đến nỗi tôi hiểu ngay được rằng mọi lay chuyển thuyết phục đều uổng công. Trên cái điểm gắn bó vĩnh viễn không rời với một nơi chốn cố định này, Ngà quả là một người đàn bà lạ lùng. Lạ lùng đến độ kỳ quặc. Hồi còn con gái, Ngà chỉ biết sống với những bài tập và cô giáo. Đến khi lấy chồng, Ngà chỉ thấy ở trên trái đất này có một người đàn ông. Người đó là tôi. Thét đến khi trở thành mẹ, Ngà nhìn thấy ở trên trái đất này có thêm hai sinh vật nữa, đó là thằng Chế và con Oanh. Thế là ba cả thấy, không có kẻ thứ tư.

Nếu gọi đó là một hiện tượng đặc thù của lòng chung thủy, có thể tuyên dương cho Ngà là người đàn bà chung thủy nhất thế giới. Đã bao nhiêu năm như thế, trang trại bát ngát và mấy người thân yêu là cái thế giới. cái vũ trụ khép kín của Ngà. Nàng không đi đâu hết. Nàng chỉ ở trang trại. Nàng không giao thiệp với ai hết. Nàng chỉ ở gần chồng con. Hiện tượng trung thành đến tột điểm này là một trạng thái quá

khích của tâm tình không thể nào sửa chữa hay thay đổi được.

Nhiều lúc tôi có cảm tưởng vợ tôi là một con chó. Con chó trung thành với chủ. Là một loại cây đặc biệt. Đánh cây đem trồng một đất khác, cây không thích ứng với thổ ngơi và mưa nắng mới, cây sẽ héo chết dần.

Bên ngoài đối với Ngà là một cõi xa lạ đầy hãi hùng. Những nơi chốn khác, với Ngà đều là những cánh rừng cọp beo hung dữ, mà không bao giờ Ngà dám đặt chân.

– Em không đi đâu hết.

Đi chơi vài ngày ở xa để thay đổi không khí, ra khỏi trang trại ít ngày, để ngắm biển, nhìn núi hay về Sài Gòn. Mấy đề nghị di chuyển của tôi đều bị Ngà nhất loạt từ chối Anh đi đâu cứ đi. Em ở trại em không đi đâu hết. Cuối cùng tôi đành chịu thua.

Tôi nghĩ có lẽ một phần vì lối sống cố định

56 | Mai Thảo

này mà sức khỏe của Ngà lâu dần suy yếu, đưa Ngà tới một trạng thái nửa đau, nửa khỏe thất thường. Còn niềm đau tinh thần mà Nam đã động tới? Niềm đau thầm kín, cái tâm bệnh đó mà Nam bảo rằng người bệnh nếu không tự cứu cho mình thì không thuốc nào có thể cứu chữa được?

Cái thằng bác sĩ lắm chuyện. Nó còn sống bằng tưởng tượng hơi nhiều. Niềm đau tinh thần nào đâu?

Tôi đầy đủ bốn phận của một người chồng. Ngà sống êm đềm, bình yên như một mặt hồ lặng sóng. Và Ngà không hay biết gì hết. Tôi tin vậy. Ngà không hay biết gì hết về cuộc sống tình cảm và sinh lý của riêng tôi. Mọi chuyện đều được giữ gìn, không một chuyện nào có thể lọt đến tại Ngà.

Vào buổi sáng hôm đó, trời mùa hè đẹp rực rỡ, và Ngà lại đau, còn nằm trong buồng với giấc ngủ đầy vẻ mệt nhọc của nàng khi tôi đã thức dậy. Tôi vào tường tắm vắn nước. Nước

mát tràn đầy lướt thướt trên da thịt gây cho tôi một cảm giác thoải mái. Tôi thấy tôi mạch máu đầy trong thân. Tôi thấy tôi khỏe, chan hòa sức sống. Đã bốn mươi tám tuổi, nhưng sinh khí trong tôi từng dòng đầy ắp, tôi còn là một gã thanh niên thừa khả năng tận hưởng tất cả những lạc thú muôn mặt của cuộc đời. Từ phòng tắm đi ra, tôi sang phòng ăn. Bữa điểm tâm đã sẵn sàng. Và thằng Chế, con trai tôi đã ngồi vào bàn. Nó đang xem một tờ báo. Tôi ngồi xuống trước mặt nó:

– Báo mới hay cũ?

– Mới.

– Có tin tức gì mới lạ không?

Thằng nhỏ trả lời nhát gừng, không ngừng đầu lên. Tôi nhìn nó. Năm tay. Chế vừa hai mươi tuổi. Nó học thật giỏi. Đã đỗ tú tài toàn phần. Tuần trước tôi đem xe lên Sài Gòn đưa nó về trại, và bảo nó ở trại suốt vụ hè này với vợ chồng chúng tôi, đừng đi đâu xa. Nó nghe

58 | Mai Thảo

nín thinh, không tỏ ý bằng lòng, cũng không tỏ ý từ chối, Ngày nhỏ, nó cởi mở, hay nói, hay cười. Càng lớn lên, nó càng khép kín và cách biệt hơn. Tôi có cảm tưởng hai cha con càng xa nhau như hai thế hệ đối nghịch có hai nếp sống hoàn toàn tương phản. Nhiều lần, tôi tìm cách gây lại thiện cảm với đứa con trai càng ngày càng lạnh lùng với mình. Bằng cách nói chuyện. Hỏi nó về những dự định tương lai. Tỏ ý sẵn sàng thực hiện cho nó những điều nó ao ước. Nhưng thiện chí của tôi không được đáp lại. Người ta bảo con trai chỉ gần mẹ, hay là đúng như thế chăng? Không rõ. Tôi chỉ nhớ là sáng hôm đó, Chế lắm lý và lạnh lùng hơn bao giờ.

Tôi yên lặng uống hết ly cà phê sữa, Chế vẫn không rời mắt khỏi tờ báo. Tôi cau mặt:

– Xem gì mà mãi mê quá vậy?

Thằng nhỏ buông tờ báo xuống ném cho tôi một cái nhìn thách thức. Đoạn, nó bùng lấy ly cà phê, thông thả uống từng hớp nhỏ.

Tôi dụ giọng:

– Đã thấy cai Trọng lên đây chưa?

– Chưa thấy.

Tôi bực dọc:

– Thằng cai Trọng hồi này bê bối quá. Công việc trong trại không trông nom gì hết. Chiều nào cũng bỏ lên Biên Hòa nhậu say khướt tới đêm mới về. Chừng như nó muốn được thay thế. A, chuyện gì chứ chuyện đó thì dễ lắm.

Cai Trọng là đốc công. Y làm việc cho tôi đã trên dưới mười năm. Hồi đầu chăm chỉ, đứng đắn bao nhiêu, hồi này bừa bãi bê bối bấy nhiêu. Nó bắt đầu trở thành một vấn đề khiến tôi phải suy nghĩ và tìm cách giải quyết. Hay là nó biết tôi đã ngủ với vợ nó? Nếu như thế thì thế nào cũng có chuyện phiền. Tôi nghĩ là cần tìm hiểu ngay xem nó có biết tôi thông dâm với vợ nó hay không. Nếu biết tôi sẽ cho nó một khoản tiền.

60 | Mai Thảo

Bọn nghèo hèn hay cứng đầu cũng có, nhưng có tiền là êm tắt. Phải, tôi sẽ cho nó một khoản tiền. Để mua sự im lặng. Để khóa miệng nó. Trong trường hợp nó không hay biết gì, mà tự dưng dở chứng như vậy, tôi sẽ đuổi không tiếc thương.

Lại im lặng một lúc. Bổng Chế hỏi:

– Mẹ Con đâu?

– Ngủ.

– Ông bác sĩ hôm nay có tới?

– Không. Bác Nam hẹn ngày mai. Nói mẹ đã đỡ hơn hôm trước, không có gì phải lo ngại lắm.

Tuy tôi nói thế, nhưng xem chừng thằng con tôi lại không yên tâm chút nào. Nó ngồi thừ người, cau mày lại. Rõ ràng là nó đang thực sự lo lắng cho bệnh tình của mẹ nó.

– Mẹ con ngủ được nhiều không?

– Chắc được.

Chế đẩy ghế đứng lên.

Tôi hỏi nó:

– Đi đâu thế.

– Con vào thăm mẹ con một chút.

– Đã bảo mẹ còn ngủ. Lát nữa. Để im cho mẹ ngủ.

Chế lại ngồi xuống. Khuôn mặt nó nghiêm trang. Nó giống mẹ nó như đúc. Cũng cặp mắt sâu, hơi buồn, mi dài như mi đàn bà, và nước da trắng xanh.

– Sáng mai ba về Sài Gòn. Tôi nói.

– Thế ạ!

– Con về cùng không?

– Để làm gì?

– Còn để làm gì nữa. Con quên rồi sao, mai phải về Sài Gòn đón Oanh.

– Con quên. Thôi ba đi một mình.

Tôi hỏi:

– Con không thích về Sài Gòn chơi với ba một buổi sao?

Đáng lẽ thằng nhỏ phải nói không thích, con không thích gần ba bao giờ. Tôi đọc thấy trong ánh mắt nó câu trả lời đó. Tuổi niên thiếu ở Chế khởi đầu bằng một cách biệt cô đơn. Nhiều buổi chiều, tôi bắt gặp nó đi lang thang một mình trong trang trại, nhìn đất, nhìn trời, chìm đắm trong một im lặng khác thường, như nơi đời sống bên trong của nó, có một thế giới mới vừa dựng. Thế giới đó khép kín, hoang vu như một bãi biển lánh khuất, một cánh rừng mịt mù, bên kia những triền núi cao nhất. Thế giới đó, kẻ không bao giờ được phép đột nhập là tôi. Đứa con trai duy nhất của tôi, do đó, với tôi là gã thanh niên hoàn toàn lạ mặt. Đã xa lạ, còn có thêm một vẻ gì thù nghịch.

– Để lần khác. Mẹ đau, con muốn ở nhà với mẹ.

Tôi nghĩ thầm. Mà muốn ở nhà với mẹ mà thì tùy mà, mà đã có một thái độ cách biệt với tao như thế càng tiện, không sao.

Tôi hỏi:

– Cần mua gì không?

– Không.

– Cần nhắn gì em Oanh không?

Chế ngấm nghĩ:

– Ba bảo Oanh lại nhà Dương, lấy cho con ít sách con còn gửi ở đó.

Tôi hỏi:

– Dương nào?

– Bạn học của con.

– Phải cậu đã theo Oanh về trại chơi vụ hè năm ngoái đó không?

– Vâng phải.

Tôi nhớ ngay đến anh chàng trẻ tuổi về trại hơn một tuần lễ mùa hè năm trước. Một anh chàng mặt mũi khôi ngô tuấn tú, dáng điệu từ tốn, đứng đắn. Năm ngoái, tôi cũng về Sài Gòn đón con gái tôi về trại như năm nay. Lúc về, Oanh xin phép tôi được mời một bạn trai về cùng nói đó là bạn thân nhất của Ché. Tôi bằng lòng. Người bạn trai của hai anh em chúng nó chính là Dương.

Con gái tôi và cậu ta xem chừng quẩn quít nhau lắm. Bằng những khóe mắt, những nụ cười, chúng biểu tỏ cho nhau những tình cảm, mà nếu tôi không lầm, là những dấu hiệu đầu tiên đưa tới tình yêu.

Một đêm mùa hè năm ngoái, tôi nhớ là một đêm trăng thật đẹp, tôi thức giấc ra vườn, thấy chàng trẻ tuổi nắm tay con gái tôi ngồi

dưới một gốc cây, chúng nó đang thì thầm, trò chuyện. Tôi lặng lẽ trở vào, không cho chúng nó nhìn thấy. Nếu hai đứa chúng nó yêu nhau thật tình, chúng nó có thể yêu nhau công khai, chuyện này tôi hoàn toàn đồng ý, không bao giờ muốn ngăn cấm, muốn phản đối.

Người ta sống không thể nào thiếu vắng được tình yêu, tôi hiểu như vậy. Đàn ông, đàn bà, sanh ra là để gần nhau. Giống cái và giống đực không phải là một chia lìa mà là một phối hợp. Tôi hiểu như vậy. Mặt khác, con gái tôi năm nay mười tám tuổi. Đã đến lúc nó có thể yêu. Và kiếm tìm cho nó một người chồng. Tôi vui vẻ:

– Cậu Dương còn đi học?

– Còn.

– Ban nào?

– Luật.

Tôi gật đầu:

66 | Mai Thảo

– Ba nhớ rồi. Năm ngoái cậu ta nói chuyện với ba, có ý muốn trở thành luật sư.

– Dương hiện là luật sư tập sự.

– Sao con không mời cậu ta về trại chơi như năm trước?

– Con đã rủ. Nhưng Dương bận, chưa về được. Ba bảo Oanh gặp Dương, rủ lại một lần nữa xem sao.

– Được. Ba sẽ nhớ.

Nhiều tiếng ho mệt nhọc nổi lên ở phía buồng ngủ. Nga đã thức. Chế đứng lên:

– Con vào thăm mẹ con.

Tôi gật đầu:

– Nói với mẹ là chừng mười giờ bác Nam sẽ từ Biên Hòa xuống, tìm cho mẹ một thứ thuốc bổ mới. Bác Nam nói thuốc của Đức. Mới chế. Tốt lắm. Bảo mẹ là ba đi thăm trại. Trưa mới về.

Tôi ra khỏi nhà. Con ngựa đã được đưa từ tàu ngựa ra, buộc cạnh một gốc cây. Đi kiểm soát những công việc trong trại, thường thường tôi phải dùng ngựa. Trại chia thành nhiều khu rải rác, chạy dọc theo bờ sông, chiều dài có chỗ đến hai, ba cây số. Trong trại, có chừng ngót một trăm gia đình cư ngụ. Phần lớn những gia đình này đều làm công lĩnh lương tháng, hay lương công nhật, tùy theo tín nhiệm và thời gian ở trại. Tất cả đặt dưới quyền điều khiển của đốc công Trọng.

Tôi lên ngựa cho phi thong thả trên con đường trải đá xanh biếc. Sắp tới vụ mùa. Cây cối tươi tốt. Những khu vườn cây thấp thoáng hiện ra chen lẫn với những thửa ruộng đánh luống từng hàng thẳng tắp.

Ở một khoảng vườn, tôi nhìn thấy con Tám đang tưới nước. Nó là con gái lão Đại. Lão Đại chết bệnh, năm ngoái. Con Tám mũm mĩm dễ coi, bộ ngực thây lầy, cặp đùi tròn lẳn. Con nhỏ này tôi đã ngủ với nó nhiều lần.

Cách một quãng, tôi thấy mẹ Quỳnh đang nhổ cỏ. Mẹ có chồng, chồng bị bắt, tòa kết án năm năm tù vì một tội trạng gì đó, không rõ. Chồng mẹ mới ở tù được hai năm. Mẹ gầy nhỏ, nhưng nồng nàn, dâm dục. Mẹ Quỳnh này, tôi cũng đã lên tới nhà mẹ ở cuối trại, ân ái nhiều lần. Tôi dừng ngựa lại. Mẹ Quỳnh cũng ngừng nhổ cỏ. Mẹ nhìn trước nhìn sau, không thấy ai, nhoẻn miệng cười:

– Ông chủ đi thăm trại?

– Phải.

– mấy tuần này không thấy ông chủ.

Tôi cúi người trên mình ngựa, cười lại với con đàn bà dâm đang:

– Mới có ba tuần.

Tôi gọi nhỏ:

– Lại đây. Mẹ đàn bà lại gần. Hai con mắt mẹ liếc ngược long lanh, tình tứ.

Mụ thì thầm:

– Em về nhà bây giờ nhé!

Tôi lắc:

– Tuần sau. Thứ sáu tuần sau.

Mụ Quỳnh đứng lúi lại. Bị cụt hứng, mụ giận dữ:

– Ông chủ lại đến nhà đốc công Trọng.

Tôi nghiêm mặt:

– Đến nhà đốc công Trọng làm gì?

– Ngủ với vợ nó.

Tôi quắc mắt:

– Đừng nói bậy.

Mụ đàn bà nhún vai:

– Thì thôi, không nói nữa. Kéo ông chủ lại

mắng chửi là nói bậy Nhưng ông chủ đi lại với con Toàn, cả trại này biết, chỉ trừ có thằng đốc công Trọng và bà chủ là chưa biết đó thôi.

Để tránh phải dính chính, phải trả lời, tôi phóng ngựa đi. Đàn bà là cái giống người thật kỳ cục. Không phải vợ con mình, nhưng nếu đã làm tình với mình một lần, là muốn chiếm độc quyền. Mụ Quỳ, con Tám, con Toàn đều giống nhau ở điểm đó hết. Chúng nó ghen nhau vì tôi. Cũng may là với đứa nào, tôi cũng dọa trước, kiếm chuyện lôi thôi là tôi đuổi khỏi trại liền. Kín miệng, chúng nó được nhiều cái lợi lắm. Tôi đã cho ở trong trại, còn cho tiền, và đứa nào ngoan ngoãn, tôi trở lại những lần sau, đứa giở chứng, tôi không trở lại cũng không cho tiền nữa.

Cho đến nay, mọi chuyện đều êm đẹp Chúng nó kín miệng. Và Ngà cũng chưa hay biết gì hết. Nàng đau, nằm cả ngày trong buồng. Điều này, cũng làm cho tôi yên tâm được phần nào.

Vó ngựa đập đều đều trên mặt đường, nắng

nhảy múa trong lá. Dòng sông nhìn thấy ở xa xa sáng lóa dưới nắng dãi chan hòa. Tôi vừa giữ giây cương, vừa nghĩ. Tôi nghĩ về tôi. Về đời sống tôi ở trong trại này. Về liên hệ của cá nhân tôi đối với những người thân yêu trong gia đình, cũng như đối với mọi người chung quanh.

Điều thứ nhất tôi không có bạn thân, chỉ có kẻ thù. Bác sĩ Nam săn sóc sức khoẻ cho toàn thể gia đình tôi, tạm gọi là bạn thân, kỳ thực tôi biết ông ta cũng không ra thích gì tôi lắm.

Cái tội lớn của tôi là giàu có. Tôi giàu có, quyền thế ngay từ thuở nhỏ. Cha mẹ tôi khi mất đi, để lại một gia tài khổng lồ, là trang trại và tòa biệt thự này cùng rất nhiều tài sản, đất cát khác ở rải rác khắp tỉnh Biên Hòa. Lớn lên, tôi chỉ có việc thừa hưởng.

Tiền bạc để ra quyền thế. Tôi là người giàu nhất trong vùng, muốn gì được nấy. Thiên hạ ghét tôi vì vậy. Ghét nhưng không làm gì được.

72 | Mai Thảo

Không làm gì được, nhưng ghét. Trước mặt tôi, mọi người đều phải tươi cười, kính cẩn. Vì tôi là ân nhân của họ. Kẻ này còn nợ tôi một khoản tiền chưa trả. Kẻ kia chịu ơn tôi về một chuyện khác.

Nhưng sau lưng tôi, tôi biết có những cái nhìn căm thù, những lời nguyền rủa thầm kín không dám nói ra. Cho chúng mày thù ghét tao, tao cứ đời tao tao sống.

Tội lỗi thứ hai, nếu mọi quá đáng đều được xem như một tội lỗi, đó là vấn đề sinh lý. Trông thấy người đàn bà nào đẹp, dễ coi, có một khuôn mặt ưa nhìn, một thân hình kêu gọi là trong tôi nảy sinh ngay tức khắc cái ý định chiếm đoạt bằng được và bằng bất cứ giá nào. Về cái con số những người đàn bà tôi đã chiếm đoạt, đã làm tình, tôi không nhớ được hết. Nhiều lắm. Nguyên ở trong trang trại này, đã hàng chục đứa.

Làm thế nào được? Ham muốn nhục dục là mê đắm lớn nhất mà không thể nào bỏ được.

Gần như là tuần nào cũng phải ngủ với đàn bà. Bất cứ đâu cũng được. Trên một mặt nệm. Trong một bụi cây. Dưới một bóng lá. Không quan hệ. Quan hệ là tôi phải nằm với một mẹ đàn bà. Ngà đau yếu từ lâu, liên hệ sinh lý với vợ tôi, kể từ mấy năm nay gần như không có. Thành ra tôi phải ngoại tình, phải lén lút ăn nằm với những người đàn bà khác.

Những ý nghĩ mê man của tôi bị cắt đứt khi tôi dừng ngựa lại trước một đám người. Chỗ này là một dãy nhà sắp được xây cất, một cái mương đang được đào. Giữa đám người đứng lơ nhố đang bổ những nhát cuốc vào lòng đất, đốc công Trọng đang lớn tiếng quát tháo.

Tôi giữ chặt giây cương hỏi xuống:

– Gì đó ông Trọng?

Đốc Công Trọng chừng năm mươi tuổi. Điều đáng còn hung hăng, quắc thước. Y có thể còn mạnh mẽ lắm.

74 | Mai Thảo

Nhưng hồi này, y uống rượu nhiều. Chùng như còn nghiện hút nữa. Cho nên, y đã sa sút trông thấy. Hai mắt y đỏ cạch. Y mặc một bộ quần áo kaki màu vàng, đã sờn rách.

Nghe thấy tôi hỏi, đốc công Trọng bỏ đám phu vôi vã chạy tới. Y giữ ngựa đứng yên cho tôi nhảy xuống.

– Thừa ông chủ, họ làm chậm quá.

Ném cho bọn phu một cái nhìn khinh bỉ, đốc công Trọng phê bình nghiêm khắc:

– Toàn một bọn toi cơm.

Tôi cau mày:

– Thì thay thế đi. Gọi tốp khác. Tôi không muốn ông quát tháo ầm ỹ như vậy.

– Không quát tháo không xong, thưa ông.

Tôi hất hàm:

– Cần làm gấp không?

– Dạ, gấp.

– Trả tiền phụ trội, cho họ làm thêm giờ.

– Dạ.

– Ông cũng nên ở đây luôn. Đến chiều. Sáu giờ tối, tôi đến, báo cáo cho tôi biết công việc tiến hành tới đâu.

Căn dặn thêm một vài câu, tôi lên ngựa.
Đốc công Trọng hỏi:

– Ông chủ đi đâu bây giờ?

– Tôi xuống khu chăn nuôi.

– Tôi có phải theo ông chủ xuống đó?

– Khỏi.

– Tên Quân, chăn bò muốn xin...

Tôi gạt đi:

– Xin gì để lúc khác. Lát nữa tôi sẽ trở lại đây. Ông sẽ nói cho tôi biết.

Tôi phóng ngựa đi sau câu nói. Tôi bảo lát nữa tôi trở lại, tức là tôi sẽ trở lại không biết vào lúc nào. Như thế cũng có nghĩa là cai Trọng phải ở yên chỗ đào nương, không dám bỏ đi đâu. Tôi cho ngựa chạy về một hướng khác. Nhưng chỉ qua khỏi một lùm cây um tùm và đã khuất lấp tầm mắt dõi theo của đốc công Trọng rồi tôi phóng ngựa đến thẳng nhà y. Đó là ngôi nhà lá, hai căn, bề ngoài khá khang trang. Ngôi nhà nằm dưới một gốc cây lớn. Cửa đóng kín. Tôi xuống ngựa cách nhà một quãng buộc ngựa vào một gốc cây thấp, rồi đi bộ lại.

Sự cẩn thận làm tôi yên tâm, không lo ngại gì hết. Tuy vậy tôi vẫn nhìn trước nhìn sau. Cuối cùng, không thấy ai. Chung quanh vắng vẻ, chỉ có nắng trải dài trên những bãi cỏ. Tôi gõ nhẹ ba bốn tiếng vào cánh cửa đóng kín. Chừng như người ở trong nhà đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa, vì một giọng đàn bà vọng ra ngay:

– Ai đó.

Tôi mỉm cười, nghĩ đến những giây phút khoái lạc sắp hưởng.

– Ông chủ. Mở cửa.

Cánh cửa hở hé. Tôi lén ngay vào. Cánh cửa đóng lại như cũ. Căn buồng tối mờ mờ. Mụ đàn bà đứng đó, mụ mặc một cái áo cánh ngắn, màu vải trắng thấp thoáng trong bóng tối. Tôi tiến sát lại. Mụ Toàn cao lớn, mập mạp, mà cái thân thể nhẽ nhại, kêu gọi là một khối lửa bùng bùng tôi đã từng ôm ghì trong tay. Mụ biết tôi đến với mục đích gì rồi. Vẫn cái mục đích của những lần đến trước. Cho nên mụ không ngạc nhiên chút nào, mà chỉ hỏi:

– Có ai thấy ông chủ không?

Tôi cười:

– Đốc công Trọng.

Mụ đàn bà kêu khẽ:

78 | Mai Thảo

– Chết. Thật không?

– Thật chứ. Y đang ở chỗ đào mương.

Tôi cười lớn thành tiếng:

– Và sẽ ở đó cho đến khi ông chủ trở lại.

Giọng mụ toàn đầy vẻ lo lắng:

– Ông chủ cẩn thận. Kẻo nó biết, nó giết em. Nó ghen tuông ghê gớm.

Tôi hỏi:

– Biết chưa?

– Nó đã bắt đầu nghi ngờ.

– Tại sao biết nó nghi ngờ?

– Hôm qua, nó đi uống rượu say về rồi tra hỏi hoài. Nào là mày đang ngoại tình với thằng nào, nào là ông chủ có hay đến nhà trong khi tao đi vắng hay không?

Tôi nói:

– Không sao Nó sẽ không biết. Có biết cũng không dám làm gì hết.

Tôi vòng tay ôm nghiêng lấy mũ Toàn. Mũ kêu lên một tiếng trước sự tấn công bất thần. Hơi thở mũ nóng bỏng, dồn dập, đôi mắt, mở lớn, long lanh trong bóng tối đồng lõa. Tôi cúi xuống, hôn lên má, lên cổ, lên miệng người đàn bà.

Mười lăm phút sau. Mũ toàn nói:

– Đêm qua tôi chờ thầy mãi.

– Đêm đến làm sao được. Nó biết.

– Đêm nào nó cũng ở Biên Hòa thật khuya mới về. Thầy tới sớm một chút không sao hết.

Tôi lắc đầu, nghĩ đến những thân thể đàn bà khác những khám phá đầy mới lạ:

– Đến luôn không tiện.

Mụ Toàn:

- Sao không tiện?
- Phải giữ gìn mới lâu dài được.

Mụ đàn bà cười khúc khích:

- Thế này là giữ gìn quá rồi còn gì nữa.

Tôi nghĩ đến thằng đốc công Trọng và sự
ngờ vực của nó.

Tuy tôi đã bắt nó ở lại với đám phu đảo
mương, nhưng nó cũng có thể trở về bất cứ
lúc nào. Đẩy cửa vào và bắt gặp tôi đang quả
tang làm tình với vợ nó. Chuyện đó phải tránh,
không thể để cho xảy ra.

Tôi ngồi lên, Mụ Toàn nín lại:

- Nằm với em một lúc nữa đã.
- Không được.
- Thì năm phút nữa vậy.

Cánh tay người đàn bà ghì lấy tôi thật chặt.
Tôi đành nằm xuống:

– Nhưng mặc ngay quần áo vào đã.

Mụ Toàn đành nghe theo lời tôi, mụ mặc quần áo một cách tiếc rẻ. Tôi đã ăn nằm với thật nhiều đàn bà thuộc đủ mọi lứa tuổi. Nhiều đứa nồng nàn, dữ dội đến tận cùng. Nhưng tôi phải công nhận mụ Toàn là một trong số những người tình nồng nàn nhất.

– Cứ thế này thế nào nó cũng bắt gặp.

Mụ Toàn cười khanh khách:

– Ông chủ quyền thế nhất vùng mà sợ một thằng đốc công già của mình hay sao?

Tôi chống chế:

– Sợ là sợ cho em.

– Không sợ.

– Nếu nó biết?

– Biết càng tốt.

Mụ Toàn trả lời ngon lành, liều lĩnh khiến tôi phát ngán. Mười phút sau tôi mở hé cửa, ra khỏi nhà mụ sau khi hẹn tuần sau, sẽ trở lại.

Tôi trở về nhà trên con đường cũ. Đám phu đáo mương vẫn hì hục làm việc dưới nắng. Đứng giữa đám người lổ nhố, nhể nhại mờ hôi, đốc công trọng vẫn luôn miệng quát tháo. Tôi phóng ngựa qua, không dừng lại. Tôi có cảm tưởng là từ phía sau lưng, cặp mắt đầy ngờ vực đau đớn của thằng đốc công già vẫn đuổi theo tôi. Nếu nó biết tôi vừa làm tình với vợ nó?

Có thể là nó đã biết, nhưng nín thinh không dám nói. Có thể nó mới chỉ ngờ vực, đang chờ rình một cơ hội để bắt quả tang, tại trận vợ nó và tôi? Không cần. Điều quan trọng là tôi đã thực hiện được những gì tôi muốn. Ở trại, tôi là ông trời mà! Là chúa tể. Tôi muốn gì được nấy. Và mặc thây những đau khổ của kẻ khác.

CHƯƠNG 3

Trái với buổi sáng hôm trước, buổi sáng hôm nay mưa phùn. Trời trở lạnh vào khoảng nửa đêm, rồi những tiếng mưa nổi dậy rào rào trên mái. Tôi ngồi dậy khi nghe thấy Ngà húm hắng ho và trở mình liên hồi.

– Em làm sao? Mệt lắm không?

Giọng Ngà yếu đuối trong bóng tối:

– Em lạnh. Lạnh quá chừng.

Tôi đưa tay sang nhạc nhiên thấy cái chăn dạ vẫn được đắp lên trên cái thân hình gầy guộc của Nga.

– Em vẫn đắp chăn đó mà!

– Vâng, Nhưng vẫn lạnh lắm.

Chỉ nói mấy câu mà Nga đã mặt nhợt, hơi thở hỗn hển.

– Khát nước không?

– Không. Anh lấy dùm em thuốc cho em uống.

Tôi rời khỏi giường, bật đèn, Chiếc bàn phấn nằm kế đầu giường, phía Nga nằm. Thay vì những lọ nước hoa, những hộp phấn phải có trên bất cứ bàn phấn đàn bà nào, bàn phấn Nga, từ những ngày Nga đau, đã biến thành một tiệm bào chế nhỏ. Những hộp phấn bây giờ là những hộp thuốc. Những lọ nước hoa bây giờ là những chai thuốc cao, thấp, lớn, nhỏ đủ cỡ. Hình ảnh của nhan sắc, không khí của trang điểm đã biến mất. Ở đây chỉ còn cái khuôn mặt xanh lợt đầy phiền muộn của bệnh tật. Tôi lấy thuốc trong lọ, và một ly nước. Đoạn đỡ Nga ngồi dậy.

Mái tóc Ngà rối tung, phủ lên một khuôn mặt xanh xao. Cặp mắt Ngà mờ mịt. Những hàng mi nặng trĩu. Ngà cầm lấy ly nước và những viên thuốc, đưa lên miệng. Tôi đỡ ngang lưng Ngà, nhìn Ngà uống thuốc và chợt nghĩ đến một chuyện tôi đã nghe thấy ở đâu. À, phải rồi. Chuyện ấy do bác sĩ Nam thuật lại cho tôi hay, hôm tôi lên kiểm Nam ở phòng mạch của anh trên Biên Hòa.

Chuyện khá lạ lùng. Như thế này,

Một bác sĩ có một người vợ mắc một chứng bệnh không tài nào chữa nổi. Ông bác sĩ đã dùng đủ mọi thứ thuốc, tự tay đêm ngày săn sóc vợ, nhưng cũng không tài nào cứu thoát được người vợ khỏi một cái chết chắc chắn tới gần. Điều đau khổ là người vợ tuy có chứng bệnh hành hạ vật vã nhưng chưa chết ngay. Cái chết được đợi chờ như một giải thoát tốt đẹp, vẫn chờ rình nhưng chưa tới. Người đêm ngày vật vã kêu la vì những cơn đau khủng khiếp. Cuối cùng, vị bác sĩ đã lấy súng bắn vào đầu vợ, chấm dứt một cuộc đời bệnh hoạn.

Hành động đó chính là một hành động nhân đạo. Ông bác sĩ yêu vợ vô cùng mà phải tự tay giết chết vợ, cho vợ hết đau đớn. Hành động hàm chứa một ý nghĩa vô cùng nhân đạo này bị người đời và xã hội hiểu lầm. Ông bác sĩ bị kết án cổ tình giết vợ vì một lý do nào đi. Hành động nhân đạo bị coi như một tội ác ghê gớm.

Không biết làm thế nào người thầy thuốc đáng thương phải bỏ nhà trốn đi. Sau một thời kỳ lang thang lẫn trốn, ông ta lạc vào một gánh xiệc. Để thay đổi hình dáng để mọi người không nhận được ra, ông bác sĩ biến thành một thằng hề. Nhưng rồi một bữa kia, chuyến tàu chở đoàn xiếc trật đường rầy. Rất nhiều người bị thương trong tai nạn rừng rợn này. Không có một bác sĩ nào có mặt hết. Nếu người thầy thuốc ra mặt, ông ta sẽ bị bắt. Mà cứ giả trang làm một thằng hề, thì bỏ mặc cho những người bị thương chết hết cả sao?

Giây phút lựa chọn thật khốc liệt. Ông bác sĩ lại lựa chọn một lần nữa, Ông ta lại lựa chọn lương tâm và lòng nhân đạo. Nghĩa là trở về

với con người thầy thuốc. Chính vì thế mà gã đàn ông giết vợ vì lòng nhân đạo đã sa lưới phát luật.

Đâu như câu chuyện này người ta đem lên màn bạc. Con gái tôi đã đi xem phim đó ở rạp chiếu bóng trên Biên Hòa. Về nhà nó kể lại chuyện cho tôi nghe. Hai cha con đã tranh luận với nhau xem như thế là người thầy thuốc vô tội hay có tội. Không hiểu sao câu chuyện người thầy thuốc cầm súng bắn vào đầu vợ lại trở về trong óc tôi lúc này.

Ngà đã uống thuốc xong. Tôi đỡ nàng nằm xuống. Ngà nằm quay mặt, che mặt vào gối, coi như là sự đau yếu tiều tụy làm cho nàng xấu hổ. Nàng thật yếu đuối. Như tơ, như liễu. Sức khỏe của nàng lung lay, lúc nào nàng cũng chỉ như một ngọn đèn lung lay trước gió.

Tôi dịu dàng:

– Dễ chịu chưa?

– Hơn trước một chút.

Tôi dỗ dành Ngà như một đứa con nít:

– Em ráng ngủ đi.

– Vâng.

Tiếng mưa vẫn rì rào trên mái nhà. Tôi mong mưa thật lớn, một trận mưa đêm ào ạt cho cây cỏ trong trại được tốt tươi trở lại. Nhưng mưa không đổ lớn. Chỉ như cũ, lúc có, lúc không.

– Mưa đấy ư?

– Phải. Đang mưa.

– Ngày mai anh về Sài Gòn?

– Phải. Đón con nó về nghỉ mát ở trại.

– Chế có đi không?

Tôi đáp:

– Không. Thôi, đừng nói nhiều cho mệt người, ngủ đi.

Ngà ngoan ngoãn:

– Vâng.

Nàng nằm im và nhắm mắt lại. Anh đèn từ trên mặt bàn phản chiếu vào Ngà, trên mái tóc, trên bờ vai gầy guộc của nàng. Tôi nhìn Ngà từ phía sau lưng. Sau một thời kỳ mặn nồng ngắn ngủi đã chìm sâu vào một chi vãng nituốn quên lãng. Giữa tôi và Ngà cuộc chung sống chỉ còn là hình ảnh một mặt phẳng buồn rầu. Sau thằng Chế và con Oanh, Nga chẳng sinh đẻ thêm gì được. Đời sống nàng phẳng lặng, thoi thóp. Thân thể cũng héo quắt dần dần. Nếu người đàn bà mãi mãi phải là một ham muốn, Ngà đã hết là đàn bà với riêng tôi. Nàng chỉ còn là vợ. Và mẹ của hai đứa con đã khôn lớn. Nhìn Ngà đêm đó ngủ giấc ngủ mệt nhọc, tôi đã tự hỏi là tôi sẽ sống suốt đời bên cạnh người đàn bà này không?

Câu trả lời là đành vậy. Tôi chỉ còn một con đường duy nhất là đốt cháy dục tình, thỏa mãn ham muốn với những người đàn bà khác. Và để mặc Ngà sống lặng lẽ bên tôi, sống như hình bóng.

o O o

Trận mưa đêm kéo dài tới sáng khi tôi mặc quần áo ra phòng khách. Từ chỗ tôi ngồi nhìn ra, trang trại bát ngát đắm chìm dưới màn mưa bay nghiêng. Trời thấp. Mưa có thể lớn hơn. Những hàng cây lướt thướt. Thời tiết này, chỉ nằm vùi trong chăn ấm với một thân thể đàn bà nóng hổi là nhất, tôi nghĩ thầm.

Không phải đi Sài Gòn, tôi đã lần xuống với Nữ, con gái lão làm vườn ở sau nhà, phía chuồng ngựa. Con nhỏ không thể nồng nàn như mụ Toàn, nhưng da thịt nó cũng mát mẻ và thân hình nó cũng kêu gọi lắm.

Người chị hai bụng cà phê lên cho tôi uống.
Tôi hỏi:

- Sao không thấy cậu Chế?
- Thưa, cậu Chế lên Biên Hòa.

Tôi cau mày:

– Trời đang mưa. Mới sáng sớm, đã đi Biên Hòa làm gì vậy?

– Cậu Chế nói lên Biên Hòa lấy thêm thuốc cho bà.

Thằng nhỏ chăm lo mẹ nó từng giây từng phút, chỉ sợ mẹ nó chết. Chùng như nó còn có ý oán hận tôi là sự sẵn sóc cho Ngà chưa được chu đáo, chưa được tận cùng. Thái độ nó lại làm cho tôi bức mình.

- Ông xơi gì?

Tôi lắc đầu:

92 | Mai Thảo

– Uống cà phê thôi. Tôi lên Sài Gòn ăn cũng được.

Tôi gọi người chị hai lại, khi chị ta định bỏ đi:

– Đốc công Trọng, chị biết chứ?

– Dạ biết.

– Lát nữa, nếu y lên đây, nói tôi đi Sài Gòn chiều về. Việc gì phải chờ tôi về mới được giải quyết. Nói là ông chủ bảo vậy.

– Dạ.

Để cho người chị hai khởi nghi ngờ, tôi giải thích:

– Bà đang đau. Không muốn tiếp ai hết. Mà bà cũng không hay biết gì về công việc, chị đã hiểu chưa.

– Dạ, hiểu.

– Bây giờ xuống kiểm tài xế Bân dưới nhà ngang, bảo y đánh xe lên đây.

Người chị hai quay đi. Tôi nhìn theo nó. Hai hông nó căng khinh, cặp đùi tròn lẳn nhún nhảy theo nhịp bước. Hai cánh tay nó chắc nịch. Eo bụng thon. Được lắm. Nếu nó ngủ ở xa nhà một chút, tôi đã lần xuống với nó từ lâu. Chắc nó chẳng chống cự đâu. Đàn bà ít người chống cự tôi lắm. Hay là chỉ chống cự lấy lệ, lần đầu.

Chiếc xe hơi lìa khỏi trại khoảng chín giờ sáng mưa nặng hạt. Tôi ngồi trong xe, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, nghĩ ngợi lan man hết chuyện này đến chuyện khác. Gia đình tôi hồi này không được vui vì những cơn đau yếu thất thường của Ngà. Thăng Chế làm làm lý lý suốt ngày, nó tránh mặt tôi, có một đời sống riêng tây, tôi hy vọng có thêm em gái nó, đời sống ở trang trại cũng vui tươi được hơn một chút. Tài xế Bân lái xe thật nhanh. Một thoáng, vùng ngoại ô Sài Gòn với những dãy nhà cửa trập trùng đã hiện ra trước mắt.

– Ông chủ về đâu?

– Đưa tao đến thẳng chỗ trọ học của cô Oanh.

Con gái tôi ở trọ nhà ông Nam Hưng, một người bạn thân của gia đình chúng tôi. Ông Nam Hưng là chủ nhân một tòa biệt thự lớn ở đường Hồng Thập Tự. Ông ta cũng có một đứa con gái bằng trạc tuổi đang học cùng một lớp với Oanh, đó là lý do chính khiến tôi gửi con gái tôi trọ học ở nơi này. Oanh sống xa nhà, cần có bạn gái, gia đình ông Nam Hưng đứng đắn, sự ăn ở của con gái tôi được bảo đảm hơn là ở những nơi khác. Khi tôi tới nhà ông Nam Hưng, cả nhà đều đi vắng. Cháu Oanh cũng không có nhà. Tôi viết một mẫu giấy nhỏ để lại cho nó, dặn tới trưa sẽ trở lại. Đoạn, tôi bảo tài xế lái xe đưa tôi đi dạo phố một lát.

Tới gần mười giờ, cơn mưa ào ào rồi bất chợt tạnh hẳn. nắng lên. Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống những mặt đường ướt át, nhịp sinh hoạt của Sài Gòn ồn ào đông đúc trở lại với những đám người đứng trú ẩn đông đặc

dưới những hàng hiên lại ào ạt tuôn đi về mọi ngã.

Tôi ngồi trong xe, ngắm nhìn thành phố, những ngã tư đèn xanh đèn đỏ, những tòa nhà chọc trời, những cửa hàng, những công viên bằng một cái nhìn lơ đãng. Tôi không ghét nhưng cũng không yêu Sài Gòn. Từ nhiều năm nay, đời sống yên ổn trong trang trại ở Biên Hòa, không có ý định về sống ở Sài Gòn, mặc dầu hai đứa con tôi đã nhiều lần đề cập tới chuyện này.

Cả hai đứa đều thích sống ở thành phố. Điều này cũng chẳng lấy gì làm khó hiểu. Chúng còn trẻ. Thế giới thích hợp cho tâm hồn biến động của chúng không thể là cái trang trại yên tĩnh nằm biệt lập ở giữa một vùng thôn dã, cách biệt hẳn với đời sống chung quanh. Tôi thì trái ngược hẳn lại. Sống ở trang trại, tôi thanh thoi sung sướng, có cảm tưởng mình hoàn toàn làm chủ đời sống của mình. Lên Sài Gòn, chắc chắc tôi sẽ không thể có được cái cảm tưởng thoải mái và tự do đó.

Một lần, Oanh đã bảo tôi:

– Đến đời con, con sẽ không ở trại như ba mẹ, con sẽ ở chỗ khác.

Tôi cười:

– Chờ đến lúc đó hãy biết sau. Ba cho hai con hoàn toàn tự do. Nhưng bây giờ, đời sống của gia đình ta phải do ba quyết định.

Oanh nói:

– Ba quyết định một mình không! Không bao giờ con thấy ba hỏi ý kiến mẹ.

Tôi hỏi lại con nhỏ:

– Những lúc ba hỏi ý kiến mẹ làm sao các con biết được?

Hôm đó, có Ngà, Ngà ngồi im nhưng nàng vẫn thường lặng lẽ. Ít nói như vậy. Nàng nhìn tôi rồi nhìn hai đứa con nàng bằng cái nhìn ngơ ngác, gần như là sợ sệt. Bao giờ Ngà cũng vậy.

Nàng sợ sống. Nàng sợ tôi. Sợ các con, sợ cuộc đời, sợ hết thấy. Tôi chưa từng thấy một người đàn bà nào sống hoang mang và e dè như Ngà. Nàng sợ sự im lặng. Nàng sống thường xuyên với hàng trăm nỗi lo âu chồng chất trong lòng. Nàng đã là vợ, là mẹ, nhưng trên một ý nghĩa nào, nàng chỉ là một đứa trẻ thơ, trẻ thơ vĩnh viễn.

Thấy tôi không đồng ý. Chế hỏi mẹ nó:

– Mẹ nghĩ sao?

Ngà dịu dàng:

– Hai con muốn hỏi mẹ điều gì vậy?

Chế nóng nảy:

– Bộ mẹ không nghe chuyện sao? Ba chỉ muốn ở trang trại. Chúng con thì muốn cả gia đình ta dọn về Sài Gòn. Mẹ muốn như thế nào.

Ngà nhìn tôi, lúng túng một giây rồi nói:

– Thế nào cũng được.

– Nếu chúng con về thành phố ở, mẹ về ở cùng với chúng con không?

Tôi hỏi Ngà:

– Em có thể phát biểu ý kiến một cách thành thực.

Thâm tâm tôi luôn luôn muốn Ngà về Sài Gòn. Mua một biệt thự nhỏ nhỏ cho ba mẹ con ở cùng với nhau là một chuyện dễ dàng, lúc nào cũng thực hiện được. Tôi sẽ ở lại trang trại một mình, một tuần một lần, lên Sài Gòn thăm mẹ con Ngà, hay ngược lại, mỗi tuần một lần, cho tài xế Bân đón tất cả về trại. Như thế Ngà được gần con luôn luôn. Và tôi, tôi cũng được tự do hơn. Chính tôi đã nói chuyện này với Ngà nhiều lần. Nói nàng nên ở thành phố. Thuốc thang, đi lại, vấn đề nào cũng tiện, Nga không chịu đó thôi.

Câu trả lời của Ngà là câu trả lời tôi đoán được từ trước.

– Ba ở đâu, mẹ ở đó.

Chế thất vọng ra mặt. Từ đó, biết là không có đủ đồng minh, nó không đá động tới chuyện thay đổi chỗ ở nữa. Riêng tôi, tôi cũng thay đổi được ý định sẽ sống vĩnh viễn trong trang trại của mình. Những buổi sáng thức dậy, ra khỏi nhà, nhìn nắng lên óng ánh trên những đỉnh cây, ngắm những thảm cỏ còn đọng sương đêm long lanh, phóng ngựa trên con đường đá trắng, là một lạc thú mà tôi biết không thể nào thấy được ở Sài Gòn. Giữa lòng trang trại, tôi là một chúa tể. Tôi là ông vua của một vùng. Tôi tự do như khí trời, ràng buộc của tôi với đất cát và trang trại từ bao nhiêu năm đã là một ràng buộc thật bền chặt. Như rễ với đất. Như cây với cành. Không thể nào chặt đứt được.

Tài xế Bân đưa tôi hết khu phố này qua khu phố khác mà buổi sáng vẫn chưa hết. Tôi vào tiệm nước ở đường Tự Do, uống một ly rượu. Lại tạt vào một tiệm bánh, mua cho Nga một hộp bánh, vậy mà trở về nhà ông Nam Hưng cũng phải chờ nửa tiếng nữa mới thấy Oanh về. Nó về với một người bạn gái của nó. Con

100 | Mai Thảo

gái tôi năm nay vừa tròn mười tám tuổi. Thân thể nó đã nở nang, nhan sắc nó đã đậm đà. Nó cao giống tôi, và khuôn mặt có những nét đẹp thanh thoát giống mẹ nó. Thấy tôi, Oanh reo lên:

– Kia, Ba, Ba lên hồi nào?

– Hồi sáng. Chưa thấy con về. Ba đi phố một lát. Ba lên đón con về dưới trại. Đã nghỉ hè rồi đấy chứ.

– Vâng.

Tôi hỏi:

– Con có việc gì cần ở lại Sài Gòn không?

– Không.

Oanh chỉ bạn nó giới thiệu:

– Ba ạ, đây là Hiền bạn con. Hiền cũng ở Biên Hòa.

Đưa con gái tên là Hiền vừa được giới thiệu ấy, lễ phép cúi đầu chào tôi:

– Chị Oanh nói chờ ông lên đón về. Và nói ông sẽ vui lòng cho cháu được đi xe về Biên Hòa.

Tôi vui vẻ gật đầu:

– Mời cô cùng về. Xe rộng. Tôi không thấy gì trở ngại hết Có mình cô hay còn ai nữa không?

Hiền nhìn Oanh:

– Còn mẹ cháu nữa!

Tôi hỏi:

– Bà đâu?

– Mẹ cháu ở đằng nhà.

– Lúc nào đi chúng ta sẽ đưa xe đến đón bà. Như thế đã được chưa?

Hiền vui mừng:

– Được ạ! Cảm ơn ông.

Ông bà Nam Hưng về chừng mười lăm phút sau đó. Tôi nói chuyện với ông bà Nam Hưng qua loa rồi xin phép cho Oanh được về dưới trại trong mấy tháng hè. Ông bà Nam Hưng hỏi thăm tôi về tình trạng sức khỏe của Ngà, hẹn có dịp rảnh rồi sẽ xuống trại thăm gia đình tôi.

Ông Nam Hưng:

– Bác ở lại đây với cơm thường với chúng tôi.

Đưa mắt nhìn Oanh, thấy nó lặng thinh, tôi liền từ chối:

– Cháu Oanh đã hứa đưa cô bạn cháu đi ăn cơm tiệm. Hai bác để cho khi khác. Tôi đưa cháu đi ăn còn phải đi đón bà thân sinh ra cô bạn của cháu. Sau đó, chúng tôi sẽ về thẳng Biên Hòa.

Ông Nam Hưng cũng không nài. Chỉ nói:

– Tùy bác.

Tôi ra hiệu cho Oanh đưa va-ly xuống.
Năm phút sau tôi ra khỏi nhà ông Nam Hưng.

Trên xe tôi hỏi Oanh:

– Con muốn đi ăn ở đâu.

– Tùy Ba.

Tôi cười:

– Chúng ta sẽ đến tiệm ăn nào lịch sự và nổi tiếng nhất của thành phố này. Cô Hiền bằng lòng như thế không.

Hiền lễ phép:

– Ông cho ăn ở đâu cũng được ạ.

Tôi chợt nhớ đến người đàn bà sẽ cùng về Biên Hòa với cha con chúng tôi. Tôi hỏi Hiền.

– Tại sao chúng mình không về mời bà đi ăn luôn thế?

Hiền lúng túng:

– Không chừng mẹ cháu ăn rồi.

Oanh bảo Hiền:

– Cứ về qua xem sao?

– Bà ở đâu?

Hiền đáp vội vã:

– Thưa, đường Trần Quốc Toản.

Tôi bảo tài xế Bân:

– Về đường Trần Quốc Toản trước.

Chiếc xe hơi đậu lại ở một căn nhà hai tầng ở đường Trần Quốc Toản. Ngôi nhà lặng lẽ. Cửa ra vào và cửa sổ đều đóng kín. Nắng buổi trưa lòa chói trên hè đường. Những hàng cây đứng im phăng phắc. Tôi nhìn đồng hồ. Đúng mười hai giờ trưa.

Hiền mở cửa bước xuống:

– Để cháu vào kêu mẹ cháu ra.

Tôi cười:

– Xuống cả. Vào chào Bà. Nếu chúng mình muốn mời bà đi ăn thì phải vào nhà mời cẩn thận. Chúng tôi ngồi ngoài xe thế này đâu có được.

Tất cả xuống xe. Hiền, chạy đến trước cửa bấm chuông. Chừng một phút sau, cánh cửa mở ra. Và đứng sau lưng người con gái, tôi nhìn thấy người mẹ, tôi nhìn thấy người đàn bà.

CHƯƠNG 4

Không bao giờ, và ngay giây phút nào cũng vậy, nhớ lại tất cả những biến cố dồn dập đã xảy đến cho đời mình, khiến cuộc đời ấy tôi có cảm tưởng nó là một giấc chiêm bao hơn là một kết thành của những sự việc và những tháng ngày có thực, tôi có thể quên được cái cảm giác ngây ngất, niềm rung động bàng hoàng, khi cánh cửa mở ra, và tôi nhìn thấy Lệ lần đầu tiên. Đàn bà đẹp, đẹp dịu dàng hay đẹp lộng lẫy, đẹp từ đầu mày đến cuối mắt, đẹp từ khuôn mặt đến thân hình, tôi đã nhìn thấy nhiều lần. Thị trấn nào, thành phố nào cũng có đàn bà đẹp. Một tấm nhan sắc diễm lệ bao giờ cũng là một thói nam châm thu hút và cái nhìn sung sướng của tôi...

Thế nhưng, vượt lên trên tất cả, như một vì sao đứng riêng giữa vòm trời, Lệ là tấm nhan sắc khác thường nhất, nàng là cái chỉ có một. Tôi không tả nổi được cái đẹp của Lệ. Chỉ biết nàng đẹp khốc liệt và bàng hoàng, kiêu hãnh và ngây ngất. Từ mười ngón tay thon đến một nghìn sợi tóc mượt. Từ cái miệng dày tới đôi mắt thăm thẳm từ bờ vai xuống tới cánh tay. Cái đẹp thẳng thốt đó, ném thẳng vào mắt tôi, mê hồn và choáng váng. Tôi có cảm tưởng như hơi thở đứt phụt, trái tim ngừng đập. Tôi đứng ngây người nhìn nàng. Nàng thì hình như không dành cho sự có mặt của tôi một chú ý nào. Nàng hỏi con gái, giọng ấm như nắng và ngọt như mật ong:

– Đi đâu lâu thế?

– Con đến chị Oanh.

Oanh chào:

– Lạ Bác ạ.

Lệ hơi mỉm cười, cho tôi nhìn thấy một thoáng những đầu răng óng ánh trắng muốt. Hiền đứng tránh sang một bên, giới thiệu với mẹ:

– Đây là ba của Oanh.

Lúc đó, Lệ mới ban cho tôi một cái nhìn. Nàng nghiêng đầu chào. Cặp mắt nàng lạng lờ mở lớn, tôi với nàng hoàn toàn là một người đàn ông tầm thường, xa lạ.

Thái độ ngạo mạn này, chưa từng một người đàn bà nào dám có với tôi. Phút đó, tôi ở trước mặt nàng, cũng không khác gì, con gái nàng, cũng chẳng khác gì Oanh, tôi là một đứa con nít không hơn, không kém. Trái tim tôi ngừng đứng trong khoảnh khắc rồi đập mạnh, đập hỗn loạn trong lồng ngực bối rối. Thái độ lúng túng của tôi khiến tôi phải tự rửa thềm mình.

Oanh lên tiếng:

– Chúng cháu về bây giờ. Ba cháu nói đến đón bác.

Tôi tiến lên, tôi đã lấy lại bình tĩnh được phần nào:

– Tôi đến xin phép bà cho Hiền được đi ăn cơm với cha con chúng tôi. Theo Hiền nói bà cũng ở Biên Hòa. Và cũng về Biên Hòa hôm nay.

Tôi chỉ tay ra xe:

– Nếu không có gì trở ngại mời bà về cùng.

Cái nhìn của Lệ nhìn tôi có lâu hơn, ấm áp và có thiện cảm hơn:

– Mời ông vào chơi trong nhà.

Nhìn qua cách trang hoàng và đồ đạc trong căn nhà, khi chúng tôi đã theo Lệ bước vào tôi biết chủ nhân không phải là một người giàu có. Đó là thứ nhà của một công chức hay một tiểu thương mà thôi. Nhìn ngấm qua loa, rồi

mắt tôi lại bị vẻ đẹp mê hoặc của Lệ thu hút. Nàng mặc một bộ đồ lụa mỏng màu vàng ngà, may cắt đơn giản mà khéo gợi. Khi nàng ngồi xuống ghế hai tay đặt song song trên đùi, một bên ống quần hơi kéo cao lên, để lộ một cổ chân trắng muốt. Tôi nghĩ tôi muốn hôn, thật lâu, lên cái cổ chân ấy.

Lệ nói:

– Ông lên đón cháu về Biên Hòa.

– Dạ. Trại của chúng tôi cách tỉnh chừng năm sáu cây số. Chúng tôi là...

Lệ tủm tỉm cười, ngắt lời tôi:

– Tôi đã được nghe nói nhiều đến ông.

Tôi hỏi:

– Thưa, đây là..

– Vâng. Nhà một người bạn tôi. Lần nào từ Biên Hòa lên, tôi cũng ở đây.

Tôi hỏi:

– Bà ở Biên Hòa đã lâu?

– Từ sáu năm nay. Trước kia, chúng tôi đi đi về về, gần như không ở một nơi nào nhất định. Nhưng rồi tôi về Biên Hòa, nơi tôi đã sống từ hồi nhỏ.

Sau nửa giờ ngồi nói chuyện, chúng tôi đi đến thỏa thuận này là Lệ bằng lòng đi ăn với tôi. Sau đó, Lệ đứng lên xin phép vào nhà trong thay áo.

Tôi ngồi chờ, hồi hộp, thấp thỏm, chỉ sợ người đàn bà thay đổi ý kiến. Tâm trạng lạ lùng của mình, khiến cho chúng tôi phải ngạc nhiên. Phút đó, tôi không phải là Trần Hữu Chuyên, nghiệp chủ ty phú ở Biên Hòa, người đàn ông trưởng thành đã ăn nằm với hàng trăm đàn bà, lặn lội trong tình trường, ngụp lặn trong hoan lạc. Tôi chỉ như một gã thanh niên mới lần đầu tiên rung động trước một nhan sắc mê hồn bằng một rung động thần thánh. Thật

may, Lệ chỉ bắt tôi chờ hơi lâu, chứ không thay đổi ý kiến. Nàng trở ra, càng làm cho tôi ngây ngất thêm. Chiếc áo dài màu vàng nhạt ôm sát lấy thân hình nàng làm nổi bật những đường cong cực kỳ khêu gợi. Sự trang điểm vừa vặn, làm cho cái điểm lệ còn có thêm cái lộng lẫy, và cái đắm thắm càng muôn phần đắm thắm hơn.

Tôi biết tôi đã mê Lệ rồi. Mê như điệu đổ. Đến hoang mang tâm hồn, đến bán loạn thần trí. Đôi mắt Lệ thoáng lên một ánh diệu cợt vui thú. Tôi có cảm tưởng bị lột trần trước cái nhìn của nàng. Nàng thật thông minh. Nàng chỉ nhìn. Nàng cũng đã hiểu... được cái điều tôi vừa khám phá thấy. Tôi đã bị nàng chinh phục và huyền hoặc hoàn toàn.

– Va ly bà đâu?

Lệ chỉ tay vào một góc phòng. CỬ CHỈ của nàng đỉnh đặc, kiêu ngạo, đúng là cái cử chỉ của một bà hoàng, sai khiến một thằng nô lệ. Nàng có quyền làm thế ngay từ phút đó... Nàng

có quyền bắt tôi quỳ xuống trước mặt. Vì đúng như thế, phải đúng như thế, tôi chỉ còn là một thằng nô lệ.

Chúng tôi ra xe. Ý định là làm thế nào kéo dài được càng lâu chừng nào càng hay chừng này, sự gần gũi. Tôi gọi tài xế Bân từ trên xe hơi xuống. Tài xế Bân, lại gần. Tôi thản nhiên bịa đặt:

– Còn công việc tôi giao chú, chú ở lại làm xong cho tôi đã. Lát nữa đi xe hàng về.

Tài xế Bân chỉ ngẩn người trong một giây thôi. Đã nhiều lần tôi thỉnh lình bắt nó đóng kịch với tôi như vậy Nó thản nhiên:

– Vâng.

Tôi móc túi lấy tiền đưa cho tài xế Bân:

– Tiền đây. Đi ăn cơm rồi lát nữa lấy vé xe.

Tài xế Bân chào, bỏ đi. Nhìn sang Lệ tôi thấy nàng tủm tỉm cười. Thêm một lần nữa, những

ý nghĩ thầm kín trong đầu tôi lại bị người đàn bà tai quái đoán được hết. Tôi mời Lệ lên xe. Cháu Oanh và bạn gái nó ngồi ở băng dưới. Tôi chỉ mong Oanh và Hiền có chuyện bất ngờ cũng phải ở lại nốt. Để chỉ còn mình tôi với Lệ.

Nhưng chuyện đó khó quá, không làm sao thực hiện được.

Lệ ngồi ghế trên, bên cạnh tôi. Mùi phấn mùi nước hoa, mùi da thịt nàng tỏa sang, tôi đã ngây ngất càng ngây ngất thêm nữa.

– Bà muốn dùng cơm ở tiệm ăn nào?

– Tùy ông.

Lệ vuốt nhẹ mái tóc:

– Tôi không thấy đói.

Tôi dịu dàng:

– Bà cũng phải ăn một chút.

– Vâng.

Tôi cứ thẳng đường lái xe đi, chưa tìm nổi cho mình một bình tĩnh cần thiết. Trong óc tôi, hiện hình một câu hỏi một người đàn bà mỹ lệ đến nhường này, nàng đã ở Biên Hòa sáu năm, chỉ cách trang trại tôi có năm bảy cây số, mà sao tôi không biết? Thì ra đã bao nhiêu năm nay, tôi chỉ biết mải mê với mấy mụ nạ giồng trong trang trại, mà không hay rằng ở ngoài trang trại, còn có những người đàn bà khác, nghìn lần đáng biết hơn. Ý nghĩ này làm tôi giận tôi vô tả. Và cũng khiến cho tôi nảy sinh một ý nghĩ khác. Phải làm quen phải chiếm đoạt được Lệ ngay lập tức. Mãi tới về sau này, tôi mới biết là cái ý muốn chiếm đoạt Lệ ngay lập tức ấy đã thất bại. Lệ không phải là người như thế. Dễ dàng. Ưng thuận như một trái chín vừa tầm tay, muốn hái lúc nào cũng được. Mà trái lại. Nghĩa là nàng đã làm cho tôi khốn khổ điều đứng.

Lái xe được một quãng rồi tôi mới chợt nhớ ra là tôi định mời Lệ đến tiệm ăn Ý Đại Lợi. Lúc chúng tôi bước lên những bậc thang

dẫn lên lầu của tiệm ăn ngoại quốc danh tiếng thì đồng hồ đã chỉ đúng một giờ trưa, Lệ bước những bước vừa chắc nịch, vừa uyển chuyển trên từng bậc thang trái thắm. Hiền và Oanh thì thầm nói chuyện ở phía sau. Tôi cố ý đi chậm lại một bậc. Để được nhìn thấy Lệ rõ hơn. Cặp đùi nàng, một lần nữa, tôi đoán thấy tuyệt mỹ dưới làn vải mỏng. Tưởng tượng thấy ở đó, những phiến da thịt nõn nà, mềm như lụa mượt như gấm. Tà áo vàng chạm nhẹ vào người tôi như một cánh bướm, Lệ bước kiêu hãnh. Mặt nàng ngửng cao. Mắt nhìn thẳng và trong mắt, vẫn cái ánh lửa tinh nghịch diễu cợt làm tôi lúng túng.

Lên hết cầu thang, chúng tôi đứng lại. Người chủ Ý chạy tới. Y tươi cười bắt tay tôi, đoạn, cúi gập mình trước tấm nhan sắc khác thường.

– Mời ông bà tới phía này.

Lệ quay sang tôi mỉm cười. Nụ cười của nàng có ý muốn nói y nhầm chúng mình là vợ

118 | Mai Thảo

chồng đây, chỉ muốn sự nhầm lẫn này biến thành sự thật. Tối bàn ăn, tôi thu xếp để được ngồi sát cạnh Lệ như tôi đã ngồi sát nàng trên xe hơi.

Tấm thực đơn được đưa ra. Trái với Hiền và Oanh, lúng túng vì chưa có kinh nghiệm ăn tiệm. Lệ khoan thai đỡ lấy tấm thực đơn, gọi món ăn cho nàng.

Tôi hỏi:

– Bà dùng rượu?

Lệ chỉ hơi ngần ngại một chút:

– Trưa có nên uống rượu không?

– Bà dùng một chút, không sao hết.

Lệ trả tấm thực đơn cho người chủ:

– Xin nghe theo ông.

Tôi kê một chai rượu chất thượng hạng, và bắt đầu gợi chuyện để tìm hiểu:

– Bà về Sài Gòn chỉ ở đó?

– Vâng.

– Thường thường bà về bằng gì?

Lệ hơi cau mày, đôi mày nàng nhú lại, càng làm cho khuôn mặt nàng khả ái hơn:

– Cũng tùy. Tôi đi xe đò luôn luôn.

Tôi định nói với Lệ nhiều chuyện. Như mỗi lần nàng về Sài Gòn, tôi xin được đưa xe tới đón nàng lúc đi, đưa nàng lúc về. Như tôi xin được đến thăm nàng ở nhà riêng. Nhưng có Oanh, và Hiền không tiện, tôi đành thôi.

Lệ không cho tôi kéo dài bữa ăn. Cũng không cho tôi được kéo dài thì giờ. Nàng giục con gái nàng ăn nhanh, khiến tôi cũng không dám giữ nàng lâu hơn nữa. Từ tiệm ăn ra, tôi lái xe về thẳng Biên Hòa:

– Bà có việc bận phải về gấp?

Lệ nhìn thẳng vô mắt tôi:

– Ông không cần đưa Oanh về gấp sao?

Tôi cứng họng. Càng nói chuyện với Lệ, tôi càng khám phá thấy ở nàng một sự tinh khôn ít thấy ở những người đàn bà tôi đã gặp. Một sự tinh khôn thường xuyên, gần như quý quái. Bất cứ ý nghĩ nào của tôi, dù thầm kín đến đâu cũng bị nàng đoán trước hết. Tôi định âm mưu những gì là nàng phát giác được ngay. Tôi đành chịu thua.

Chiếc xe ra khỏi thành phố Sài Gòn, hướng về mạn Biên Hòa. Tôi ngồi im trước tay lái hơi phật ý vì cái ý muốn kéo dài thời giờ của mình đã thất bại. Thôi đành để tìm một cơ hội khác vậy. Tôi tự an ủi: đâu còn đó, chuyện phải xảy đến thế nào rồi cũng phải xảy ra. Kiên nhẫn là mẹ thành công. Tới tỉnh lỵ Biên Hòa, tôi tránh không cho xe chạy qua trước phòng mạch Nam, e Chế hay Nam nhìn thấy trên xe tôi có một người đàn bà lạ mặt. Tới gần Chợ Biên Hòa, Lệ nói:

– Ông làm ơn rẽ cho về phía tay trái.

– Đã gần tới?

– Ông cứ đi thẳng con đường trước mặt.
Tới cuối đường là tới.

Con đường mà Lệ chỉ tay cho tôi đi vào là một con đường nhỏ, loại đường chỉ thấy ở những thị trấn như thị trấn Biên Hòa. Đó là một con đường nửa thành phố, nửa thôn quê, tuy vẫn có lửa điện và nhựa đường, nhưng đã thấp thoáng cái không khí thôn dã, cái linh hồn ruộng đồng đâu đó. Chiếc xe lăn từ từ dưới những bóng lá, bóng cành, bóng nắng nhẹ nhàng nhảy múa.

Từng quăng cỏ mọc um tùm. Từng quăng tầm mắt được trải đi rộng hơn bằng những khoảng trống bất chợt, cho nhìn thấy những thửa ruộng và những làng xóm ở xa xa.

– Đã tới rồi đó, thưa ông.

Tôi ngừng xe lại trước một căn nhà một

tầng, kiểu cổ. Căn nhà nhỏ nhắn, có cổng vào và chung quanh có một hàng rào cây bao bọc. Như căn nhà ở đường Trần Quốc Toản, nơi tôi đến đón mẹ con Lệ, ban này, nó cũng im lặng, với mọi cánh cửa im ỉm đóng kín.

Tôi mở cửa xe bước xuống, Lệ và con nàng bước xuống theo. Chỉ có Oanh là ngồi lại trên xe. Nó không nhìn Lệ mà nhìn tôi chăm chú. Không muốn để cho con gái tôi nghi ngờ, tôi chào Lệ sau khi đã lấy va ly xuống cho nàng:

– Chào bà.

Oanh chào:

– Lạ bác ạ.

Lệ cười:

– Chừng nào tính đến chơi với Hiền.

Cuối cùng, Lệ quay lại nhìn tôi. Nàng nhìn tôi lần này bằng một cái nhìn thật lạ lùng. Cái thoáng diệu cợt vẫn còn, nhưng chừng như lại

có một ngấm ngăm hứa hẹn. Cái nhìn chạm vào tôi như một luồng điện, khiến tôi rung động toàn thân. Hàng mi chớp mắt, cặp môi chín mọng, khiêu khích, Lệ khẽ nghiêng nhẹ:

– Rất hân hạnh được biết ông.

Tôi chưa kịp đáp, nàng, đã nói tiếp:

– Cảm ơn ông về bữa cơm. Về chuyển đi.

Rồi nàng xách va ly, thoan thoát đi về phía cổng. Tôi đã toan lên xe thì cánh cửa trong nhà Lệ bỗng mở rộng. Một người đàn ông từ trong nhà bước ra. Sự xuất hiện của người đàn ông làm tôi ngẩn người. Tôi vẫn đinh ninh Lệ ở một mình với con gái nàng.

Tôi lên xe nhưng chưa mở máy vội. Người đàn ông đứng đón Lệ trên bậc thềm. Lệ đưa va ly cho hắn. Y nhìn thẳng về phía tôi, hỏi Lệ điều gì đó, tôi không nghe thấy. Chỉ thấy Lệ gật đầu. Hai người nói chuyện thì thầm với nhau rồi họ đi vào. Cánh cửa đóng lại như cũ. Tôi lái

124 | Mai Thảo

xe đi trong lòng không được thoải mái chút nào. Người đàn ông trở thành mối bận tâm chính của tôi. Y là người thế nào, họ hàng hay nhân tình mà ở chung khời khời với Lệ như vậy? Tự nhủ thầm với tôi là điểm hồ nghi này phải được sáng tỏ bằng bất cứ giá nào.

Tôi lựa lời hỏi Oanh:

– Con chơi với Hiền thân không?

– Hiền là bạn thân nhất lớp con.

– Con đã đến nhà Hiền lần nào chưa?

– Chưa. Đây là lần đầu.

– Người đàn ông chúng ta vừa nhìn thấy có phải là chú bác của cô Hiền đó không?

– Con không rõ.

Sự ngờ vực ở tôi càng gia tăng thêm. Nhưng tôi tránh không nói chuyện đến Lệ nữa, sợ con gái tôi có những ý nghĩ này nọ. Về những hành

động lăng nhăng không tốt đẹp của mình, tôi chỉ cần giấu kín với hai người.

Người thứ nhứt là Ngà. Ngà hiền lành, phục tùng, nhưng tôi biết nàng ghen kinh khủng. Lối ghen tuông của Ngà là lối ghen tương thâm lặng mà nung nấu, tiêu cực mà khốc liệt.

Người thứ hai mà tôi phải che giấu hết mọi hành động xấu xa là Oanh. Trái với Chế, ng-hiêng về mẹ, Oanh gần tôi, kính yêu tôi bằng một niềm kính yêu tuyệt đối từ ấu thơ, cho tới tuổi dậy thì, Oanh đã như vậy. Người đàn ông đáng kể nhất ở đời Oanh, không phải là một vĩ nhân này, một anh hùng nọ, mà là cha nó, là tôi. Nó nhìn tôi như một người đàn ông phi thường, hoàn toàn. Nó dành cho tôi một niềm tin tưởng tuyệt đối. Nó coi tôi như thần tượng. Tôi dấu kín cái khía cạnh hư hỏng của mình, không muốn làm cho gái tôi thất vọng.

Sự có mặt của Oanh làm cho đời sống gia đình tôi tươi vui hẳn lên. Nó đem về theo nó tuổi trẻ, ánh sáng và những tiếng cười trong

126 | Mai Thảo

vất như thủy tinh. Cùng một dòng máu, nhưng hai anh em chúng nó khác nhau một trời một vực. Chế lắm lý, cách biệt bao nhiêu, Oanh cởi mở hồn nhiên, bấy nhiêu. Xe vừa về tới trại, chưa ngưng bánh hủn, Oanh đã mở cửa nhảy xuống. Nhiều tiếng reo vui mừng:

– Cô Oanh, cô Oanh đã về.

Oanh ôm lấy người chị Hai, chào hỏi mỗi người một câu rồi chạy vào buồng thăm mẹ. Một lát sau Ngà đi theo ra. Thấy con gái về, chừng như Ngà cũng tỉnh táo hơn một chút.

Tôi lại gần đặt tay lên bờ vai gầy guộc của Ngà:

– Hôm nay, em thấy trong người thế nào?

Ngà cười, giọng yếu đuối:

– Hơn hôm qua.

Oanh nói với mẹ:

– Con về là mẹ hết đau. Con sẽ thay bác Nam. Bác Nam không ra cái gì hết. Con sẽ là bác sĩ mới của mẹ.

Buổi chiều hôm đó tôi quyết định tổ chức một bữa tiệc mừng con gái tôi về trại trong mấy tháng hè. Tôi gọi người nhà lên Biên Hòa đón Nam xuống ăn và lái xe ra khỏi trại. Sự thật bữa tiệc chỉ là một cái cớ. Có bữa tiệc tối mới đón Nam được. Và có đi đón Nam, tôi mới có cơ hội gặp lại Lệ.

Nàng đã chiếm đoạt thần trí tôi, hoàn toàn. Hình ảnh nàng, nàng đã ở trong tôi, biến thành một ám ảnh. Về tới nhà, tôi muốn quên Lệ đi, quên hẳn. Người đàn ông cùng sống chung dưới một mái nhà với nàng chắc là người tình của nàng. Y đã có chỗ đứng bên cạnh Lệ, cái chỗ đứng mà lúc đầu tôi tưởng là còn bỏ trống. Thấy y đứng trên thềm, nói chuyện với Lệ thật tự nhiên, thật thân mật. Thế là tôi chẳng còn hy vọng gì. Thôi, quên Lệ đi là hơn, nàng đã có người tình của nàng, tôi nên quay trở lại với những người đàn bà đang có.

Nhưng nghĩ thế là một chuyện, mà hình ảnh Lệ cứ thấp thoáng, chập chờn trước mắt tôi lại là một chuyện khác. Tôi tự chửi rửa tôi, mày ngu ngốc, mày si tình, mày làm như thế, không được, mày đâu còn là một đứa con trai dại khờ, mày đã hết cái tuổi điên cuồng, mày đã qua cái thời mù quáng.

Tự chửi rửa mình như vậy mà tôi càng thấy bồn chồn nhớ Lệ hơn. Người đàn bà diễm lệ tuyệt vời ấy đã tiêm nọc độc vào thân thể tôi, cấy sinh tử phù vào trí não tôi, tôi không thể không tơ tưởng tới nàng, tôi đã bị nàng chiếm đoạt.

Ra khỏi trại, con đường lên thị xã Biên Hòa chỉ có năm cây số mà tôi phóng như bay. Lòng tôi bồn chồn như lửa đốt. Tôi cần phải gặp lại Lệ ngay. Ngay lập tức, không chậm trễ. Tôi phải trông thấy Lệ ngay, nếu không, tôi không sống được. Tôi đã mất hết tự chủ. Tôi không còn là tôi nữa.

Chiếc xe thẳng ít lại trước phòng mạch của

Nam. Sự thật là tôi muốn đi thẳng, đến nhà Lệ trước, nhưng Nam đứng ngay trước cửa, tôi đành phải đậu lại.

Nam cười:

– Đi đâu như ma đuổi thế?

Tôi nói: – Tìm anh.

Nam nghiêm mặt:

– Chết. Chị có làm sao đây không?

Tôi lắc đầu:

– Nga khỏe hơn hôm qua nhiều. Cháu Oanh mới ở Sài Gòn về. Nhà hôm nay mở tiệc mừng nó. Anh lên ăn cơm với chúng tôi.

Nam hỏi:

– Máy giờ?

– Bảy giờ.

Nam một hai đòi tôi vào phòng mạch, nhưng tôi phóng xe đi ngay. Tới đầu con đường nhỏ căn hộ Lệ, tôi ngừng xe lại. Đòi tôi đã gặp nhiều trường hợp nan giải, nhưng bao giờ tôi cũng giải quyết được nhờ sự bình tĩnh của mình. Một bài toán cho dù khó khăn, rắc nói đến đâu cuối cùng tới vẫn tìm được ra đáp số. Nói một cách văn chương, đêm tối nào dù dày đặc tới đâu, tôi cũng thấp được cho tôi một ánh lửa nhận đường. Duy lần này thì không. Suốt mấy tiếng đồng hồ ở trang trại, Suy nghĩ đến nát óc, tôi vẫn chưa tìm được một cách chinh phục hữu hiệu. Trong tình trường, bắt buộc phải như thế. Mỗi trận tình như một trận đánh. Muốn thắng phải hiểu biết đối phương như thế nào để áp dụng một chiến thuật nào cho phù hợp. Nghĩa là phải có kế hoạch, có sửa soạn. Không thể có cái chuyện cứ làm càn, làm bừa – vì như thế là thất bại. Tôi không biết sẽ phải nói gì với Lệ? Nói thẳng với nàng là tôi mê nàng, tôi không thể không nhìn thấy mặt nàng, tôi phải tỏ tình với nàng ngay tức khắc?

Đâu được. Lệ không phải là người đàn bà chấp nhận một lỗi tỏ tình rõ ràng và trắng trợn như thế. Nguyên cái việc đột ngột trở lại nhà Lệ như thế này, tôi giải thích thế nào đây? Lại còn người đàn ông lạ mặt. Nếu y tổng tôi ra khỏi cửa?

Ngồi trước tay lái, tôi ngăn người trong suy nghĩ. Càng nghĩ càng thấy bối rối thêm. Tôi định thế này, định thế nọ, hình dung ra hết âm mưu này lại thủ đoạn nọ, nhưng chẳng thấy ổn thỏa chút nào. Chung quanh tôi, thời gian trôi qua, buổi chiều xuống dần. Tôi không thể ngồi ở đây mãi. Một bữa tiệc đang đợi chờ tôi ở trại. Tôi phải về, trước khi Nam tới.

Cuối cùng, tôi nghe thấy tôi lẩm bẩm:

– Cứ đến. Đành liều. Tới đâu hay tới đó.

Chiếc xe nổ máy trở lại. Rồi lăn bánh từ từ. Con đường nhỏ buổi trưa đã im vắng, tới buổi chiều còn lặng lẽ và khuất tịch hơn. Qua những bóng cây, nắng chiều ngả thiếp trên những bờ

132 | Mai Thảo

cỏ. Cảnh tượng chung quanh thật hiền hòa, phẳng lặng. Duy có tôi là rối loạn. Tôi cố gắng bình tĩnh mà cứ nghe thấy trái tim mình đập như vỡ trong lồng ngực. Chiếc xe đậu lại trước cửa nhà Lệ. Tôi vuốt lại tóc thả ra một hơi dài, cố gắng lấy lại bình tĩnh và bước xuống.

Ngôi nhà im phắc, mọi cánh cửa đều đóng kín. Tôi bước qua bậc cổng, lên tới thềm nhà, mà bên trong cũng im lìm, không vọng ra một tiếng động nhỏ bé nào. Tôi gõ cửa, buông tay, chờ đợi. Mãi mãi rồi mới có tiếng chân lạt sạt từ phía trong một tiếng đàn bà vọng ra:

– Ai.

Tôi lớn tiếng, thất vọng vì thấy tiếng hỏi khô g phải của Lệ:

– Tôi.

Cánh cửa hé mở một cách nghi ngờ. Một khuôn mặt đàn bà thò ra:

– Ông hỏi ai.

– Bà Lệ.

– Bà tôi đi vắng.

Tôi ngó qua vai người chị hai. Căn phòng phía sau lưng mờ mờ bóng tối. Lũ bàn ghế im lìm. Căn phòng bày biện sơ sài, không chứng tỏ cho một nếp sống phong lưu giàu có, tôi vẫn cứ hỏi:

– Cô Hiền đâu?

– Cô Hiền cùng đi với bà.

– Đi đâu, chị biết không?

– Thưa, không.

Lối trả lời của người chị hai tuy lễ độ, nhưng lạnh nhạt. Đáng lẽ tôi phải bỏ đi ngay. Nhưng còn nói đáng lẽ làm gì nữa. Đáng lẽ tôi không nên đến. Đáng lẽ tôi không nên biết Lệ, tìm gặp lại nàng như thế này. Đáng lẽ... Lý trí tôi không điều khiển được tôi nữa. Chỉ còn là sự mù quáng lên cuồng của một đam mê mới

134 | Mai Thảo

nhên lên đã cháy bùng thành lửa. Và mặc dầu biết Lệ không có nhà, tôi vẫn đứng đó, như chôn chân xuống đất. Tôi hy vọng Lệ về. Trong khi chờ đợi, tôi phải kéo dài câu chuyện.

– Bà nói bao giờ về.

– Thừa, không nói gì hết.

Tôi ngập ngừng:

– Thế còn ông.

– Thầy Năm?

Tôi gật liên, hồi hộp:

– Phải, thầy Năm, Thầy Năm cũng không có nhà sao?

– Thầy Năm đưa bà và cô Hiền đi. Nhiều câu hỏi nóng bỏng đã đọng trên đầu lưỡi, nhưng rồi tôi giữ lại được. Tôi muốn hỏi thầy Năm là ai, liên hệ với mẹ con Lệ như thế nào, tại sao lại ở chung với Lệ trong căn nhà này. Giả thử

lúc đó người chị hai đòi tôi năm bảy ngàn để bán cho tôi những câu trả lời làm sáng tỏ nghi vấn đã chắc tôi nhắm mắt đưa ngay. Nhưng tôi không thấy chị ta bày tỏ một thái độ thiện cảm nào với người khách lạ mặt.

– Thế à! Ông Năm lại đi vắng nốt. Phiên quá!

– Thầy cần gặp bà tôi?

Tôi gật, làm bộ quan trọng:

– Cần.

– Thầy ở đâu tới?

– Dưới trại.

– Lúc khác mời thầy tới vậy.

Đứng lâu hơn nữa không tiện, tôi vừa toan trở ra xe thì phía sau lưng, những tiếng động lộp bộp nổi lên.

Một trận mưa bất ngờ đổ xuống. Tháng này, thường có cái lối mưa bất thường như vậy. Trời đang xanh cao, thỉnh linh mây đen ầm ầm kéo tới. Nắng đang chan hòa rực rỡ, thỉnh linh mưa đổ ào ào. Thời tiết hết như tâm trạng người. Thất thường luôn thay đổi. Có điều là phút đó, thấy mưa rơi, tôi không nghĩ đến cái chuyện mưa nắng, thời tiết mà chỉ vui mừng thấy là trận mưa đã giúp tôi, tạo cho tôi cái cơ được ở lại chờ Lệ thêm một khoảng thời gian nữa. Tôi làm bộ bực tức la lên:

– Mưa thế này có chết người không!

Mưa đổ lớn, liền ngay đó. Người chị hai nhìn mưa, bảo tôi:

– Thầy vào ngồi chơi một lát vậy. Ngót mưa thầy hãy đi.

Không ngập ngừng, tôi đi theo ngay chị người làm vào trong nhà. Cánh cửa đẩy ra rộng hơn, khi tôi ngồi xuống ghế, chị hai vào nhà trong, trở ra với một tách nước trà nguội lạnh. Đoạn, chị ta bỏ đi, để tôi ngồi một mình Mưa

rào rào. Từ trong nhà nhìn ra, con đường nhỏ trắng xóa, những bụi cây, những mặt cỏ mù mịt. Tôi nhìn đồng hồ. Năm giờ chiều. Đáng lẽ giờ này tôi phải trở về trại. Tôi thầm mong ở trại cũng mưa lớn, cho mọi người hiểu được lý do tại sao tôi phải ở lại thị xã Biên Hòa. Lúc này tôi sống một tâm trạng cực kỳ mâu thuẫn. Vừa mong cho mưa đổ lớn, trận mưa kéo dài, vừa mong cho trận mưa dứt hạt cho trời đất quang đãng trở lại.

Ngồi chờ Lệ chừng mười lăm phút nữa, lòng dạ tôi bắt đầu bồn chồn, tôi lắng tai, vang vọng tiếng xe lăn, tôi mong thấy khuôn mặt diễm lệ hiện ra ngoài khung cửa. Nhưng chỉ là tiếng mưa với những giọt mưa liên hồi đổ xuống. Ngồi mong chờ không yên, tôi đứng lên, đi đi lại lại trong căn phòng trống trải. Một tấm hình của Lệ treo trên tường. Tôi lại gần. Tấm hình chụp đã lâu. Lệ trong hình trẻ hơn Lệ bây giờ. Nàng đứng trước một ngôi nhà không phải là ngôi nhà này, một tay cầm sách, một tay cầm dù, mỉm cười dưới nắng.

Oanh ra đón tôi từ ngoài cổng. Tôi gượng cười với nó:

– Không ngờ mà trận mưa lớn quá. Bác Nam đã tới chưa.

Oanh gật:

– Bác Nam đang nói chuyện với mẹ. Tưởng ba về ngay. Ba làm gì ở Biên Hòa mà bác Nam nói ba hấp tấp quá vậy.

Tôi chối:

– Ai bác Nam cũng nhìn thấy hấp tấp hết. Trên đời này chỉ mình bác ấy là người ta nhìn thấy lúc nào cũng nhàn nhã ung dung thôi.

Tôi để xe ở cổng cho người tài xế. Hai cha con đi lững thững bên nhau. Trận mưa lúc này đã ngớt hẳn. Buổi chiều thật đẹp. Những đám mây trắng nõn. Xốp như bông như những giải lụa bạch trường nhẹ trên một nền trời lại cao

vút và xanh biếc. Gió thổi nhẹ. Trang trại về chiều yên tĩnh với những đám khói bay lên từ dãy nhà dành cho đám người làm, và con ngựa hồng đạp chân dưới một bóng cây. Bốn phía sau cỏ xanh mượt trong những thửa vườn. Cha con tôi cũng im lặng một lát rồi tôi làm bộ thản nhiên.

– Ban nãy tiện đường, ba có lại vào nhà bạn gái của con.

Oanh ngạc nhiên:

– Ba vào nhà Hiền?

– Ba nghĩ là con sẽ bằng lòng lắm nếu ba đưa được Hiền về đây cùng ăn cơm với con.

Oanh gật đầu:

– Con cũng không nghĩ đến chuyện đó. Hiền không bằng lòng sao?

– Bà Lệ và cô ta đều đi vắng.

Tôi dẫn đo một giây rồi hỏi:

– Cái người đàn ông ở chung với mẹ con cô Hiền mà bạn nay chúng ta nhìn thấy, có phải là chồng mới của bà Lệ không?

Oanh nhún vai:

– Con không biết. Cũng không hỏi. Cũng chưa thấy Hiền nói chuyện. Có thể là chồng.

Oanh cười:

– Chung sống nhưng không chính thức. Con nghĩ vậy. Ba gặp ông ta?

– Phải.

Oanh nghịch ngợm:

– Không biết sao Ba không hỏi?

Tôi phải làm bộ đùa cợt theo:

– Lần sau ba sẽ nhớ.

Oanh bắt chọt nói:

– Bà Lệ đẹp quá Ba nhỉ?

Tôi nhún vai tỏ vẻ nghi ngờ:

– Không biết. Ba chỉ thấy là không ai đẹp bằng mẹ con hết.

Oanh tủm tỉm cười:

– Ba có nói với mẹ câu vừa rồi bao giờ chưa?

– Hàng trăm lần. Mẹ nghe đã chán tai đến không buồn nghe nữa.

Tôi kéo tay con gái tôi:

– Thôi, đi về nhà, kéo bác Nam đợi.

Bữa tiệc, tuy chỉ có tính cách gia đình, được tổ chức khá trọng thể. Cho một trường hợp đặc biệt, bàn ăn được dời từ phòng ăn ra khoảng sân lộ thiên ở phía sau nhà. Mặt bàn

trái hoa. Những dàn đèn treo từ bốn phía trên cao chiếu xuống, tạo thành một khung cảnh rực rỡ. Mỗi năm, tôi thường mở vài cuộc tiếp tân, địa điểm tiếp tân chính là khoảng sân lộ thiên này. Tôi có cảm tưởng quan khách nào tới dự tiếp tân cũng thích được ngồi ở ngoài, dưới trời sao, hơn là trong một căn phòng đóng kín. Sân ba phía có tường hoa thấp vây quanh. Trên bờ tường là những chậu hoa xếp hàng đều đặn.

Đêm xuống. Ánh sáng chiếu vào những chùm lá, những bông hoa thật rực rỡ. Năm sáu chiếc ghế, lưng ghế cao, bọc gam đỏ chói được lấy ra, đặt chung quanh bàn. Tôi nhường cho Nam ngồi ghế chủ tọa ở một đầu bàn. Như thường lệ, người lặng lẽ nhất vẫn là thằng Chế. Nó luôn luôn nhìn về phía mẹ nó, đôi khi nói chuyện với Nam, không bao giờ nói với tôi. Ngà gượng ra ngồi, phải mặc áo ấm. Da mặt Ngà xanh tái dưới ánh đèn, Nàng vẫn yếu đuối và mảnh khảnh như bao giờ. Oanh mặc áo dài màu cá vàng, hở cổ. Mái tóc nó cuốn cao lên, và

tôi thấy nó đã lớn, đã xinh đẹp, đã là một thiếu nữ dậy thì mơn mớn.

Nam mở đầu câu chuyện:

– Oanh. Bữa tiệc hôm nay được tổ chức cho cháu, phải không Oanh.

Oanh cười:

– Cho bác đó.

Nam lắc đầu:

– Bác thì là người nhà rồi. Bác còn có mặt ở trang trại này nhiều hơn các cháu nữa. Năm nay, Oanh bao nhiêu tuổi?

Ánh mắt Nam lấp lánh tinh nghịch khiến Oanh hỏi lại ngay:

– Bác lại định trêu chọc cháu.

Nam xua tay:

– Lớn rồi, ai dám.

144 | Mai Thảo

– Thế thì cháu mười tám tuổi.

Nam làm bộ nghiêm trang:

– Tức là đã đến tuổi lấy chồng? Phải thế không anh Chuyên?

Tôi cười:

– Cháu Oanh của bác còn đang tuổi đi học.

Nam quay sang Nga:

– Chị lấy cái ông kia năm chị bao nhiêu tuổi?

Nga đáp, ngượng ngập:

– Tôi không nhớ.

Nam:

– Nhưng mà tôi nhớ. Năm chị mười chín tuổi đúng chưa?

Nga mỉm cười, nụ cười của nàng cũng xanh, cũng yếu như tất cả con người nàng:

– Vâng.

Nam hất hàm với tôi:

– Đó anh thấy không, đàn bà con gái thời đại, xã hội nào cũng thế mà thôi, mười tám mười chín tuổi lấy chồng là vừa lắm. Oanh định lấy chồng chưa, bác làm mối.

– Cháu không dám.

Nam không chịu thôi:

– Muốn hay không, thế thôi. Đâu phải là chuyện dám hay không dám.

Quay sang tôi, Nam hỏi:

– Ý kiến của người cha ra sao?

Tôi nhìn Oanh âu yếm:

– Sau này Oanh sẽ quyết định lấy đời mình, tôi muốn nghĩ và muốn tin như vậy.

146 | Mai Thảo

Nam hất hàm:

– Dân chủ?

Tôi lắc đầu:

– Tiến bộ.

Nam “hừ” một tiếng:

– Thế là vô trách nhiệm.

Nam quay sang tìm đồng minh ở Nga:

– Chị có thấy anh phát biểu nhảm nhí không?

Ngà đưa mắt nhìn tôi, chùng như xem tôi có ưng không đã rồi mới trả lời, và trả lời cũng là để chẳng trả lời gì hết:

– Mọi chuyện trong gia đình chúng tôi, nhà tôi quyết định hết.

Nam cau mày:

– Chị không phải là mẹ của cháu Oanh sao?

Ngà bối rối:

– Có chứ.

Nam vặn:

– Vậy mà chưa bao giờ tôi được nghe thấy ở chị tiếng nói của một người mẹ. Suốt ngày chị nằm trong buồng, để mặc cho anh ấy làm chủ hết thấy, quyết định hết thấy. Không được đâu. Ban nãy, tôi thấy anh phóng xe ở Biên Hòa như ma đuổi. Rồi lại về muộn nữa. Dám chạy theo một bóng hồng nào đó lắm à! Chị nên dè chừng đi thì vừa.

Câu nói sau cùng của Nam làm tôi giật mình. Cũng may, mọi người đều cười cho là câu nói đùa. Bữa ăn thịnh soạn được dọn ra.

Tôi sai bếp vào kho rượu lấy chai rượu chát ngon nhất để đãi Nam. Nếu mỗi người có một đam mê, và đam mê của tôi là những thú vui nhục dục với đàn bà, thì đam mê lớn nhất

148 | Mai Thảo

mà tôi biết được ở Nam là rượu chát. Nam chữa chạy cho gia đình chúng tôi bao nhiêu năm, chỉ tính tiền thuốc, không chịu tính tiền khám bệnh và chữa bệnh bao giờ. Đáp lại lòng tốt của Nam, cứ một vài tháng, tôi lại cho tài xế Bân đem biếu Nam một thùng rượu chát tôi gửi mua thẳng từ một lò rượu danh tiếng bên Pháp. Quà biếu này khiến Nam hài lòng lắm.

Thấy chai rượu chát ngon, mắt Nam sáng ngời:

– Anh vẫn còn được thứ rượu đó?

Tôi cười:

– Nhiều là đằng khác. Chỉ để đãi anh thôi.

Tôi dơ tay ra dọa:

– Với điều kiện là không được xía vào đời tư gia đình khúng tôi.

Nam trợn mắt cãi:

– Ô hay, tôi là thầy thuốc mà. Tôi đang chữa cái bệnh vô trách nhiệm của anh đấy chứ.

Cháu Oanh cười lớn. Tiếng cười của nó trong sáng, như thủy tinh long lanh, như pha lê trong suốt, nghe thật sảng tai. Khuôn mặt nó rạng rỡ dưới ánh đèn trái ngược hẳn với khuôn mặt lầm lỳ và khép kín của Chế. Tôi có cảm giác khó chịu là hồi này thằng nhỏ ngấm ngầm quan sát tôi bằng một thái độ quan sát lạnh lùng và thiếu thiện cảm. Có phải là nó thù ghét tôi khi thấy tôi mạnh khỏe mà mẹ nó thì yếu đau, và cho rằng sự đau yếu của Ngà là do tôi phải chịu trách nhiệm? Nếu nó gọi vậy thì thật hỗn láo và cũng thật là vô lý.

Tôi gọi chuyện nó:

– Chế à!

Nó lạnh lùng.

– Lần này về Sài Gòn, không tiện đường tạt qua nhà cận Dương. Nếu không ba đã mời

cậu ấy cùng về chơi. Con có thể lấy xe về Sài Gòn bất cứ lúc nào, mời cậu ấy tới đây, nếu con muốn.

– Để con xem.

Tôi nhắm đến chàng trẻ tuổi và nhìn thấy hai gò má con gái tôi hơi ửng lên. Nó chớp mắt, cố gắng không tỏ thái độ nào. Hình ảnh đôi trẻ ngồi với nhau đêm nào dưới ánh trăng dịu dàng xanh biếc lại hiện lên trong óc. Tôi thành thực mong mỗi cho con gái được sung sướng bây giờ và sau này. Thành thực mong mỗi nó tìm thấy được hạnh phúc và tình yêu, gặp được người đàn ông che chở và thương yêu nó suốt đời. Cá nhân nào cũng có một vấn đề lớn lao phải thực hiện, đó là cuộc đời mình phải sống. Chỉ có riêng Ngà không được sống cuộc đời nàng. Nhưng Ngà đau yếu. Và Ngà là một trường hợp đặc biệt.

Ngồi tới nửa bữa ăn, Ngà kêu mệt, hơi lạnh, đứng lên. Tôi đứng lên, đưa Ngà vào phòng ngủ, đỡ nàng nằm xuống giường, và hỏi:

– Em có làm sao không?

Ngà nhắm mắt lại, khuôn mặt chìm trong bóng tối mờ mờ:

– Chỉ hơi mệt một chút. Em mới khỏe, chưa quen ngồi lâu. Anh ra với các con, và xin lỗi anh Nam hộ em.

Trở ra, tôi rót cho tôi một ly rượu đầy. Uống một hơi, và nghĩ ngợi. Bữa tiệc gia đình chỉ thu hút được tôi tới đó. Ngửa mặt nhìn lên vòm trời thăm thẳm với những vì sao lác đác lấp lánh, tôi đã lại đắm đuối tưởng nhớ tới Lệ. Thằng đàn ông lạ mặt đúng là chồng nàng rồi. Không là chồng, cũng là người tình. Tôi nghĩ thầm: một bông hoa đã có chủ.

Nhưng điều lạ lùng, là càng nghĩ Lệ đã thuộc về kẻ khác, cái ước muốn chiếm đoạt Lệ trong tôi càng bùng bùng mãnh liệt.

Nếu buông thả không kèm chế mình, tôi đã rời khỏi bàn tiệc tức khắc, phóng xe lên Biên

Hòa, đi vào con đường nhỏ thấp thoáng bóng lá ấy. Lệ đã hoàn toàn là một ám ảnh mê mẩn, ma quái. Đôi mắt nàng, cái miệng tươi thắm, hàm răng trắng bóng, mái tóc và da thịt trắng ngần, nhể nhại của nàng đã chiếm đoạt tôi. Ở trong. Cùng khắp. Kín trùm, ngọt ngào. Trong máu, trong tim, trong hơi thở và trong ý nghĩ. Càng tự bảo mình quên đi, tôi càng nhớ tới nàng, nhớ đau đớn và khổ sở nhớ. Càng đuổi dạt hình ảnh nàng đi, hình ảnh đó càng trở lại gấp, một lần một lớn một rõ rệt hơn.

Lệ đã chiếm đoạt thần trí tôi bằng một chiếm đoạt tận cùng, như nàng không phải là người mà là hồ ly yêu quái, Tôi biết tôi phải đến với nàng bằng được. Cho dù phải vượt rừng, đi suốt qua chín cửa địa ngục. Tôi biết tôi phải chinh phục nàng bằng được. Cho dù phải nhúng tay vào những hành động ghê tởm nhất, cho dù phải giết người, phải gây ra án mạng.

Tiếng Nam nói với Oanh khiến tôi giật mình:

–Kìa! Ba cháu đang mơ mộng.

Tôi chỉ tay lên bầu trời:

– Anh có thấy đêm nào đẹp như đêm nay không?

Nam trả lời:

– Đêm nào với tôi cũng giống như đêm nào. Chỉ thấy anh chiều nay khác lạ với những ngày trước.

Tôi thầm khen Nam nhận xét thật tinh tế.
Tôi hỏi:

– Khác như thế nào?

– Chưa rõ. Đang nghĩ.

Tôi cười:

– Thầy bói mù mà nghĩ lâu thì khách hàng đứng lên đấy. Thế nào, nghĩ xong chưa?

– Tạm xong.

– Nói.

Nam gật gù cái đầu:

– Anh đang có một chuyện gì có thể thật quan trọng. có thể thật thầm kín. Chuyện đó đang làm anh nát óc.

Tôi hỏi lại để có kịp thời giờ đối phó:

– Ghê quá! Nát óc?

– Chứ sao. Anh ngồi đây với các cháu, và tôi. Nhưng đầu óc anh để tận đâu đâu.

Tôi đánh trống lảng bằng cách rót nốt cho Nam lượng rượu chát cuối cùng còn lại trong chai.

– Uống đi. Rồi về phòng mạch.

Nam nhìn đồng hồ:

– Chết. Thế mà đã 9 giờ lúc nào. Tưởng là mới hết buổi chiều.

Tôi cười:

– Không ngờ khuya đến nơi rồi?

– Phải. Và phải về thật. Thôi bác về, hai cháu.

Nam vào chào Ngà rồi trở ra. Tôi đưa Nam ra ngoài cổng trại. Chúng tôi lững thững đi bộ một quãng. Nam nhìn trời rồi nhìn những hàng cây đứng im lìm trong bóng tối mờ mờ:

– Anh biết tôi yêu gì nhất ở đây?

Tôi nói:

– Kho rượu của tôi.

Nam cười:

– Đã đành. Nhưng yêu nhất là sự yên tĩnh. Thị xã Biên Hòa cũng đã yên tĩnh. Nhưng thỉnh thoảng vẫn còn một tiếng động này, một tiếng động nọ nổi lên. Buổi tối, ban đêm, ở đây mới thực sự đắm chìm trong một yên lặng hoàn

toàn. Yên lặng đến nỗi nhiều khi tôi có cảm tưởng như nghe thấy rõ hơi thở của đất dưới chân, của lá trên cành. Của bóng tối nữa. Bóng tối cũng có cái hơi thở của nó mà chỉ ở đây tôi mới nghe thấy được.

Tôi không nghe thấy hơi thở của bóng tối như Nam nói. Mà chỉ nhìn thấy ở bóng tối những bí mật nồng nàn. Một ngọn đèn tắt đi, một cánh cửa vừa đóng lại, bóng tối tỏa đầy một căn phòng, trong đó là những thân thể những da thịt đàn bà nở ra như những đài hoa thơm ngát của một loài hoa chỉ nở về đêm. Với tôi bóng tối chỉ là thế: Nó gọi nghĩ đến mừng màn, chần gối, những trận tình nồng cháy như những lớp sóng xô đẩy mãi miết điên cuồng trên một biển đêm mênh mông không cùng.

Và Lệ giữa vùng bóng tối đó. Lệ là một đài hoa đã nở, nồng nàn, mê mẩn mà tôi chưa tới gần được.

Tôi cười:

– Không ngờ anh lang tây này cũng có một tâm hồn thi sĩ. Nhưng thôi nói chuyện thiết thực hơn. Sức khỏe nhà tôi như thế nào?

– Khả quan.

– Nghĩa là nhà tôi đã mạnh hẳn?

Nam xoa tay:

– Tôi dùng một hình ảnh này cho anh dễ hiểu. Tạm gọi cái sức khỏe trung bình của một người là cái đỉnh một ngọn núi.

Tôi gật đầu:

– Hiểu rồi. Mà nhà tôi thì chưa bao giờ tới được đỉnh núi đó.

– Đúng thế Nhưng so với trước, đã khả quan lắm. Tóm lại, chị đã hồi phục lại được phần nào. Nhưng cái cây xanh yếu cần có nắng, gió và ánh sáng mới khỏe mạnh được.

– Nhà tôi thiếu gì?

– Tình thương yêu.

Tôi cau mày:

– Anh tưởng .

Nam đặt nhẹ tay lên vai tôi:

– Anh đừng nóng. Chúng mình đã nói chuyện này nhiều lần rồi, lần nào chừng như những lời nói thẳng của tôi cũng làm cho anh tức giận. Tôi có nói là chị bị hắt hủi hay bạc đãi đâu. Nhưng chị cần được săn sóc, yêu thương hơn nữa. Thế thôi.

Chúng tôi trở lại chỗ Nam để xe. Tôi hỏi:

– Bao giờ anh xuống.

– Ngày mốt.

– Mai không xuống được sao?

Nam mở cửa xe bước vào.

– Được. Nhưng để ngày mốt. Anh cứ cho

chị uống các thứ thuốc đã dùng là được. Thôi, “bonne nuit” (chúc ngủ ngon). Cám ơn về bữa cơm.

Nam phóng xe đi. Ánh đèn xe chiếu lướt qua cổng trại, tắt ngấm với tiếng xe xa dần. Tôi đứng lặng một mình giữa trang trại tịch mịch. Khi tôi trở vào nhà, đã hơn mười giờ đêm. Không hiểu sao tôi có thể đứng một mình ngoài trời khuya lâu được như vậy. Bây giờ nhớ lại, chừng như hơn một tiếng đồng hồ đứng lặng trong bóng tối, nhìn lên những vì sao lấp lánh. Thần trí tôi vẫn chỉ hướng về một phía. Đó là LỆ. Tôi đã nghĩ đến nàng, miên man, không ngừng, giữa những lúc có mặt nhiều người khác, hay lúc đó, chỉ có mình tôi cùng sự đam mê điên cuồng mãnh liệt. Phải, tôi nghĩ đến Lệ, lúc đó. Và chắc là tôi tưởng tượng. Giờ này nàng đang nằm trong tay thẳng đàn ông, cái thân thể ngà ngọc tôi bởi dưới sự chiếm đoạt tàn bạo của nó. Tưởng tượng đó khiến tôi chịu đựng không nổi nữa. Tôi ghen. Vẫn chỉ là một người xa lạ với Lệ, mà tôi đã ghen, ghen ghê

góm. Ý tưởng giết người bùng bùng nổi dậy. Lúc đó, nếu có thằng đàn ông trước mặt, tôi đã lao vào. Đánh vào mặt, cho nó tối tăm mặt mũi ngã xuống.

Tôi sẽ cười lên ngực nó. Đưa hai tay bóp cổ, bóp cho đến khi nào nó thôi giãy dụa, nó nằm im lìm, nó trút hơi thở cuối cùng.

Căn phòng khách vắng ngắt, không một tiếng động, khi tôi vào. Tôi cất tiếng gọi: “Oanh”. Không thấy nó trả lời. Tôi gọi “Chế!” cũng vậy. Im lặng. Tôi đi vòng về phía sau nhà. Bàn ăn chưa dọn đi, Oanh ngồi một mình, đắm chìm trong mơ màng. Tôi đến sau lưng đặt nhẹ tay lên vai nó. Vai con nhỏ lạnh buốt.

Nó quay lại:

– Ba làm con giật mình.

Tôi hỏi, âu yếm:

– Sao con chưa đi ngủ.

– Con chưa buồn ngủ.

– Ở Sài Gòn, đêm nào con cũng thức khuya như thế này sao?

– Không. Con đi ngủ rất sớm.

– Về trại, con không ngủ sớm được?

– Vâng.

Tôi ngạc nhiên:

– Tại sao vậy?

Tôi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh con gái tôi. Khuôn mặt thanh thoát của nó in trên nền trời đêm.

– Con cũng không hiểu. Có lẽ vì sự im lặng. Trại yên tĩnh quá. Không một tiếng động nhỏ. Đêm nào cũng như đêm này?

– Ba không để ý. Có lẽ đêm nào cũng thế. Cũng yên tĩnh như lúc này.

162 | Mai Thảo

Chúng tôi cùng im lặng một lát. Oanh nhìn tôi dăm dăm. Rồi nó hỏi đột ngột:

– Ba, có chuyện gì vậy?

Tôi ngạc nhiên:

– Chuyện gì đâu.

– Ba đang bận tâm thực sự về một chuyện gì đó mà ba không cho con biết.

Tôi gượng cười:

– Chẳng có chuyện gì hết. Chỉ là con tưởng tượng.

Để khỏi phải trả lời những câu hỏi tôi biết càng khó trả lời thêm, tôi lảng sang chuyện khác:

– Hôm nào con nhớ mời cô Hiền tới trại chơi.

Oanh cười:

– Con nhỏ nhất như cáy. Lớn bằng ấy tuổi đầu mà đi đâu cũng phải có mẹ đi theo. Ở Sài Gòn thì là con. Không có con đến rủ là nó không đi đâu hết.

– Vậy mà ba tưởng cô ấy mạnh bạo lắm.

– Ba căn cứ vào đâu mà nói vậy.

– Bà Lệ.

Oanh cướp ngay lời tôi:

– Hai mẹ con khác nhau một trời một vực. Hiền vẫn nói chuyện với con như vậy. Là không hiểu sao, hai mẹ con không giống nhau một chút nào.

Oanh ngẫm nghĩ rồi hỏi tôi về Ngà:

– Sao mẹ yếu hoài vậy.

– Ba cũng không hiểu được.

– Hồi trẻ, mẹ con có như thế không?

Tôi lục tìm lại quá khứ để bắt gặp lại một người thiếu nữ mảnh mai đáng liêu. Nàng không có bệnh tật gì. Nhưng nàng không chịu đựng được thời tiết trở chiều hay mưa nắng thất thường. Mưa lớn và gió lớn làm cho nàng run rẩy. Người thiếu nữ mảnh khảnh đó chính là vợ tôi bây giờ.

– Mẹ không đau. Hay là đau ba không nhớ. Nhưng nói khỏe thì không bao giờ mẹ được khỏe hết.

Oanh hỏi:

– Có phải tại thủy thổ khí hậu?

– Ba đã hỏi bác Nam về sức khỏe của mẹ. Bác nói, mỗi thứ một chút. Nhiều thứ đã làm cho mẹ đau.

– Bác Nam đã chữa chạy cho mẹ tới mức tối đa chưa.

– Theo ý ba, bác Nam đã làm tất cả những gì bác ấy có thể làm được. Nhưng ở đây thiếu

Mang xuống tuyến đài | **165**
phương tiện. Đáng lẽ mẹ phải vào bệnh viện
từ lâu.

- Sao ba không đưa mẹ vào bệnh viện?
- Mẹ không chịu.
- Sao vậy?
- Con có thể hỏi thẳng mẹ con điều đó.

Oanh nghiêm trang:

- Rồi con sẽ hỏi.

Nó đứng lên:

- Con đi ngủ.

Đêm chung quanh nghiêng thêm vào
khuya khoắt. Gió liên tục một nhịp tràn đầy
trong bóng tối. Không khí dịu dàng đầy hương
thơm của những đêm thu miền Bắc.

Đầu óc tôi tỉnh táo. Hai mắt ráo hoảnh. Tôi
biết tôi chưa tài nào ngủ được. Những đêm

khác, như thế này, tôi đã đi tìm một người đàn bà có lửa dục tình bùng bùng trong thân thể. Hoặc là không tìm được ai hơn, thì tôi cũng mò xuống với Nữ, con gái lão làm vườn. Trong những cuộc ái ân, Nữ thua mẹ Toàn, vợ thằng đốc công Trọng xa. Thua trên rất nhiều phương diện. Không nồng nàn tình tứ bằng. Cũng không kinh nghiệm bằng. Nhưng Nữ là một tiện dụng nhất cho tôi, trong những lúc cần thiết bất chợt như thế này. Chỉ cần đi xuống con đường trước mặt kia, đi chừng một trăm thước, rẽ về phía tay phải, gõ nhẹ ba tiếng vào cánh cửa một căn nhà nhỏ, là cánh cửa mở liền và Nữ đón tôi vào. Đến nhà Nữ, không có nguy hiểm và bất trắc như đến nhà thằng đốc công Trọng. Đến lúc nào cũng được. Đêm cũng như ngày. Lại tới lúc nào cũng được. Không bao giờ xảy ra chuyện gì hết.

Lão làm vườn đã già yếu lắm. Tai lại nghênh ngang, mắt lại kèm nhèm.

Về tới nhà là lão nằm bẹp một chỗ, đứng dung thờ ơ với tất cả những chuyện gì xảy ra

ở chung quanh. Nhớ có một đêm, tôi xuống với con nhỏ. Nó mở cửa ngay cho tôi vào như thường lệ. Căn nhà tối om như hũ nút. Tôi lần từng bước trong bóng tối, loay hoay thế nào, đập ngay phải một thứ đồ vật nào đó làm cho rơi vỡ trên mặt đất. Tiếng rơi động khá lớn. Lão già đang ngủ giật mình thức dậy. Tôi nín thở, đứng im.

Lão hỏi:

– Tiếng gì rơi vậy?

Con nhỏ bấm nhẹ cánh tay tôi, thản nhiên:

– Ông chủ đánh rớt đồ.

Tôi đờ người. Con nhỏ đã không chối, còn khơi khơi khai thật, là ông chủ đến làm tình với nó, ông chủ đánh rơi đồ. Thế mới thần tình chứ. Lão già ngạc nhiên:

– Ông chủ?

Con nhỏ nhắc lại, giọng còn lớn hơn:

– Phải. Ông chủ đó.

Lão già, như vẫn ở trong một trạng thái mơ hồ:

– Ông chủ nào?

Con nhỏ gắt:

– Ông chủ chứ còn ông chủ nào nữa. Mà thôi thầy hỏi hoài làm gì vậy. Thầy ngủ đi có được không?

Đêm đó, tôi hỏi Nữ là nó không sợ cha nó biết chuyện hay sao. Nó cười đáp không. Tôi hỏi tại sao không sợ, nó nói vì cha nó không còn mảy may trí nhớ, hỏi ban đêm, nhưng sáng mai quên sạch, không bao giờ nhớ lại được một chút nào hết, về bất cứ một chuyện gì. Sáng hôm sau, tôi gặp lão làm vườn. Lão kính cần chào tôi rồi bỏ đi. Con gái lão nói đúng. Lão đã quên đứt người đàn ông đêm trước vào nhà ăn nằm với con gái lão chính là tôi. Con nhỏ như thế. Thật táo tợn, liều lĩnh. Tôi thích nó

một phần vì cái tâm tính ngang bướng, khác thường này. Một điểm đáng khen ngợi nữa, là không hề bao giờ nó yêu sách hay làm tiền gì hết. Vợ thằng đốc công Trọng có cái đáng ghét là hay yêu sách này nọ, Cổ lần nó còn dám đòi tôi lên Sài Gòn mua nước hoa và phấn sáp về cho nó. Con Nữ, không bao giờ như thế. Tôi cho bao nhiêu tiền, nó lấy bấy nhiêu. Nhiều lần tôi thử không cho, nó cũng không tỏ vẻ gì hết. Có khi tôi bắt đi, hàng tháng không tới, lúc gặp, nó cũng không bao giờ lạnh lùng hay hờn giận. Ông chủ đến, nó mở cửa cho ông chủ vào. Ông chủ về, nó quay mặt vào tường, ngủ ngay sau đó. Đêm hôm trước, trong tay tôi, nó là một người tình nồng cháy. Buổi sáng hôm sau, chỉ còn đứa con gái tầm thường hèn mọn kính cẩn trước ông chủ trại xa cách một trời một vực. Giờ này, chắc nó ngủ rồi. Nhưng không sao, tôi lần xuống, là nó thức liền. Bao giờ cũng vậy.

Có điều kỳ lạ là đêm nay, nghĩ đến con nhỏ, rồi nghĩ luôn đến tất cả những con đàn bà đã hiến thân cho tôi, tôi không muốn cháy

bùng thành lửa như những lần trước nữa. Cũng muốn. Nhưng đó là thứ ham muốn bình thường, không cần thực hiện, có càng hay mà không có cũng không sao. Lệ đã đến. Nàng đã chiếm hết cả chỗ của những người đàn bà khác. Từ khi có Lệ trong tim, trong hồn, tất cả những người đàn bà trên thế giới này, cho dầu nồng nàn, diễm lệ đến đâu cũng chỉ còn là những hình bóng mờ nhạt, vô nghĩa.

Tôi thở dài, đứng lên. Và bỏ ý định xuống làm tình với con gái lão làm vườn. Vào buồng ngủ, tôi đặt nhẹ mình nằm ghé xuống mặt đệm. Tôi cần suy nghĩ và không muốn làm kinh động giấc ngủ của Ngà.

Nhưng Ngà chưa ngủ. Nàng cựa mình trong bóng tối. Tôi hỏi:

– Em còn thức?

Tiếng Ngà, yếu ớt, nhọc mệt như thường lệ:

– Chừng như em chợ mắt được một lúc.

Tôi lại phải dỗ dành:

– Chịu khó ngủ đi! Thức như thế làm thế nào khỏe được.

Ngà thở dài:

– Sao cố không được.

Đang có tâm sự riêng, tôi bực mình bất chợt:

– Muốn là phải được. Anh Nam bảo hình như em không muốn khỏe mạnh, em chỉ muốn yếu đau. Thế là thế nào mới được chứ!

Giọng yếu ớt của Ngà len thêm một thoáng sợ hãi:

– Có bao giờ em muốn thế đâu.

Tôi chép miệng, nằm im. Một lát im lặng. Rồi Ngà hỏi:

– Em đau hoài, làm cho anh bực mình lắm phải không?

Tôi gạt đi:

– Ngủ đi. Đừng hỏi lời thôi.

Giọng Nga nghẹn ngào nước mắt:

– Nhiều lúc, em chỉ muốn chết. Cho anh...

Ngà ngừng lại. Tôi giận dữ quay sang:

– Cho anh sao?

– Cho anh rảnh nợ.

Bây giờ nhớ lại, tôi biết những lời Ngà nói trong nghẹn ngào nước mắt đêm đó là những lời thành thật. Không phải lúc nào Ngà cũng nghĩ nàng là một phiền bận cho tôi, nhưng đêm đó. Lúc đó, quả tình là Ngà đã tưởng nàng chỉ còn là một gánh nặng cho tôi, cho những người khác. Và nàng đã muốn trút thoát cho tôi gánh nặng đó. Một lần.

Tôi hỏi:

– Đêm nào em cũng nghĩ lẫn thần như thế này sao?

Ngà trả lời:

– Em không muốn nghĩ. Nhưng rồi vẫn nghĩ đến.

– Đã bao lần anh bảo em giấc ngủ là một cần thiết cho em vô chừng.

– Em không có quên đâu.

– Ngủ đi.

Một lát. Rồi tôi hỏi vì cả hai chúng tôi cũng không ngủ được:

– Em vẫn nhất định không vào bệnh viện?

Giọng Ngà, đầy vẻ lo sợ:

– Em đã vào bệnh viện một lần. Em không muốn trở lại lần thứ nhì.

– Tại sao vậy?

Ngà nín thinh, không trả lời. Đáng lẽ tôi không nên hỏi lại, vì đã nhiều lần tôi gắng hỏi, và một lần nàng đã trả lời. Bệnh viện một lần gặp, một lần tới, theo lời Ngà đã để lại trong thần trí hải hùng của Ngà một ấn tượng rùng rợn. Điều này, thật khó tin với những người khác, nhưng với Ngà là một sự thật. Bệnh viện, với Ngà là một nhà mồ. Những hành lang vắng ngắt, những mùng màn trắng toát. Không khí phảng phất mùi thuốc và mùi bông băng. Những người y tá âm thầm đi lại như hình như bóng. Cái thế giới ấy, với Ngà, toát ra một vẻ gì dọa nạt, đầy đặc những bất trắc, những ngờ vực mà không bao giờ Ngà làm quen hay chấp nhận được. Sự thật là như thế. Nằm trong bệnh viện lần đó, Ngà đã không khoẻ hơn còn như suy nhược hẳn đi. Tôi nhớ nàng đã đòi về nhà. Khẩn khoản đòi. Và tôi đành đưa nàng về chữa chạy ở nhà. Cho tới sáng, chúng tôi không nói chuyện thêm gì nữa. Bên cạnh. Ngà nằm thiêm thiếp. Hơi thở nàng mệt nhọc như bao giờ. Tôi

nghĩ đến căn bệnh của tôi cũng là một kẻ vừa nằm bệnh. Nhớ nhung đăm đui như tôi đang mơ tưởng đến Lệ, cũng làm cho tôi mệt mỏi như tôi đang đau.

Đêm trang trại trôi dần trong bóng tối. Đêm mênh mông. Đêm không cùng. Tôi linh cảm thấy một chuyện gì ghê gớm sẽ xảy ra. Gặp Lệ, nhất định không thể là thứ gặp gỡ bình thường như với những người đàn bà khác, mà sấm sét, sóng gió. Những sự việc dồn dập xảy ra về sau nàng chứng minh cho tôi biết là có một linh cảm thật bén nhạy. Đêm yên tĩnh. Nhưng đời tôi, tự đêm hôm đó, những sấm sét đã nổi dậy, những sóng gió đã bắt đầu.

CHƯƠNG 5

Công việc trang trại bất thần dồn dập khiến tôi bận rộn trong suốt mấy ngày liền. Những thì giờ rảnh rang không còn nữa, tôi làm việc từ sáng sớm đến chiều tối, có nhiều ngày còn phải làm sổ sách tới khuya. Đêm nào, đặt mình nằm xuống, là tôi cũng ngủ ngay một mạch Chế không giúp đỡ tôi được việc gì hết. Suốt ngày nó vùi đầu vào với những cuốn sách dày cộm của nó, hoặc là đi lang thang đâu đó tôi không nhìn thấy mặt bao giờ. Muốn lãng quên Lệ, tôi lao đầu vào công việc. Như một kẻ chết đuối vớ được cọc. Tôi muốn đánh thức tôi tỉnh lại khỏi một ham muốn điên cuồng. Tôi muốn kéo tôi ra khỏi một vũng lầy tuyệt vọng. Như thế được hai ngày liền. Tới ngày thứ ba, Chế xin phép lái xe hơi về Sài Gòn đón bạn nó

178 | Mai Thảo

là cậu Dương về trại. Lúc đó, bữa ăn sáng vừa xong. Tôi sửa soạn đứng lên, để xuống chỗ phụ đào mương thì Chế lên tiếng:

– Hôm nay ba dùng xe không?

Tôi lắc đầu:

– Không.

– Ba cho tài xế Bân đưa con về Sài Gòn.

Tôi hỏi:

– Làm gì?

Oanh nhìn Chế, đáp thay cho anh:

– Anh Dương vừa nhắn tin xuống chiều hôm qua. Là anh ấy có thể về chơi trại được chừng mười ngày.

Tôi cười:

– Thế à? Văn phòng cậu luật sư trẻ ấy hết việc, đóng cửa rồi sao?

Oanh đáp:

– Đâu phải thế. Anh Dương hồi này làm việc nhiều quá. Anh ấy muốn nghỉ ngơi ít ngày. Chúng con nghĩ ba có thể cho phép chúng con mời anh Dương về nghỉ ngơi ít ngày ở đây.

Tôi gật đầu:

– Ba nói đùa đó. Lần trước, mình đã quên lại rủ cậu Dương cùng về. Được. Chế cứ lấy xe. Nói với cậu Dương là ba, mẹ rất vui lòng được thấy cậu ấy về sống ít ngày với gia đình chúng ta.

Tôi quay sang hỏi Oanh:

– Con muốn đi cùng với anh con lên Sài Gòn không?

Oanh ngập ngừng:

– Mẹ con đang đau.

Tôi gật đi:

– Mẹ mệt, nhưng không sao hết. Đêm qua mẹ ngủ được. Hôm nay, bác Nam lại từ Biên Hòa xuống. Ba đi vắng, đến trưa cũng về. Nếu con muốn đi, cứ đi, không sao hết.

Trong khi hai anh em chúng nó sửa soạn về Sài Gòn, tôi bảo người nhà đưa ngựa tới và năm phút sau tôi ra khỏi nhà. Công việc ở trang trại linh tinh không việc gì ra hẳn việc gì, nhưng trông nom cho thật chu đáo, có thể nói là cũng không lúc nào rảnh rỗi. Từ đám phu đào mương, tôi đến với đám phu đang xây cất thêm mấy dãy nhà phụ thuộc. Dân số trang trại, cùng với công việc chăn nuôi, trồng cây càng ngày càng phát đạt, cũng gia tăng dần dần. Thành ra cứ một khoảng thời gian, lại phải làm thêm một số nhà cửa mới.

Đến hơn một giờ trưa, tôi mới từ những công trường dưới nắng phi ngựa trở về.

Tôi nhảy xuống ngựa. Như chủ nó, con ngựa hồng cũng ướt đầm mồ hôi. Nó thở phì phò, hai móng trước đập liên hồi trên mặt đất.

Chưa bao giờ. Suốt từ đầu năm tới giờ trang trại lại gặp một buổi trưa chói chang như thế. Người làm dắt ngựa về tàu. Một người làm khác từ trong nhà chạy ra. Tôi hỏi:

– Bà dùng cơm chưa?

– Dạ, đã.

– Được, Cô Oanh và cậu Chế xuống Sài Gòn chưa?

– Đã đi ngay sau khi ông chủ đi.

Tôi lau mồ hôi trán:

– Dọn nước cho tôi tắm trước đã. À, có ai hỏi gì trong lúc tôi đi vắng hay không?

– Thừa có.

– Ai?

Tôi định nhìn người đến hỏi là một nhân viên thuộc quyền trong trang trại. Cho nên sự

ngạc nhiên của tôi đã lớn lắm, khi anh người làm trả lời:

– Một cô gái.

Tôi cau mày:

– Một cô gái? Ai vậy. Chú không biết là ai sao?

– Thừa, không.

Tôi phân vân bước vào nhà. Thì ra người con gái đang ngồi đó là Hiền. Thấy Hiền, tôi nhớ đến Lệ. Tức thì. Như Lệ vẫn ở trong tôi là con gái nàng chỉ là một gợi đến. Hiền là bạn học của Oanh. Tìm đến thăm Oanh là chuyện thường. Vậy mà tôi đã hồi hộp cả người và đứng sững lại. Sự hiện hữu khác thường của Lệ lại đã thấp thoáng đầu đó, ma quái chấp chờn trước tầm mắt. Mấy hôm bù đầu vì công việc, tôi định ninh nàng đã bị nhận chìm vào quên lãng. Tôi lầm. Tôi vẫn nhớ đến nàng. Trong tiềm thức. Bằng một cách nhớ thương nào đó mà tôi có tính phủ nhận đó thôi.

Thấy tôi, thiếu nữ đứng lên:

– Lạy bác ạ!

– Cháu. Người nhà nói khách, bác lại tưởng ai. Nếu cháu đến kiếm Oanh, cháu không may rồi. Oanh đi Sài Gòn từ sáng với anh nó.

Hiền đáp:

– Người nhà đã nói cho cháu biết.

Ngừng một giây:

– Nhưng cháu đến để gặp bác.

Tôi lạ lùng:

– Chuyện gì vậy.

Hiền nhìn tôi:

– Mẹ cháu nói xuống gặp bác. Nếu bác đi vắng thì đợi cho đến lúc bác về.

– Gặp bác?

– Vàng.

Tôi đang mong gặp nàng. Mong đêm mong ngày. Tôi đã đến tìm nàng một lần, sẵn sàng trở lại hàng chục lần, hàng trăm lần nữa. Chỉ vì cái thằng đàn ông lạ mặt, mà tôi đã phải kìm giữ tôi lại. Bây giờ, bất thành linh, không một dấu hiệu báo trước, nàng cho con gái từ Biên Hòa xuống trại, để gặp tôi. Thế này là sự thật hay là chiêm bao đây. Nếu là sự thật thì sự thật không ngờ này còn đẹp hơn một giấc chiêm bao đẹp nhất.

Tôi chỉ ghế vì Hiền đã đứng lên:

– Ngồi đó cháu. Bác ra ngay.

Chạy vào nhà trong, tôi rửa mặt thật nhanh rồi trở ra ngay phòng khách. Tôi hỏi:

– Cháu tới đây bằng gì?

– Xe ngựa ạ!

– Còn xe ngoài cổng trại không? Cho xe về đi ở đây chơi chờ Oanh về rồi bác cho tài xế

đưa về nhà.

Hiền lắc đầu:

– Cháu đến đây đã lâu rồi. Phải về, kéo mẹ cháu sốt ruột. Lần khác cháu sẽ xuống chơi với chị Oanh.

Tôi nói:

– Cũng được Bây giờ cho bác biết là chuyện gì vậy.

Hiền nhìn tôi:

– Hôm nọ bác đến nhà cháu?

Tôi gật đầu, để ý quan sát xem trong câu nói trong cái nhìn của đứa nhỏ ngồi trước mặt có ngụ một ý gì điều cợt trêu nghịch hay không. Nhưng không, Hiền không có được cái nhìn tinh quái của mẹ nó. Câu hỏi thản nhiên bình thường không có một hậu ý nào khác.

– Bác đến chơi có chuyện gì thế ạ!

Tôi lại nói dối một lần nữa. Là tôi lên Biên Hòa, nhân tiện tạt qua với ý định đón Hiền xuống trại, buổi chiều hôm đó, có làm cơm mừng Oanh về ấp nghỉ hè. Tôi nói thêm là trời mưa đột ngột đã cầm chân tôi lại, và do đó tôi đã đụng đầu với người đàn ông cùng ở chung một nhà với mẹ con Hiền.

– Bác về được một chút, thì mẹ cháu và cháu cũng về ngay. Nếu bác ở lại thêm...

Tôi nói với giọng tiếc rẻ không giấu được:

– Biết đâu? Nếu thế bác ở lại.

– Mẹ cháu bảo cháu mời bác đến chơi.

– Thật sao?

Câu hỏi của tôi thật ngu muội. Hiền xuống trại, đâu phải để nói đùa.

– Thật đấy ạ! Mấy hôm nay mẹ cháu có ý chờ bác mãi. Tưởng thế nào bác cũng trở lại.

Tôi sung sướng trả lời:

– Công việc bận rộn quá. Được về thưa với mẹ là chiều mai bác sẽ tới thăm mẹ.

Thấy tôi đã trả lời, đã hẹn hò xong xuôi, Hiền đứng lên, xin cáo từ ngay. Tôi thấy không nên lưu giữ nó lại làm gì. Tôi đích thân đưa Hiền ra tới cổng trại. Chiếc xe ngựa chờ ở đó. Trước khi chào tôi Hiền còn dặn:

– Bác nhớ nhé!

Tôi gật:

– Nhớ chứ. Thế nào bác cũng tới mà.

Tôi nói dối, không hiểu tại sao cần phải nói dối như vậy:

– Nhân tiện mai bác cũng có việc cần phải lên Biên Hòa.

Chiếc xe sắp sửa lăn bánh. Tôi đã định thôi, nhưng câu hỏi đã bỏng cháy ở đầu lưỡi, không nói ra không chịu được:

– Hiền à!

– Dạ!

– Ông Năm là ông thân sinh ra cháu đó sao.

– Không phải ạ!

– Thế là thế nào?

Hiền hơi ngập ngừng khiến tôi hiểu ngay:

– Là bố dượng của Hiền, phải thế không?

– Vâng.

– Bây giờ tôi mới biết đấy.

Hiền cười hồn nhiên:

– Bác chưa biết ông Năm là bố dượng cháu sao?

Tôi gượng cười:

– Có ai nói đâu mà biết. Thôi, cháu về.

Chiếc xe ngựa lăn bánh. Tôi đứng nhìn theo,

bâng khuâng, thần trí bị chia sẻ bởi những vui buồn hỗn độn. Lệ mời tôi lên chơi, nàng muốn gặp tôi, như thế có nghĩa là nàng không coi tôi dừng dưng như một khách qua đường. Nhưng nàng có chồng, đã là một bông hoa có chủ, tôi còn làm gì được? Thoạt đầu, tôi hy vọng, dù đó chỉ là một hy vọng hết sức mong manh là thằng đàn ông đáng ghét kia với Lệ chỉ là một người bà con thân thích. Hy vọng ấy thế là tiêu tan thành mây khói. Cái thằng đàn ông quê mùa cục mịch ấy không ngờ mà tốt số đến thế. Lệ lấy nó, ăn ở trong trường hợp nào? Thật là khó hiểu, Trở về nhà, rồi loay hoay với ý nghĩ là có nên tới nhà Lệ hay không? Tuy yêu mê nàng đến độ mất ăn mất ngủ, tôi cũng phải cân nhắc, suy tính một chút. Đàn bà thời này ghê gớm lắm. Họ mặt hoa da phấn, họ cười thật tươi, nói rất ngọt, nhưng âm mưu thủ đoạn của họ quỷ quái, nham hiểm khôn lường. Đụng vào họ là lạc vào một mê hồn trận, hệ lụy một lần là một đời.

Tôi nhủ thầm với tôi là tôi phải thận trọng.

Sau này, nghĩ lại, quả có đúng là như thế, là tôi đã nhủ thầm với mình là phải tỉnh táo đề phòng. Nhủ thì nhủ tôi không lùi, cũng không lảng tránh được.

Đó là cái chuyện biết chết cũng lao vào, cho dù là dầu sôi. Cho dù là lửa bỏng. Tôi có thể nói với tôi là cam bẫy và vực thẳm đó, cực hình và độc dược đó, nhưng tôi là một chuyện, hành động và thực hiện được lời nói đó lại là một chuyện khác. Tôi biết chiều ngày mai tôi sẽ tìm đến Lệ. Ý muốn của nàng đã là một lệnh truyền, tôi chỉ còn nước nhắm mắt nghe theo.

Chừng sáu giờ chiều ngày hôm đó, Chế và Oanh từ Sài Gòn trở về. Lẽ tất nhiên là có thêm cậu Dương nữa. Cậu ta là bạn cũ cùng trường với Chế. Ra làm luật sư, đã cãi nhiều vụ có tiếng ở tòa, được ngợi khen như một luật gia trẻ tuổi, hùng biện, nhưng cậu ta vẫn chưa bỏ được cái dáng dấp học trò ngày trước. Khỏe mạnh khô ngô, với đôi mắt sắc xảo chứng tỏ một óc quan sát tinh tế, bên nhậy, cậu ta có vẻ trẻ trung hơn thẳng con trai lúc nào cũng lăm lỳ của tôi nhiều.

Thấy tôi cậu ta chào:

– Lạy bác ạ!

Tôi bắt tay cậu ta:

– Nghỉ được bao nhiêu lâu?

– Thừa bác, chừng nửa tháng.

Tôi nói:

– Ít thế thôi ư? Không ở chơi với các em đến hết vụ hè này được sao?

Cậu Dương đưa mắt nhìn con gái tôi. Hai đứa chúng nó mỉm cười với nhau. Nụ cười hai đứa chúng nó trao đổi với nhau thân mật, thoáng một chút tình tứ âu yếm. Tôi đoán là chúng nó đã phá đồ ở một góc kín khuất nào đó, cái giới hạn của tình bằng hữu. Nhưng sự phá đồ này, nếu có thật, cũng mới chỉ là mới đây thôi.

– Cháu về ít ngày rồi lại có thể xuống chơi với Chế lần sau lâu hơn.

Cậu ta lễ độ, hơi kiêu cách một chút:

– Nếu bác cho phép.

Tôi giờ tay:

–Ồ! Có gì mà cho phép với không cho phép. Nhà rộng, có buồng dành riêng cho cậu. Cậu có thể ở chơi đây tới bất cứ lúc nào.

Có cậu Dương về, và để làm vui lòng con gái tôi, bữa cơm chiều hôm đó lại biến thành một dạ tiệc.

Bàn ăn cũng được bày ở khoảng sân lộ thiên sau nhà, như bữa ăn đãi Nam chiều hôm trước. Bữa ăn này, thoát đầu nghĩ lại, không có chuyện gì đáng nói, ngoài việc, cũng như chiều hôm trước, tới lưng chừng, Ngà kêu mệt, cáo từ trở về phòng nằm. Nhưng sự thật, nó cũng là một nguyên nhân đưa tới thảm kịch. Tôi không nhớ nổi cậu Dương và mấy cha con chúng tôi đã nói những chuyện gì trong bữa ăn đó.

Chùng như tôi có hỏi thăm cậu Dương về những hoạt động của tòa án. Chùng như cậu Dương có thuật lại cho chúng tôi nghe diễn biến của một vài vụ án ly kỳ, mà những người trong cuộc là thân chủ của cậu ta. Đúng rồi, chúng tôi có nói đến một vụ án mạng. Lúc Ngà đã rời bàn, câu chuyện xoay quanh chủ đề này là có thể có một vụ giết người tuyệt hảo được hay không. Nghĩa là trước một người bị giết, nhà chức trách bó tay không thể nào tìm ra thủ phạm.

Cậu Dương hỏi Oanh:

– Oanh nghĩ thế nào.

Con nhỏ nhún vai:

– Không có ý kiến.

– Tại sao vậy?

– Vì không bao giờ Oanh theo dõi những chuyện đó. Giết người phải có thủ phạm chứ.

Cậu Dương gật đầu:

– Đã đành án mạng nào cũng có thủ phạm.
Vấn đề là có tìm ra được hay không?

Oanh cười:

– Sớm muộn cũng phải tìm được.

Cậu Dương xua tay:

– Chưa chắc.

Quay sang tôi, cậu ta hỏi:

– Bác nghĩ thế nào?

Tôi trả lời:

– Hành động nào cũng để lại một dấu vết,
tự nhiên như vậy.

Cậu Dương trình bày:

– Có nhiều trường hợp thủ phạm tinh khôn, thận trọng chuẩn bị tội ác của mình cực

kỳ thần tình và chu đáo, cho nên y không để lại một dấu vết nào.

Tôi không chịu tin:

– Kẻ giết người tưởng thế đó thôi. Y lắm. Y không thể xóa bỏ được tận cùng mọi dấu vết.

Cậu Dương không đồng ý với tôi:

– Cháu không lạc quan như bác. Bằng chứng là đã có hàng trăm vụ án giết người mà nhà chức trách không thể nào truy tìm ra thủ phạm. Cuối cùng, hồ sơ những vụ án đó phải xếp lại. Thủ phạm vĩnh viễn ở ngoài vòng pháp luật.

Tôi nói đùa:

– Cậu Dương đọc tiểu thuyết trinh thám nhiều quá.

Dương bật cười:

– Thú thật với bác là cháu mê tiểu thuyết

trình thám. Gần như là không đêm nào cháu không đọc.

Oanh chen vào:

– Khám va ly anh Dương, thế nào cũng tìm thấy mấy cuốn truyện trinh thám, phải thế không?

Dương gật đầu, trở lại nghiêm trang:

– Đúng. Như thế không có nghĩa là những vụ giết người tuyệt hảo chỉ là những công trình tưởng tượng của các nhà viết truyện trinh thám. Mà sự thật, là ngoài đời, đã có những vụ giết người gần như tuyệt hảo vậy.

Tôi giờ tay:

– Gần như chứ không phải hoàn toàn. Cậu Dương đừng quên điều đó.

Nhớ lại một vụ án mạng tôi đã được xem ở một tờ báo nào, hay nghe ai kể chuyện, một vụ án mạng cũng không tìm ra thủ phạm, tôi bảo Dương:

– Có trường hợp nào giết người mà không tìm thấy nguyên nhân?

Dương cười:

– Có. Nhưng cũng tùy.

Tôi ngạc nhiên:

– Tùy là thế nào?

– Bề ngoài thì không. Nhưng bao giờ cũng có.

Dương giơ tay:

– Vì thừa bác, không ai tự dưng giết người bao giờ.

Tôi hỏi:

– Người ta phạm vào tội ác giết người thường vì động cơ nào?

– Rất nhiều. Hai động cơ chính là tình và

tiền. Có những người giết người vì không chấp nhận được sự hiện hữu của kẻ đó.

– Sao vậy?

– Thưa, kẻ khác đôi khi là một chương ngại mà mình phải hủy bỏ.

Câu chuyện về những vụ án mạng và về những vụ giết người tuyệt hảo không tìm ra thủ phạm ngừng lại ở đó. Đâu như chúng tôi nói sang chuyện khác, Dương đề nghị như thế, cho không khí bữa ăn trở lại vui tươi như lúc đầu. Cuối cùng là chúng tôi đề cập tới việc đi chơi biển một vài ngày. Con gái tôi yêu biển từ thuở nhỏ. Nó mê biển chứ không thích núi như thằng Chế. Hồi nhỏ, đôi lần tôi có cho Oanh đi biển Nha Trang hay Vũng Tàu. Bao giờ nó cũng reo lên mừng rỡ khi thấy biển xanh một màu menh mông hiện ra trước mặt.

Tôi bảo Oanh:

– Con thích đi Vũng Tàu không?

Oanh gật đầu liền:

– Lễ tất nhiên là con thích.

Tôi quay hỏi Chế:

– Còn Chế?

– Con thì thường thường thôi.

Tôi lại hỏi câu Dương:

– Cậu Dương có ý kiến gì?

– Thưa bác, đi biển thì cũng thích lắm chứ.

Tôi nhớ đến cái hẹn chiều mai với Lệ bèn đề nghị:

– Cậu Dương mới về. Hãy ở chơi trại ngày mai đã. Sáng ngày mốt, chúng ta đi Vũng Tàu.

Sau này, nhớ lại, tôi vẫn cho là định mệnh hết thấy. Một định mệnh lạ lùng, khốc liệt, định mệnh như một trò đùa nghịch ma quái rùng rợn, khi buổi tối hôm đó, tự nhiên những vụ án

mạng được đem ra làm đầu đề câu chuyện, rồi sau đó là sáng kiến bất ngờ đi tắm nắng và tắm biển ở Vũng tàu. Tôi công nhận là tất cả những chuyện xảy ra về sau này đều do bàn tay tôi xếp đặt, khối óc tôi tính toán thành âm mưu và thực hiện thành hành động. Nhưng thêm vào đó vẫn cứ như có một bàn tay vô hình nào đó nhúng vào. Chừng như định mệnh là một kẻ đứng âm thầm trong bóng tối sau lưng tôi. Nó điều khiển hết thảy, mà tôi không hay biết gì hết.

Bữa cơm chiều ăn xong, Chế lại biến mất vào một xó góc âm thầm nào như thường lệ, Oanh đứng lên cùng với cậu Dương đi dạo một vòng. Tôi nhìn theo. Đôi trẻ đi sát nhau, thân mật, chúng thì thầm những chuyện gì tôi không nghe thấy rõ, nhưng chắc là chúng đang trao đổi cho nhau những lời ngọt ngào và tình tứ nhất có thể có được của một tuổi trẻ và một đời người. Hai cái bóng nhỏ dần rồi mất hút trong bóng đêm.

Tôi ngồi lặng một mình, nghĩ đến cái giấc

mộng đẹp nhất của tôi lúc đó là được gặp Lệ chiều mai. Thế là người đàn bà xinh đẹp tinh quái cuối cùng đã mở cho tôi một con đường liên lạc, thả một sợi giây cho tôi nắm lấy. Gặp Lệ, tôi sẽ nói chuyện gì với nàng đây. Nên có một thái độ như thế nào? Nghiêm trang hay thân mật? Tôi không tìm trước được cho mình một thái độ thích ứng nào, đành nghĩ bụng là để tới đâu hay tới đó.

Tôi cũng hơi vững bụng được một chút, nghĩ rằng trong tình trường tôi chẳng non yếu gì, tôi có kinh nghiệm về đàn bà. Lệ muốn thế nào tôi cũng sẽ chiều nàng. Hết thả. Tận cùng. Nàng muốn tình yêu, tôi sẽ dâng cho nàng tất cả sự đam mê nồng cháy của tôi, dâng nàng hết cả tâm hồn, dâng nàng tận cùng thần trí. Nàng muốn tiền bạc, châu báu, tôi sẽ đưa tới ngay, tôi sẵn sàng dâng nàng tất cả sản nghiệp của tôi.

Trở vào phòng ngủ, Ngà hãy còn thức. Điều làm tôi ngạc nhiên ở Ngà, là tuy mệt mỏi, đau yếu, lúc nào cũng mong manh như ngọn

đèn trước gió, mà đêm nào Ngà cũng thức thật khuya. Đôi mắt mở lớn, khuôn mặt xanh yếu, hơi thở hỗn hển. Ngà nằm ngửa, nhìn đăm đăm hàng giờ lên trần nhà, đối diện với im lặng. Những lúc đó, tôi hơi rợn người. Ngà cách biệt hoàn toàn với chung quanh. Nàng như đắm chìm vào một thế giới riêng tư mà tôi không nhìn thấy được.

Tôi hỏi:

– Em chưa ngủ?

– Chưa.

– Đêm nào em cũng thức hoài làm gì vậy?

Ngà không trả lời, hỏi sang chuyện khác:

– Chế đâu?

Bao giờ nàng cũng hỏi đến Chế trước nhất.
Tôi đáp:

– Nó đi đâu không ai biết hết. Thằng nhỏ

hồi này càng ngày càng lạ lùng quá thể.

Ngà nằm im một lát. Tôi tưởng nàng ngủ.
Nhưng rồi lại một câu hỏi đột ngột:

– Buổi trưa ai đến đó anh?

Tôi đã quên đi Hiền. Nên hỏi lại:

– Có ai đâu?

– Có con nhỏ nào đó ngồi chờ anh ở phòng
khách lâu lắm mà!

Tôi nhớ ra:

– Cô Hiền.

– Hiền nào?

– Bạn học cùng lớp với Oanh.

– Nhà cô ta ở đâu?

– Biên Hòa.

– Oanh đi Sài Gòn vắng, cô ta còn kiếm làm gì?

Tôi cười:

– Em lạ thật, Hiền có xuống trại mới biết Oanh đi vắng chứ!

Im lặng một lát rồi Ngà lại hỏi:

– Cô ta con cái nhà ai ở Biên Hòa?

Tôi bắt đầu thấy lúng túng khó trả lời:

– Không rõ.

– Hôm ở Sài Gòn về, còn có ai nữa không?

– Mẹ cô ta.

– Là ai vậy?

Tôi làm bộ cười cợt:

– Tự nhiên em hỏi cặn kẽ quá làm sao anh biết là ta là ai được? Chỉ mới gặp lần đầu, trên

một quãng đường ngắn ngủi. Anh cũng không vào nhà nữa, thành ra không rõ được.

Chùng như, Nga còn muốn hỏi thêm nhiều điều nữa. nhưng thấy tôi nằm quay lưng lại, nên nàng đành miễn cưỡng nằm im. Sau này, kiểm điểm lại tất cả những chi tiết về chuyện xảy ra, những chi tiết thoát đầu tưởng về nghĩa nhất mà kỳ thật là có những ý nghĩa thâm kín, tôi đi đến kết luận là đêm hôm đó, hỏi chuyện tôi về đứa con gái của Lệ, chính là vì Nga linh cảm thấy là hạnh phúc của nàng, gia đình nàng, thế giới một đời của nàng đã bị đe dọa. Sự đe dọa này làm Nga lo lắng. Vì thế mà nàng hỏi: Tôi nói đó là một linh cảm, chỉ là linh cảm thôi, vì cho tới đêm đó, quả thực là Nga chưa có một bằng chứng nào để có thể nghi ngờ tôi đã say mê Lệ. Chưa từng một lần nào, tới đêm hôm đó, Nga nghe nói đến Lệ. Lệ là một tên gọi, một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, ở ngoài cuộc đời Nga. Nhưng đàn bà có một linh cảm cực kỳ bén nhạy. Đừng quên điều đó. Linh cảm với đàn bà là một thứ giác quan thứ

sáu. Nó như một tia hồng ngoại tuyến, xuyên thủng được những tầng lớp bóng tối dày đặc nhất. Và nhìn thấy. Nó như một cột vô tuyến vươn thật cao lên nền trời, ghi nhận được tất cả những làn sóng âm thanh vô hình trong không gian.

Những ngày sau đó, nếu tôi nhớ không lầm, Ngà không hỏi gì nữa. Hay là lòng đầy hoài nghi, đêm ngày ngờ vực, nàng muốn tìm hiểu, muốn biết rõ mà vì sợ hãi, nàng không dám nữa. Đã âm thầm Ngà càng âm thầm hơn. Đã lặng lẽ, nàng càng thu mình thật sâu hơn nữa vào lặng lẽ. Khuôn mặt lúc nào cũng phảng phất một niềm đau khổ, không bao giờ được thay thế bởi một niềm vui nhỏ bé nào, Ngà tiếp tục sống ở bên cạnh tôi mà cũng là ở ngoài đời tôi, như hình như bóng.

Suốt đêm hôm đó, tôi không ngủ được. Những giờ phút thao thức kéo dài tới sáng. Hình ảnh Lệ tràn đầy trong tâm hồn tôi, như bốn phía tiềm thức là bốn tấm gương mênh mông. tôi nhìn vào phía nào cũng thấy hình

ảnh Lệ phản chiếu trong đó. Tôi thức, thu nhận được mọi tiếng động chung quanh mình. Từ hơi thở mệt nhọc của Ngà. Đến tiếng chân Chế trở về phòng tiếng lá rụng ngoài thềm. Chùng như khuya lắm. Oanh và Dương mới trở về sau cuộc đi dạo tay đôi dưới trời sao.

Buổi sáng, tôi dậy sớm. Thân thể tráng kiện, sinh lực dồi dào, đam mê còn như một ngọn lửa bùng bùng cháy đỏ. Thức trắng một đêm, mà tôi cũng chẳng cảm thấy mệt mỏi chút nào. Tôi mặc quần áo lửng thững đi trên con đường trải đá. Bãi cỏ hai bên đường óng ánh sương đêm. Mỗi hạt sương trên một đầu ngọn cỏ là một cái mũ ngọc óng ánh. Nắng chưa lên. Nền trời xanh trong Tôi thở mấy hơi thật dài vào lồng ngực, đoạn lấy thuốc lá châm lửa hút, chợt một tiếng gọi làm tôi quay lại:

– Ông Chủ.

Người gọi là mục Toàn, vợ đốc công Trọng. Không hiểu tại sao mục dậy sớm như vậy. Tôi nhìn trước nhìn sau không có ai, mới đứng lại.

208 | Mai Thảo

Mụ đàn bà thân mật tiến lại gần. Mụ nhoẻn miệng cười, nắm ngay lấy tay tôi:

– Đến nhà em đó sao?

Tôi giật tay ra, cau mặt:

– Không.

Mụ Toàn chùng như ngạc nhiên trước sự cách biệt bất thường của tôi. Mụ ngẩn người, rồi nguýt dài:

– Làm bộ dữ.

Tôi lạnh lùng:

– Đi đi, kẻo có người trông thấy.

Mụ Toàn thì thầm:

– Sao không xuống với em.

Tôi đáp cụt lủn:

– Bệnh.

– Bao giờ gặp nhau nào.

Tôi gắt:

– Đừng hỏi nữa. Bao giờ gặp sẽ biết.

Mụ Toàn lằng nhằng không chịu bỏ đi. Thường thì không bao giờ vợ thẳng đốc công Trọng dám có với tôi một thái độ lần khân như vậy. Nó ngoan ngoãn, biết vâng lời vì hy vọng tôi còn trở lại ăn nằm với nó, cho tiền nó. Điều này, nó cũng linh cảm thấy một cái gì khác lạ rồi đây. Đàn bà như thế. Sống thuần bằng linh cảm không à! Chừng như nó biết tôi đã chán nó, tôi hứa hẹn cho xong, cho qua, và nó thì không chịu chấp nhận cho tôi bỏ rơi nó một cách tàn nhẫn và đột ngột. Nó đoán thật đúng. Buổi sáng hôm đó, mụ đàn bà mà tôi ăn nằm với nhiều lần, sau mỗi lần lại muốn trở lại nữa, bỗng dưng không còn gợi cảm cho tôi một mảy may ham muốn. Không riêng gì mụ Tám. Mụ Toàn, con Nữ cũng vậy. Lệ xuất hiện trong đời tôi, trở thành niềm đam mê ghê gớm chưa từng, đã đuổi đạt tất cả những hình ảnh đàn

210 | Mai Thảo

bà khác về xa tắp lẫm quên và quá khứ, Ngoại trừ Lệ, và từ phút có Lệ, những thân thể đàn bà cuồng nhiệt nồng cháy nhất với tôi cũng chỉ còn là đồ vật chất, không còn toát ra một sức thu hút nào.

Mụ Toàn giở giọng hờn giận:

– Nay đừng có xử tệ với nhau.

Tôi cau mặt:

– Cấm không được ăn nói láo lếu.

– Lại có mới, nói cũ?

Tôi không buồn đứng lại nói thêm. Tôi bỏ đi và biết là sau lưng, mụ Toàn đang căm giận nhìn theo. Tôi nghĩ là từ bấy giờ, tôi phải đoạn tuyệt với mụ Toàn và tất cả những mối tình thâm lén trong trang trại.

Buổi sáng kéo dài tới một buổi trưa lê thê. Mỗi phút dài lâu như một thế kỷ. Tôi đợi chờ buổi chiều để lên Biên Hòa gặp Lệ, thật chưa

bao giờ lại thấy thời gian chuyển vần một cách chậm chạp như vậy. Thái độ bứt rứt của tôi làm Oanh chú ý:

– Ba làm gì mà xem đồng hồ hoài hoài.

Tôi xem đồng hồ luôn luôn thật. Gượng cười:

– Đâu.

Oanh gật đầu:

– Có mà. Con thấy ba xem đồng hồ lần này là hàng chục lần rồi.

Dương cười:

– Cháu cũng thấy như thế. Xem chừng như bác có một cái hẹn nào đó, đang mong gặp ai đó. Đúng thế không ạ?

Tôi chối dài:

– Đâu có. Chiều nay phải lên Biên Hòa có chút việc thì có thôi.

Oanh hỏi:

– Ba lên Biên Hòa? Cho chúng con đi chơi cùng với.

Đề nghị của con nhỏ làm tôi hoảng hồn. Đi cùng thế nào được. Tôi có thể thả chúng nó xuống Biên Hòa đi đâu thì đi, rồi đến nhà Lệ một mình, nhưng như thế rất nguy hiểm, bí mật có thể bị tiết lộ dễ dàng. Tôi phải tìm cách nói dối là tôi cần gấp một chủ đất thương lượng mua thêm một số vườn đất nữa. Cho Oanh đi cùng không tiện. Cũng may con nhỏ không năn nì thêm và quên đi chuyện đòi đi theo.

Tới bốn giờ chiều, tôi vào buồng tắm, tắm rửa rồi ăn mặc rất cẩn thận. Tôi chải đi chải lại mái tóc đến mười lăm phút không xong. Sửa soạn xong đầu đó, tôi đứng lặng, ngắm nhìn tôi trong gương. Khuôn kính trong vắt phản chiếu khuôn mặt trầm trọng của một thằng đàn ông đã sống quá nửa đời người vừa khám phá thấy lần đầu tiên thế nào là một đam mê cuồng

nhật. Mày đã thua rồi, Trần Hữu Chuyên một gã si tình lắm thương, mày đang ném mình vô một cuộc phiêu lưu nguy hiểm, Trần Hữu Chuyên, hãy tỉnh ngộ trước khi quá muộn. Tôi nghe thấy tôi nói, thật lớn, trong đầu với tôi như vậy. Nghe thấy nhưng mà không nghe theo. Lệ chưa gọi, tôi còn tìm đủ cách tìm đến, lăn mình vào như một cánh thêu thân. Lệ đã gọi, tôi chối từ, tôi thần nhiên sao được. Câu hỏi đặt ra cho tôi phút đó, liệu tôi có hy vọng gì? Câu trả lời là hy vọng chứa chan, Suốt khắp vùng Biên Hòa, tôi là người đàn ông duy nhất có thừa thãi điều kiện vật chất để làm vừa lòng những người đàn bà khó tính nhất. Tôi dám tự phụ như vậy. So với thằng đàn ông hiện đang chung sống với Lệ, tôi hơn nó về đủ mọi phương diện, nó với tôi là một vực một trời. Lệ chỉ gạt đầu một cái, tôi đánh bật nó khỏi võ đài liền, nếu như cuộc tranh giành giữa nó với tôi đã là một cuộc tỷ thí trên một võ đài mà Lệ là trọng tài.

Tấm gương hắt trả lại một khuôn mặt tuy

không còn trẻ trung, nhưng không phải là thiếu vắng những nét đẹp quắc thước, vững vàng của một người đứng tuổi. Tuy hai bên thái dương đã có những sợi bạc, nhưng mái tóc tôi còn mịn màng, với đường ngôi thẳng tắp. Trán tôi đã có một vài nếp nhăn. Nhưng mắt tôi còn sáng. Tôi không thua thằng đàn ông về hình thức. Lại hơn nó về phong cách, về đủ mọi điều kiện.

Tôi ra khỏi nhà với một tâm trạng hân hoan và tràn trề hy vọng như vậy. Buổi chiều thật đẹp. Nắng vàng rọi trên những bậc thềm. Mây trắng bay trên một nền trời xanh trong, sức nóng của buổi trưa đã hạ xuống. Không khí thoáng mát.

Tài xế Bàn lái xe từ garage tới. Tôi đã toan bảo nó nhà, nghĩ thế nào lại để cho nó đi theo. Để cho tài xế lái, trông nghiêm chỉnh bề ngoài. Chưa có chuyện gì xảy ra, tôi cũng chưa thấy cần thiết phải che giấu lắm. Vả lại, thằng Bàn kín miệng. Nó trung thành và sợ tôi một phép.

– Ông chủ đi đâu?

– Lên Biên Hòa.

Chiếc xe phóng ra khỏi trại. Cuộc phiêu lưu tình ái của tôi tới buổi chiều hôm đó, đã thật sự bắt đầu. Cũng từ buổi chiều hôm đó, Lệ đích thực đi vào cuộc đời tôi. Nàng có hai bàn chân tuyệt đẹp. Hai bàn chân mà như hai bông hoa. Nàng có một dáng đi cực kỳ uyển chuyển. Mềm như rắn. Nhẹ như liều. Nhưng mà những bước chân nàng khi đặt vào cuộc đời tôi, nhớ lại, tôi đang nhớ lại đây, đúng là những trận cuồng phong, đúng là những cơn bão lớn. Chúng là những đợt sóng cuồng nộ phá tan cả những con đê dựng thành. Phá tan và băng qua, ào ạt băng qua. Chúng là những lũ ngàn, những mưa rừng mãnh liệt nhất cộng lại thành thác cao tự lưng trời đổ xuống và làm tan nát hết. Từ thân thể tôi tới mọi cuộc đời liên hệ với tôi ở chung quanh.

Trái với dự đoán của tôi ở dọc đường, cửa nhà Lệ không đóng kín như lần trước mà mở

216 | Mai Thảo

rộng cả hai cánh. Tài xế Bân ngừng xe lại, mở cửa cho tôi bước xuống. Tôi bảo y đưa xe ra ngoài phố, đi uống cà phê chừng nửa giờ sau quay lại đón. Đoạn, vuốt lại mái tóc, tạo cho mình một phong thái ung dung, mặc dầu là hồi hộp đến cực điểm, tôi tiến qua cổng, thông thả bước lên bậc thềm. Người chị hai không còn vẻ mặt khó chịu, lạnh lùng như buổi chiều mưa hôm trước. Chị ta đón đả đón tôi từ thềm cửa, dáng điệu lễ độ, khúm núm:

– Mời ông vào.

Tôi rút một tờ giấy năm trăm:

– Cho chị.

Đôi mắt chị người làm sáng lên:

– Con không dám lấy.

Tôi khoát tay:

– Cho chị uống nước, cứ cầm lấy.

– Bà con biết, bà con mắng.

– Không sợ, tôi sẽ nói với bà. Bà có nhà không?

Người chị hai quay nhìn vào buồng trong:

– Bà con đã nghe thấy tiếng xe hơi của ông. Nói mời ông ngồi chơi, bà con ra ngay.

Tôi hỏi: – Cô Hiền đâu?

– Thưa, cô Hiền đi vắng.

Tôi lại hỏi, giọng nhỏ hơn, mặc dầu câu hỏi quan trọng hơn câu hỏi trước:

– Ông Năm đâu?

Người chị hai nhìn tôi một giây, giọng nói cũng nhỏ theo, và trong giọng nói như có một vẻ gì đồng lõa:

– Ông Năm cũng không có nhà. Chỉ có mình bà con có nhà.

Chỉ có mình Lệ có nhà. Câu trả lời của chị người làm, tôi nghe thấy reo vang như một niềm vui phơi phới. Yên tâm, tôi ngồi xuống ghế, lấy thuốc lá châm lửa hút. Người chị hai bung ra một khay nước, cúi đầu chào rồi nhanh nhẹn quay trở vào. Tôi tận hưởng niềm vui thánh thót trong mình bằng cách hình dung ra Lệ đang sửa soạn trước khi xuất hiện dưới ánh đèn sân khấu. Chắc nàng đang ngồi trước bàn phấn, khuôn mặt điểm lệ phản chiếu trong bóng gương, đôi mắt sáng long lanh là hai vì sao đẹp nhất của một vòm trời mơ tưởng. Tôi cứ ngồi mơ màng và hình dung ra Lệ như thế, cho đến khi một tiếng động nhỏ nổi lên ở sau lưng.

Tôi còn nhớ mãi cái cảm giác mê mê bàng hoàng phút đó, khi Lệ xuất hiện, nàng đứng đó, mái tóc nghiêng nghiêng mỉm cười giữa khung cửa. Căn phòng bất chợt như sáng bừng lên bằng một thứ ánh sáng mới. Hơi thở tôi ngừng lại trong lòng ngực hồi hộp.

– Ông tới chơi.

Tôi chưa kịp đáp. Lệ đã uyển chuyển tới gần. Nụ cười của nàng tươi thắm hơn, như một đài hoa mở hết mọi cánh:

– Ông chờ lâu không?

Lệ đi vòng qua tôi, tới ngồi ở chỗ ghế đối diện. Tôi đoán nàng vừa tắm xong, thân thể toát ra một mùi nước hoa, của da thịt, của xà bông đất tiền lẫn trộn. Bộ đồ ngủ màu vàng nhạt, là một chất lụa niêm mai ống chuốt làm nổi bật cặp đùi tròn lả và vòng eo căng phình khi nàng nhẹ nhàng ngồi xuống. Thực ra, vẻ đẹp của Lệ, kiểm điểm chu đáo tử mỹ không phải là một vẻ đẹp hoàn toàn. Thân thể nàng hơi đầy đà, không còn những nét mảnh mai của một thân hình thiếu nữ. Cái miệng hơi rộng, cặp mắt hơi xếch, và cái cổ tay trắng muốt nhưng hơi ngắn một chút. Có điều là những khuyết điểm ấy không đáng kể làm gì. Tôi đã mê nàng rồi. Tôi đã bị thôi miên. Tôi đã bị mê hoặc. Khuyết điểm về hình dáng chỉ có thế, chứ nhiều hơn nữa, tôi vẫn chỉ thấy nàng là người đàn bà đẹp nhất thế giới.

– Ông lên đây bằng xe nhà?

– Vâng.

Lệ nhìn ra đường. Tôi giải thích ngay:

– Tôi cho tài xế phở uống cà phê, lát nữa quay lại.

Lệ nâng tách nước mời tôi. Nàng chỉ hơi nhấp một chút rồi đặt tách xuống. Mọi cử chỉ ở nàng vừa đài các, vừa kiêu cách. Tôi nghĩ nàng phải làm chủ tòa lâu đài vương giả lộng lẫy hơn là căn nhà khuất tịch cuối con đường nhỏ này.

– Ông không phải về trại đấy chứ.

– Thưa không. Mấy hôm trước, công việc bận rộn lắm, nhưng bây giờ thì đã rảnh rồi được nhiều.

Lệ hỏi đột ngột:

– Bà vẫn mạnh?

Tại sao nàng lại nhắc đến Ngà? Câu hỏi đặt ngay tôi vào một tình trạng lúng túng. Tôi đang muốn ngồi trước mặt nàng không như một người đàn ông đã có gia đình, đã làm cha, làm chồng. Mà chỉ như một người đàn ông đang yêu mê lần này là lần đầu tiên.

Tôi miễn cưỡng trả lời:

– Nhà tôi đau luôn.

Lệ có vẻ ngạc nhiên thành thật:

– Chết. Tại sao thế ạ?

– Bác sĩ Nam chữa cho nhà tôi cũng không hiểu rõ được nguyên nhân. Chừng như chỉ là vì tạng nhà tôi yếu, sống với nhà tôi đã là một mệt nhọc, một cái gì quá sức của mình.

Lệ cười:

– Đàn bà chúng tôi thường thường như thế. Người đàn ông mạnh mẽ như thông. Người đàn bà mềm như lếu, phải thế không?

Tôi cười thay vì không biết trả lời thế nào. Tôi chỉ thấy trước mắt Lệ, tôi run rẩy, yếu đuối, và nàng thì làm chủ một sức mạnh lay thành chuyển núi, một sức mạnh vô địch.

– Thế là ông được hai cháu cả thảy.

– Vâng.

– Cô Oanh và...

– Thằng con trai tên là Chế. Năm nay nó đã hai mươi tuổi.

– Nghỉ hè nào ông cũng cho cô cậu về trại?

– Vâng. Trừ phi các cháu muốn đi nghỉ mát ở vùng khác.

Lệ nói lại chuyện tôi đến nhà nàng lần trước. Nàng xin lỗi đã đi vắng khiến tôi phải chờ đợi. Theo Lệ, chính là để tạ lỗi mà nàng đã cho con gái tới trại mời tôi lên chơi.

Nàng liếc nhìn tôi, tủm tỉm:

– Chắc hôm đó ông bức mình lắm.

Đã đành là tôi bức mình. Hơn nữa, sự đòi chờ đã làm tôi nóng nảy bồn chồn đến cực điểm. Lệ nói trúng tim đen tôi, tôi vẫn phải làm bộ ngỡ ngác:

– Tại sao ạ?

– Ông phải đợi.

Tôi khởi sự ném ra lời ong bướm thứ nhất:

– Điều đó, thưa còn tùy. Nhiều thứ chờ đợi lắm. Chờ đợi một chuyến tàu chưa tới, một người làm đến muộn, quả thực những chờ đợi ấy làm cho tôi bức mình. Nhưng chờ đợi bà thì không. Đợi chờ, trong một vài trường hợp đặc biệt là một thích thú.

Nụ cười của Lệ tình tứ hơn. Cái miệng đầy và ướm át của nàng hé mở cho tôi nhìn thấy rõ những đầu răng óng ánh:

– Tôi có được xem như một trường hợp đặc biệt không?

Tôi nói ngay:

– Đặc biệt nhất của những trường hợp đặc biệt.

Câu ngợi khen gián tiếp chung làm cho Lê bằng lòng và sung sướng. Thốt nhiên, nàng im lặng, hai mắt mở lớn, nhìn tôi đăm đăm. Cái nhìn như một dò thăm, lại như một trao gửi, chạy thẳng vào rung động tôi như một luồng điện làm cho ngây ngất và bàng hoàng cùng khắp. Nàng cứ nhìn tôi đăm đăm như thế, hai bàn tay úp lên đùi, nét mặt đang tươi thắm chợt có một vẻ gì mơ màng buồn rầu làm cho thần trí tôi càng thêm mê đắm xao xuyến. Cuối cùng, nàng chớp mắt, nói nhỏ:

– Tôi rất vui mừng ông đã tới chơi chiều hôm nay. Một giây, rồi nàng nói tiếp – Chỉ lo ông coi khinh nơi chốn tầm thường này. không thềm đặt chân tới.

Tôi hoảng hốt:

– Xin bà đừng nghĩ như vậy.

Lệ lắc đầu, nhìn lại tôi, bằng cái nhìn mê hoặc:

– Tôi thành thực nghĩ như vậy.

Thế là tôi rơi ngay vào cái bẫy vừa giăng, bằng một lời tự thú:

– Suốt một tuần qua tôi lay hoay với cái ý muốn tới gặp bà. Chỉ sợ như thế là không được. Đã hàng trăm lần tôi định tới.

– Thật thế sao?

– Chưa bao giờ tôi thành thực như lúc này.

– Sao ông không tới. Người đàn ông định là làm. Có phải phân vân do dự như đàn bà chúng tôi bao giờ đâu.

– Điều quan trọng là bà phải cho phép mới được. Vì...

Thấy tôi ngập ngừng, Lệ hỏi:

– Vì sao?

– Bà không ở một mình. Tôi e không tiện.

Trước câu nói hàm chứa ý nghĩa một dò đường này. Lệ không đem lại một sáng tỏ nào, một sáng tỏ đối với tôi vô cùng cần thiết. Chẳng hạn như nàng bảo là không tiện thật, cho tôi biết là lần này là lần cuối cùng không nên có lần sau. Hoặc, trái lại, nàng bảo tôi có thể đến nhà nàng tự do, bất cứ lúc nào tôi muốn. Nhưng Lệ chỉ gật đầu:

– Tôi hiểu.

Buổi chiều hôm đó, chúng tôi đã nói với nhau thật – nhiều chuyện. Bằng những lời lẽ ngọt ngào khéo léo, Lệ đã tìm hiểu được tất cả những gì nàng muốn biết về gia đình tôi, sự tìm hiểu đó cực kỳ dễ dàng bởi Lệ chưa hỏi tôi đã cung khai bằng hết. Tới sáu giờ rưỡi, Lệ đứng lên. Tôi còn muốn ở lại thêm nữa, nhưng cũng đành miễn cưỡng đứng lên theo.

– Tôi xin được tuần sau gặp lại.

Nàng gật đầu đoạn ngẫm nghĩ:

– Tuần sau tôi có việc phải về Sài Gòn.

Tôi mừng rỡ:

– Hôm nào.

– Thứ sáu.

Tôi nắm chặt lấy cơ hội quý báu:

– Thứ sáu tôi cũng có việc phải về Sài Gòn.

Nếu bà tưng thuận, tôi sẽ đưa xe đến đón bà về cùng. Buổi chiều, lại xin đưa bà trở lại Biên Hòa.

Nụ cười tinh quái lại trở lại trên cặp môi ướm nhẩy:

– Ủa, ban nãy tôi không nói đến chuyện đó.

Tôi cười:

– Tôi quên. Bà nói về Sài Gòn, khiến tôi vừa nhớ lại.

Chúng tôi còn lưu luyến với nhau nhiều phút trên thềm cửa. Làm bộ thản nhiên, tôi hỏi:

– Ông nhà đi vắng?

– Ông định nói tới ông Năm?

– Vâng.

– Ông Năm nhà tôi đi vắng luôn luôn.

Lệ có một biệt tài nói ra những câu hàm chứa nhiều ý nghĩa thâm kín và mơ hồ như vậy. Nàng vừa nói “ông Năm nhà tôi đi vắng luôn luôn” rồi bỏ lửng, mặc tôi muốn hiểu thế nào thì hiểu. Tôi có thể hiểu một cách bình thường là chồng nàng lúc này không có nhà. Tôi lại cũng có thể hiểu xa hơn là nàng đã tìm cách đẩy người đàn ông đang chung sống với nàng đi khỏi, để nàng và tôi được tự do trò chuyện. Và không phải chỉ một lần này, còn nhng lần

khác nữa, bất cứ lúc nào nàng muốn hay tôi muốn. Lệ đưa tiễn tôi ra tận xe hơi. Tài xế Bân biết điệu lắm. Nó vội vã mở cửa xe bước xuống và cúi mọp đầu chào Lệ:

– Thừa bà!

Lệ chỉ hơi gật đầu đáp lại. Ra tới ngoài, đứng giữa buổi chiều đang xuống, nhan sắc kỳ ảo của Lệ như một làn ánh sáng làm rực rỡ hẳn cảnh tượng chung quanh. Tôi lại đứng ngay người chiêm ngưỡng cái nhan sắc khác thường ấy. Nếu là một bông hoa, Lệ đích thực là bông hoa đẹp nhất. Nếu là một ánh sáng, đích thực nàng là thứ hào quang chói lòa nhất.

– Cám ơn ông đã tới.

Lệ nhắc lại một lần nữa.

Tôi nhắc lại, chỉ sợ nàng quên:

– Thứ sáu, tôi xin tới đón bà.

– Vâng.

- Bà muốn mấy giờ.
- Chúng ta có thể đi sớm một chút cho mát.
- Chừng tám giờ?
- Vâng. Tám giờ. Tốt lắm.

Lệ nhìn thẳng vào mắt tôi, ban cho tôi một nụ cười mê hoặc nửa rồi lững thững quay trở vào. Dáng đi của nàng, nhìn từ đằng sau, cũng ngây ngất, cũng yếu điệu như thấy nàng từ xa xa đi tới trước mặt. Tôi chờ cho Lệ vào tới nhà, cánh cửa đã khép lại sau lưng nàng mới lên xe. Chiếc xe đã quay đầu, đã ra hết con đường nhỏ rồi, mà tôi còn ngồi lặng người, với tiếng nói, nụ cười hình dáng, mái tóc, ánh mắt và vành môi của Lệ tràn đầy trong đầu óc. Tài xế Bân hỏi, cắt đứt ở tôi sự mơ mộng đắm đuối:

- Thưa, đi đâu bây giờ.

Tôi giật mình:

– Lại qua phòng mạch bác sĩ Nam chờ tao một chút. Rồi về trại.

Nam hơi ngạc nhiên thấy tôi đến bất thần không hẹn trước. Ít khi tôi đến như thế lắm. Nhưng đến Nam lần này là tôi có dụng ý. Từ đây, tôi sẽ lên Biên Hòa luôn luôn, tôi hy vọng như vậy. Cũng vì thế, tôi bắt buộc phải ghé vào Nam luôn luôn. Mỗi lần trở về, có ai hỏi, tôi chỉ cần nói tôi đến Nam là đủ. Nam hỏi:

– Sao hồi này anh lên đây luôn vậy?

Tôi nửa đùa nửa thật:

– Nhớ anh.

Nam xua tay rồi rít:

– Đốt anh đi. Có bao giờ anh thèm đến tôi luôn luôn như thế này. Chắc là có chuyện gì đây. Hồi này hành tung của anh bí mật, còn nhiều điểm đáng nghi ngờ lắm.

Tôi cười:

– Tại sao nghi ngờ?

Nam nhún vai:

– Chưa biết là tại sao? Hay là anh mới tìm được một bông hoa ở cái tỉnh nhỏ này của tôi mà còn dấu chưa cho tôi biết.

– Có thể lắm.

– Ai vậy?

– Anh ở đây mà không đoán được ai sao?

Nam ngẫm nghĩ:

– Thị trấn này theo chỗ tôi được biết, không có một bông hoa biết nói nào đáng được gọi là chim sa cá lặn. Có một người thiên hạ đồn là đẹp lắm, nhưng tôi chưa được hân hạnh nhìn thấy mặt bao giờ. Điều đáng tiếc, vẫn theo thiên hạ đồn, người đàn bà đẹp đó là một ác phụ.

Tôi hỏi:

– Chắc là anh cũng không biết tên?

Nam nhú mày:

– Đâu tên thật là Loan hay Lệ gì đó.

Tôi giật mình. Người đàn bà mà Nam vừa nhắc tới đúng là Lệ rồi. Nhưng tại sao Nam lại nói nàng là một ác phụ? Bị kích thích bởi óc tò mò muốn biết, tôi làm bộ ngạc nhiên:

– Đẹp, nhưng là một ác phụ?

Nam gật đầu:

– Đàn bà đẹp thường là như thế. Xấu xa và ác độc.

Tôi bật cười thành tiếng. Nam làm bộ thành thạo về đàn bà khiến tôi buồn cười. Nam không biết gì về đàn bà hết. Lấy vợ từ hồi hai mươi tuổi. Nam không chơi bời quen biết ai ngoài vợ, không có một cuộc tình duyên nào khác, làm sao Nam có đủ thẩm quyền lên tiếng về đàn bà? Kể có thần quyền phải là tôi.

– Đừng buộc tội oan cho người ta.

– Thiên hạ đồn, thế nào cũng phải có ít nhiều sự thật. Tôi nghe nói chồng bà ta chết một cách rất mờ ám khó hiểu. Người đang ở cùng với bà ta là người chồng thứ hai. Đâu như bà ta đã đầu độc người chồng trước, cho chết đi, để thực hiện một âm mưu chiếm đoạt.

Sự tò mò ở tôi càng mãnh liệt hơn:

– Chiếm đoạt gì?

– Gia tài.

– Người chồng trước giàu có?

– Một điền chủ. Một tỷ phú.

Tôi nghĩ đến căn nhà cũ kỹ, tồi tàn, và nếp sống đơn giản của Lệ.

– Chuyện anh kể xem chừng khó tin quá!

Nam cải:

– Dân chúng ở đây thì lại cho là sự thật một trăm phần trăm.

Những điều dư luận bàn tán về quá khứ Lệ, sau này tôi mới biết đều là sự thật, không phải là những lời đồn đại gây nên bởi ác ý xuyên tạc của người đời. Nhưng chỉ là về sau này, tôi mới biết đó là những sự thật không phải là những bịa đặt. Còn cái Nam nói chuyện buổi chiều hôm đó, tôi vừa từ nhà Lệ đi ra, tâm hồn hân hoan đang bay bổng tới chín tầng mây, tôi tin sao được. Lệ hôm đó với tôi là cái hình ảnh chẳng những diễm lệ, lộng lẫy nhất mà còn cao quý, tinh khiết, tốt đẹp nhất của người đàn bà. Tôi không thể tin nàng có một quá khứ sâu xa, một đầu óc khốn nạn. Không thể, nghìn lần không thể tin.

Cho nên nghe chuyện Nam, tôi bức bối ngay. Tôi cười nhạt:

– Không ngờ ông bác sĩ bây giờ cũng dư thời giờ nghe chuyện thiên hạ.

Nam cười hồn nhiên, và nói đùa:

– Phòng mạch mấy tháng nay vắng khách. Dân chúng ăn ở hợp phép vệ sinh, chẳng thấy ai đau yếu gì hết. Rảnh rồi, cũng đâm ra ngồi lê đôi mách như đàn bà rồi đó, anh chưa biết sao?

Tôi nói:

– Rảnh rồi thì tìm việc khác mà làm. Nghe chuyện thiên hạ làm gì cho bận tai. Dư luận bao giờ cũng là rảnh đọc.

Nam cãi:

– Đã đành. Tuy vậy, lời đồn đôi khi cũng phản ảnh sự thật. Không có lửa sao có khói. Về cái người đàn bà có một nhan sắc giết người đó, người ta còn đồn rằng kẻ nào ngu dại thì cứ lao đầu vào là tiêu ma một đời ngay.

Tôi làm bộ ngạc nhiên:

– Lý do?

– Đó là một thứ đàn bà đem lại bất hạnh. Một thứ « femme fatale » (phụ nữ giết người) một trăm phần trăm.

Tôi nhún vai:

– Luận điệu cổ hủ. Tất cả đều do mình. Do chính người đàn ông định đoạt, quyết định.

Nam cười:

– Ý anh là thứ đàn ông tầm thường mới chịu tin là có loại đàn bà khốc liệt?

Tôi gật: – Đúng vậy.

Nam cười, thật lớn, thật vui thú:

– Tôi tin. Vậy tôi là thứ đàn ông tầm thường?

Đang tức, tôi lại gật đầu ngay:

– Anh là một thứ đàn ông tầm thường nằm trong một anh thầy thuốc hạng bét.

Nam không tức, còn thích thú là đằng khác:

– Xin nhận ngay. Sống tầm thường mà được yên thân thì sống đó là một hạnh phúc. Để tôi xem cái thằng đàn ông đang chung sống với người đàn bà đó ra sao? Điều đứng hay vui sướng? Vẫn theo lời thiên hạ đồn thằng đàn ông đó trước khá lắm. Mà bây giờ thì không.

Đúng là Lệ rồi. Đúng là Lệ đang được chúng tôi nói đến. Thằng đàn ông không thể là ai khác ngoài cái kẻ mà Hiền kêu là « ông Năm » . Ốc tò mò của tôi đã nguôi nguôi, lại bị kích thích dữ dội. Tôi hỏi:

– Thế là thế nào?

– Đâu như trước kia gã cũng khá lắm. Một nhân vật có tên tuổi, có địa vị. Nhưng từ ngày « bập » vào mụ đàn bà thì thân bại danh liệt, gia đình tan nát, tên tuổi tiêu tan, khuynh gia bại sản. Bây giờ y chỉ còn là một thứ tôi tớ, một thằng nô lệ cho người đàn bà, không hơn không kém.

Tôi ngẫm nghĩ, rồi kết luận:

– Đáng buồn cho y. Nếu sự thật là như vậy.

Tôi thăm kín bệnh vực Lệ, ngay từ phút ấy:

– Nhưng lỗi ở y. Không phải ở người đàn bà.

Tôi chỉ bắn khoả đôi chút rồi quên ngay câu chuyện Nam nói về quá khứ của Lệ và những người đàn ông đã khốn đốn điều đứng, vì nàng. Thiên hạ đồn đại thế chứ hơn nữa, tôi cũng không chịu tin. Trước hết, tôi tin tôi khác biệt hoàn toàn với những người đàn ông khác. Lẽ tất nhiên, muốn chinh phục Lệ, lúc đầu tôi phải lấy lòng, phải chiều chuộng nàng. Nhưng khi chinh phục được rồi, không phải Lệ mà là tôi, chủ động và điều khiển cuộc tình theo ý muốn. Tôi thành thực nghĩ cho tôi như vậy, cho Lệ, như vậy. Và sống tiếp với nỗi hân hoan mở hội trong lòng mình.

Về tới nhà hôm đó, tôi để ý quan sát xem có ai có thái độ gì về chuyện lên Biên Hòa của

tôi không. Ai hỏi, tôi đã sẵn sàng những câu trả lời. Nhưng không, trang trại trôi xuôi êm ả trong nhịp sinh hoạt bình thường. Sau bữa cơm tối, mọi người ngồi nói chuyện một lát ở phòng khách. Oanh nói đến cuộc đi chơi Vũng Tàu vào buổi sáng ngày hôm sau. Tôi hỏi thăm cậu Dương về một vài chuyện xảy ra ở tòa án.

Sau đó, để mặc cho bọn trẻ ngồi với nhau tôi đi ngủ sớm. Hình ảnh Lệ đi theo vào giấc ngủ. Suốt đêm tôi mơ thấy nàng. Tôi thấy tôi sống chung với Lệ ở một tòa biệt thự tráng lệ giữa trung tâm thành phố Sài Gòn. Chúng tôi mở những cuộc tiếp tân tưng bừng có hàng nghìn người tham dự. Chúng tôi đưa tình yêu và hạnh phúc tới những danh lam thắng cảnh. Cõi đời trong giấc mơ là một thiên đường lộng lẫy. Hoa cỏ muôn ngàn màu sắc nở đẹp hai bờ đường chúng tôi đi. Trong giấc mộng, tiếng cười của Lệ vang động và trong suốt như pha lê. Nàng không làm cho tôi đau khổ bao giờ hết. Không bao giờ, tôi nhớ rõ như vậy. Giấc mơ đẹp huy hoàng, đó là một giấc mơ hồng, rực rỡ, thắm tươi từ đầu đến cuối.

CHƯƠNG 6

Buổi sáng hôm sau, trừ Ngà, cả nhà dậy từ sớm để chuẩn bị đi Vũng Tàu. Trời đẹp. Buổi sáng trong và mát như một buổi sáng vào thu khi chiếc xe hơi rời khỏi trang trại. Oanh, Chế và cậu Dương ngồi ở băng sau. Tôi ngồi băng trước với tài xế Bân. Dọc đường không có gì đáng nói.

Trong nhịp xe lăn đều đều trên mặt nhựa, tôi ngồi ngả, dựa gáy vào thành đệm, đắm chìm trong mơ màng. Tuy mới hẹn hò lần đầu, nhưng tôi tự cho phép tôi tưởng tượng như đã chiếm được Lệ rồi.

Vấn đề quan trọng là làm sao giữ kín được chuyện đi lại, hẹn hò với Lệ, để không có một chuyện đáng tiếc nào xảy ra. Trong đầu tôi,

dần dần là cả một kế hoạch được hoàn thành. Chướng ngại đầu tiên cũng là chướng ngại lớn nhất là thằng đàn ông đang ở chung với Lệ. Phải làm thế nào để đuổi nó ra khỏi đời Lệ, thật xa, chiếm đoạt lấy cái vị trí người chồng của nó. Hiện giờ, tôi chưa tìm ra. Nhưng sớm muộn tôi sẽ có cách.

Chín giờ sáng, xe đã ra tới Vũng Tàu. Hôm đó, không phải là ngày nghỉ, Vũng Tàu thừa thớt người đi lại. Chúng tôi dừng xe lại một quán ăn, cùng xuống ăn điểm tâm. Xong. Oanh hỏi:

– Tắm ở đâu, ba.

– Tùy con. Bãi trước hay bãi sau cũng được hết. Ba không có ý kiến.

Vũng Tàu, Nha Trang, Đà Lạt, những lăng tẩm cổ kính của Huế, những rừng thông và những thác nước cao nguyên tôi đều đã đi qua trong cuộc đời xưa kia nay đây mai đó của mình. Những danh lam thắng cảnh ấy tuy tôi yêu thích lắm, nhưng chỉ lưu lại trong tôi

những kỷ niệm mờ nhạt. Tạo vật với tôi vô tri vô giác. Cái đẹp của người. Một thân thể đàn bà với tôi là một vẻ đẹp vượt xa những vẻ đẹp khác của tạo vật và thiên nhiên. Chỉ cái đẹp mê mẩn của nhan sắc, ngây ngất của đàn bà mới làm rung động. Tôi yêu một đường mi cong vút như tơ liễu, một cái miệng tươi như một đài hoa, một đôi mắt sáng như sao trời, những ngón tay ngà mềm như giải lụa, Lệ là tất cả những vẻ đẹp ấy. Cho nên đến Vũng Tàu biển, xanh mênh mông trước mắt mà đầu óc tôi vẫn chỉ là cái hình ảnh kiều diễm của Lệ tràn chiếm.

Tài xế Bân lái xe tới Bãi Sau. Chúng tôi xuống bãi. Mặc dầu người đi tắm biển thưa thớt, nhưng chúng tôi không chịu tắm cùng với họ mà cứ men theo chân sóng, đi ngược mãi lên một quãng thật xa.

Gió biển từ xa khơi thổi vào thật mạnh. Hôm đó, biển động. Những con sóng trùn đầu thi nhau chạy vào, va chạm vào nhau dữ dội. Bọt sóng bắn lên tung tóe. Biển động có một

244 | Mai Thảo

vẻ gì hung hăng và dữ tợn khác thường. Tới một quãng không còn bóng người nào ngoài mấy cha con chúng tôi, chúng tôi dừng lại.

Mấy tấm khăn tắm sắc sỡ được trải rộng trên mặt cát phẳng mịn. Cậu Dương. Oanh và tôi ngồi xuống đó. Chế tiếp tục đi theo bờ nước, tới một quãng xa hơn. Như mọi khi, thàng nhỏ vẫn lắm lý, cách biệt.

Cậu Dương lên tiếng:

– Biển hôm nay dữ dần lạ.

Quay sang Oanh:

– Dám xuống tắm không?

Oanh nhoẻn miệng cười nhìn hiền bằng một cái nhìn đầy yêu thích:

– Tắm chứ?

Cậu Dương chỉ tay ra biển, hỏi nó:

– Không sợ?

– Sợ cái gì mới được chứ?

– Sóng lớn.

– Sóng lớn thì đã sao?

– Không cẩn thận có thể bị sóng cuốn ra khơi.

– Em biết bơi mà?

Tôi nói:

– Oanh bơi khá lắm thì phải!

– Vâng. Ở Sài Gòn tuần lễ nào con cũng đi piscine (hồ bơi) ba bốn lần. Con bơi giỏi nhất lớp, đó ba, Giáo sư dạy bơi bảo cho con biết như vậy. Là nếu chịu tập chuyên cần, con có thể trở thành một nữ vô địch.

Cậu Dương cười hoài nghi:

– Thật không?

Oanh thách thức:

246 | Mai Thảo

– Lát nữa đây, xuống tắm với em anh sẽ biết liền. Em thách anh bơi ra khơi đó. Ai bơi được xa là người đó thắng.

Tôi căn dặn:

– Tuy vậy Oanh cũng phải cẩn thận. Đừng bơi xa quá.

– Ba đừng lo, không sao mà!

Quay sang cậu Dương nó thách lại:

– Anh dám bơi thi không?

Cậu Dương cười, nhìn tôi, gật đầu một cách miến cưỡng:

– Dám.

Thế là năm phút sau hai đứa chúng nó đã vẫy vùng trong làn nước mặn.

Chế ngồi bó gối trên bãi trong khi tôi bước vào làn nước mặn. Một ngày động biển, những

con sóng lớn quả thực là một nguy hiểm không thể xem thường. Ra tới ngang tầm ngực, tôi đã phải đứng thật vững, để chống lại luồng nước ngầm, sau khi đã vỡ tan trên bờ cát, cuộn cuộn rút ra, Luồng nước chảy xiết dưới chân, tôi đo lường được sức cuốn hút mạnh mẽ. Một người không biết bơi, gặp phải ngày biển động, đứng có thể xảy chân. Chỉ cần uống một ngụm nước mặn vào đây lồng ngực, hơi thở sặc sụa hỗn loạn, mất bình tĩnh, tay chân chới với co rúm, là trong một khoảng khắc thất thần, sóng ngầm đã có thể cuốn đi xa hơn, tới một cái chết chắc chắn.

Tôi vừa bơi lội, đầu gối lên những con sóng bạc trắng vừa nghĩ tới nó. Nghĩ tới cái chết. Bãi biển khúc này vắng ngắt. Người bị chết đuối có kêu cứu cũng chẳng ai nghe thấy. Mà có nghe thấy thì cũng chẳng thể cứu kịp. Đó lại là một điều chắc chắn nữa.

Nghĩ một lúc, rồi tôi lại cười thầm với chính mình. Đầu óc tôi, hồi này lẫn lộn thế nào ấy. Tình yêu đã làm cho tôi mất hết bình

tĩnh cũng nên. Tôi đang đưa hai con tôi đi chơi biển, đi tắm nắng với bạn trai của chúng nó, tại sao lại loay hoay với chuyện chết đuối, chết ngộp làm gì.

Để thay đổi những ý nghĩ trong đầu, tôi lại nghĩ đến Lệ. Giờ này, nàng đang làm gì trong ngôi nhà nhỏ bé của nàng ở cuối con đường yên tĩnh, nhiều màu xanh của cô và bóng rợp kia. Mới hơn mười giờ sáng. Chắc Lệ cũng chỉ vừa thức giấc. Đàn bà càng đẹp càng ngủ muộn mà. Lệ đẹp nhất chắc nàng cũng ngủ muộn nhất. Tôi tưởng tượng thấy Lệ nằm trên giường một mình – không thể có thằng đàn ông nằm cạnh, tôi không cho phép tôi tưởng tượng như vậy – giữa một đồng chăn gối bừa bãi. Thân thể nàng còn ấm nóng cái hơi nồng ấp ủ đặc biệt của một giấc ngủ bần bật. Da thịt nàng nhể nhại, nồng nàn. Bộ đồ ngủ mỏng dính, nhiều khoảng xô lệch, để hở những phiến da trắng muốt. Tưởng tượng mê đắm hơn. Tôi thấy tôi đặt tới tấp trên những khoảng da để trần ấy những cái hôn nồng cháy... Đầu óc tôi nóng bừng, cho đến lúc đã vào bờ.

Oanh hỏi tôi:

– Ba bơi nhiều không?

Tôi thở mấy hơi thật dài, cười:

– Ít. Được vài xả tay đã thấy thấm mệt.

– Ngày xưa ba nổi tiếng là tay bơi bền bỉ nhất của tỉnh Biên Hòa mà.

Tôi nhún vai, ngồi xuống:

– Ngày xưa con nhỏ xíu, bây giờ con đã lớn như thế này. Con quên rằng đời người ta có năm tháng và có thời gian. Ngày xưa khác. Bây giờ khác. Ba già rồi. Đã yếu đi trông thấy.

Oanh không chịu tin như vậy. Nó khoe thành tích tôi với cậu Dương:

– Ngày xưa ba em ra thi bơi tại hồ Hoàn Kiếm ngoài Hà Nội cơ đó. Chỉ một suất nữa là vô địch Đông Dương.

Oanh nói đúng một phần. Hồi trẻ tôi là một con cá kình trong bất cứ một hồ tắm, một dòng sông nào. Tôi có ra Hà Nội dự thi một năm thật. Nhưng không đoạt giải. Tôi mê bơi lội suốt một thời niên thiếu, hết những tuổi học trò. Chính vì bơi lội mà tôi còn được cường tráng đến ngày nay.

Tối gần trưa, chúng tôi lại xuống tắm một lần nữa, gió bót thổi mạnh, biển lẳng xuống, hiền hòa hơn. Nắng vàng chói, rực rỡ. Chúng tôi xuống tắm một lần nữa rồi mới lên xe trở về bãi trước. Đi dạo loanh quanh một vòng rồi mấy cha con kéo nhau về khách sạn lớn nghỉ trưa. Vào buồng riêng, ném cái thân thể mệt mỏi xuống mặt đệm, tôi chợp mắt đi một lát.

Oanh gõ cửa buồng đánh thức tôi xuống phòng ăn ở tầng dưới. Mới có một nửa buổi mà cái nắng trên bãi biển lồng lộng gió khơi đã làm cho da mặt con gái tôi đỏ hồng. Hai cánh tay đề trần của nó cũng vậy, hồng hào màu nắng. Đôi mắt nó long lanh, tươi cười. Nó trẻ, xinh đẹp, chan hòa sức sống và phơi bày toàn

vẹn một niềm vui hồn nhiên, phơi phới, không
kìm giữ. Tôi cười, theo Oanh ra khỏi buồng:

– Cậu Dương và anh con đâu?

– Đã xuống trước rồi ba. Chúng con đều
thấy đói bụng điên lên.

Tôi phún vai:

– Ở biển mà. Cố nhiên ăn được và ngủ
được. Xem chừng khí hậu và nắng gió miền
biển thích hợp với con lắm thì phải.

Oanh gật:

– Con cũng cảm thấy như vậy. Hôm nào ba
đưa mẹ con ra đây ít ngày. Thay đổi không khí,
chắc mẹ con khỏe ngay.

Tôi nói:

– Ba cũng đang nghĩ đến chuyện đó. Để
ba tính lại xem. Không biết mẹ con có chịu đi
không?

Oanh góp ý kiến:

– Ba nói đi. Con thuyết phục thêm vào, thế nào mẹ cũng nghe theo à!

– Vấn đề là mẹ phải khỏe thêm một chút nữa đã.

Hai cha con chúng tôi xuống cầu thang. Tôi chợt nhớ đến Lệ. Lại nhớ. Nhớ ghê gớm. Nhớ điên cuồng, Lệ như thế, đã là một ám ảnh không rời. Tôi chỉ lãng quên được nàng trong chốc lát. Và sau một chốc lát quên lãng như vậy, nỗi nhớ càng gia tăng, càng dữ dội hơn. Bụng dạ tôi bất chợt lại bồn chồn như lửa đốt. Tôi muốn về ngay, nếu không về tới căn nhà của Lệ, thì ít nhất cũng trở về trang trại để có cảm tưởng được ở gần nàng. Lệ đã trở thành một khối nam châm khổng lồ thu hút lấy tôi là một cây kim bé nhỏ. Đi tới chân trời nào, ảnh hình nàng cũng đuổi theo tôi. Ảnh hình đó, hút tôi xuống phòng ăn với con gái tôi lại sừng sững trước mắt.

Tôi giữ Oanh lại giữa lưng chừng cầu thang:

– Con muốn ở đây đến bao giờ?

Oanh ngạc nhiên:

– Ba đã cho chúng con ở đây ít nhất cũng đến chiều mai mà!

– Con muốn ở đây lâu hơn nữa cũng được. Nhưng có lẽ ba phải về.

– Bao giờ?

– Lát nữa. Sau bữa ăn.

Oanh la lớn:

– Sao ba luôn luôn có những thay đổi ý kiến đột ngột và bất thường như vậy?

Tôi nói dối và thấy tôi tự một lúc nào đó, đã trở thành một người cha thường xuyên nói dối con:

– Ba chợt nhớ có chuyện cần phải giải

quyết ở trại.

Tôi đồ dành:

– Con. Chế, và cậu Dương cứ ở lại đây. Vài ba ngày nữa về cũng được.

Tôi nói dối tiếp, tự ngượng với chính mình:

– Đề mẹ ở nhà một mình, ba không yên tâm.

Oanh có vẻ hơi thất vọng, nhưng nó đành nghe theo tôi. Trong bữa ăn, khi nó báo tin cho mọi người hay là lát nữa tôi rời Vũng Tàu trở về trại, Chế lặng thinh không tỏ ý kiến gì, riêng cậu Dương thì nhìn tôi bằng một cái nhìn khó hiểu. Tôi cũng mặc, không thêm bận tâm tới phản ứng của chúng nó. Thế là ngay sau bữa cơm, tôi bảo tài xế Bân đánh xe đưa tôi trở về, để mấy đứa con tôi và bạn nó ở lại.

Oanh dậm chân:

– Sao hôm qua không thấy ba nói gì hết.

Tôi cười gượng, chống chế:

– Quên.

Oanh không tin:

– Xưa nay ba có quên thế bao giờ đâu?

Tôi làm bộ nói đùa:

– Con làm như đầu óc ba là một bộ máy điện tử không bằng. Cũng phải có lúc quên, có lúc đãng trí chứ. Việc này cũng khá cần. Các con cứ ở lại, để ba về trước một mình vậy.

Tôi nói thêm, cảm thấy tất cả sự đê tiện trong câu nói khốn nạn giả dối:

– Để mẹ ở trại một mình, thật tình ba không yên tâm chút nào. Ăn cơm xong ba về, sáng sớm mai ba lại bảo tài xế Bân lái xe ra đây cho các con sử dụng. Chiều nay tạm tắm ở bãi trước một buổi.

Khi Oanh loan tin tôi về trước, Chế nín

256 | Mai Thảo

thình, nhìn đi chỗ khác, trong khi cậu Dương nhìn tôi bằng một cái nhìn khó hiểu. Cả ba chúng nó đều thấy cái sự đột ngột bỏ về của tôi khác thường và thế nào ấy, không tự nhiên cũng không thuyết phục được ai. Mặc. Tôi cần về. Tôi phải về. Tôi phải về gần Lệ, bằng bất cứ giá nào, mặc dầu đường xa, hay mưa bão, hay đêm tối.

Hai giờ trưa, chiếc xe đã bon bon trên con đường trở lại Sài Gòn. Nắng gay gắt. Tôi giục thẳng Bân:

– Lái nhanh hơn cho tao.

Tài xế Bân nhấn mạnh chân ga. Chiếc xe đã lao vút đi như một mũi tên bắn thẳng mà tôi còn thấy là quá chậm. Tôi giục nó lái nhanh hơn nữa. Tới Long Thành, tài xế Bân thành linh quay lại hỏi:

– Ông chủ về Biên Hòa.

Tôi sửng người, lúng túng:

– Ủ, tao về Biên Hòa.

Thoáng nhìn thấy nụ cười tinh quái điều
cột của nó, tôi cau mặt:

– Tao chưa nói gì. Sao mày biết tao về Biên
Hòa?

– Con đoán.

– Bạn sau, cấm mày đoán. Được không?

Tới đầu con đường nhỏ vào nhà Lê, tôi
mới nhận thức được tận cùng sự điên cuồng
liều lĩnh vô bờ bến của mình. Tôi chưa được
dị tởm tình. Lê cũng chưa hiểu tôi gì hết, ngoài
một vài tình cảm trung dung, bình thường
chưa thể xem như một đáp lại nồng nhiệt hay
một ưng thuận hoàn toàn. Hành động của tôi
lộ liễu, bông bột thật không khác gì thứ hành
động mất trí của một đứa con trai lẳng mạn
nhất, đại khờ nhất.

Như mấy lần trước, tôi bảo tài xế Bân:

- Cho mày ra phố uống cà phê.
- Thừa để xe đây.
- Để xe đây cũng được.

Tôi vừa nảy ra ý kiến này. Là không cho tài xế Bân tới nhà Lê cùng tôi. Thằng này có cái khía cạnh lưu manh của nó mà tôi không nên xem thường mặc dầu chưa làm điều gì khiến tôi ngờ vực.

Tôi cho nó hai trăm Nó gãi đầu, đứng im. Tôi hát hàm:

– Gì thế nữa?

– Con đang cần tiêu một món. Ông chủ cho mượn thêm một ngàn đồng.

Chưa bao giờ thằng này dám hỏi mượn tiền ở ngoài đường như thế. Láo thật. Xem chừng như đã biết đích xác tôi có chuyện khuất tất, lén lút cần che giấu, nó đã khởi sự dờ ra những thủ đoạn làm tiền. Nhưng tôi cũng

đành rút ví đưa cho nó một ngàn. Chậm thấy Lệ phút nào, tôi bồn chồn thêm phút ấy. Tài xế Bân ngoảnh miệng cười, bước đi. Chờ cho nó đã ra khỏi ngõ, tôi bước lên ngồi trước tay lái, mở máy. Đúng vào lúc chiếc xe từ từ lăn bánh thì tôi nhìn thấy một người đàn ông thành lĩnh hiện ra ở trước đầu mũi xe. Tôi nhú mào, nhìn kỹ. Người đàn ông đó chính là đốc công Trọng.

Phải, cái thằng đàn ông mặt đỏ gay, chân nam đá chân chiêu, đột ngột hiện ra trên con đường nhỏ dẫn vào nhà Lệ, buổi trưa hôm ấy tôi từ Vũng Tàu trở về, chính là đốc công Trọng, thằng chồng bị cầm sừng ở trang trại. Những sự việc xảy ra về sau này chứng minh cho tôi nhiều điều về đốc công Trọng, những điều tôi không ngờ tới.

Trước hết, đốc công Trọng không sợ hãi tôi một cách tận cùng như tôi hằng tưởng vậy. Nó sợ tôi chứ. Nhưng đến một giới hạn nào đó mà thôi. Và buổi trưa hôm đó, lần đầu tiên, nó chứng tỏ cho tôi biết là giới hạn ấy đã bị phá vỡ.

Điều không ngờ thứ hai là đốc công Trọng không ngu dần, không say sưa tối ngày như tôi vẫn nghĩ về con người y như vậy. Mà sau cái bề ngoài bê tha lê lết, những điệu bộ sợ sệt khúm núm, còn là một kẻ biết quan sát, biết tức giận và biết gây chuyện. Nghĩa là có phản ứng lại khi bị đẩy đến chân tường.

Nếu đời tôi vấp phải nhiều lần lần tai hại, không thể tha thứ thì đốc công Trọng là một. Tôi đánh giá y quá thấp. Tôi đã coi thường y. Không biết rằng y đã trở thành một nguy hiểm cho mình, một nguy hiểm đáng kể. Y đã theo dõi, ghi nhận mọi hành động của tôi, từ lâu mà tôi không hay.

Tôi thẳng xe, tắt máy, ngồi im, với hy vọng là thằng đốc công không ngó thấy mình. Hay thấy thì cũng chào rồi đi thẳng. Nhưng đốc công Trọng tiến lại, cúi đầu chào, mà không chịu bỏ đi.

– Chào ông chủ.

Tôi cau mày:

– Ông Trọng đẩy hả? Đi đâu thế?

Đốc công Trọng vung tay:

– Thừa, buồn đời, đi lang thang.

Nó đã uống rất say. Cũng là có dụng ý. Hơi men giúp cho nó can đảm. Lúc tỉnh nó không thể có với tôi một lối ăn nói hỗn láo như thế. Tôi nghiêm mặt:

– Đi lang thang là thế nào? Công việc ở trại ông để cho ai mà đi lang thang như thế này? Mà say sưa quá đi. Tôi không cho phép ông bê bối như thế. Ai cho ông ra khỏi trại mà ông ở đây giờ này mới được chứ?

Đốc công Trọng lè nhè:

– Định gặp ông chủ để xin phép.

Tôi quát:

– Gặp hồi nào?

– Thừa hồi sáng. Nhưng anh bếp nói ông chủ đưa cô Oanh và cậu Chế đi Vũng Tàu.

– Sao nữa.

– Thành ra không xin phép được.

Tôi quắc mắt, nạt:

– Không xin phép được, rồi vẫn cứ đi như thường. A, ông này giỏi thật.

Đốc Công Trọng ngã chúi đi. Rồi lại gượng đứng lên. Hai tròng mắt nó đỏ cạch, đầy những tia máu chẳng chịt. Miệng nó sặc sụa hơi rượu nồng nặc. Nó nói, lười riu lại:

– Vâng. Xin lỗi ông chủ.

Lúc khác, tôi đã xuống xe, đánh cho thẳng đốc công vô kỷ luật và mất dạy này một cái tát. Cho nó biết là nó bị đuổi khỏi trại ngay từ phút ấy. Nhưng tôi không muốn có chuyện gì. Chỉ

mong làm sao cho nó bước đi, khuất mắt, càng sớm càng hay:

– Thôi, về trại đi. Mai gặp tôi.

Thằng đốc công không đi. Nó bật lên một tiếng cười ngắn, rồi nhìn về phía nhà Lệ, nó hỏi:

– Tưởng ông chủ ở Vũng Tàu? Ông chủ vào đây làm gì vậy?

Tôi dụ giọng:

– Đi về đi. Tôi nói, phải nghe tôi.

Cái nhìn ném về cuối đáy con đường nhỏ cùng với câu hỏi, và nhất là cái lối hỏi hỗn láo của đốc công Trọng nói cho tôi thấy rõ điều này: thằng khốn kiếp đã biết nhà Lệ ở trong đó, nó đang bắt gặp quả tang tôi ở trên đường tới nhà Lệ, làm sao nó biết được? Tôi còn đang tin tưởng định rằng mối tình của tôi là một bí mật tuyệt đối, một bí mật hoàn toàn. Tôi chợt dạ, nói lảng:

– Ông có chịu nghe tôi về ngay trại bây giờ không? Tôi được báo cáo là hồi này ông say sưa tối ngày. Tôi không chịu tin. Bây giờ, tôi biết rằng người ta không có nói sai cho ông chút nào hết.

Đốc công Trọng làm bộ nghiêm chỉnh, cái thứ nghiêm chỉnh đầy vẻ trò hề của một thằng say:

– Ông chủ bảo tôi say?

Tôi chỉ tay vào ngực y:

– Bộ ông đang tỉnh đó sao?

Giọng thằng đốc công lè nhè hơn:

– Say? Vâng, tôi đang say. Ngày nào tôi cũng say. Tỉnh để làm gì, thưa ông chủ?

Nó lẩm bẩm:

– Cái cõi đời này đầy những chuyện đê tiện, khốn nạn. Tỉnh, hừ, tỉnh để làm gì?

Tôi đã lỡ lời khi hỏi nó:

– Chuyện gì là chuyện đê tiện, chuyện gì là khốn nạn?

Đốc công Ting vung tay:

– Nhiều lắm. Nhiều lắm.

Nó bất thần nhìn thẳng vào mặt tôi:

– Ở trại nhà ta cũng đã có không biết bao nhiêu chuyện đê tiện, khốn nạn. Mà ông chủ biết thừa đi rồi đó, còn hỏi đốc công Trọng này làm gì nữa.

Không đợi tôi tỏ thái độ, nó nói luôn:

– Chẳng hạn như cái việc ngủ với vợ người là khốn nạn lắm đó, ông chủ à!

Lúc say, người ta nói thật, nói hết, không gìn giữ, không che dấu gì hết. Muốn biết hết những bí mật của một kẻ nào, chỉ cần phục rượu cho y, thật say, là bao nhiêu điều lúc khác

cạy miệng cũng không nói ra, y cũng tuôn ra hết. Trưa hôm đó, kẻ phục rượu cho đốc công Trọng chính là y.

Y đã phục rượu cho y đến điên đảo hình hài, đến ngất ngư thần trí. Y không nói thì không còn lúc nào y nói ra được nữa. Y đã nói, lẽ tự nhiên là như thế, vì đằng nào y cũng phải nói, trước sau ít nhất cũng một lần.

Tôi nghiêm mặt:

– Mà ám chỉ gì đó, đốc công Trọng?

– Con muốn nói đến cái con vợ nhà con. Cái con quỷ dâm dục, cái con vợ hư đốn. Ông chủ đã tán tỉnh nó, quyến rũ nó, ăn nằm với nó.

Tiếng cười lớn, điên dại nổi lên. Khuôn mặt đỏ sạm của đốc công Trọng ngửa lên nhìn trời. Rồi trong lúc tôi không kịp ngăn nó lại:

– Ông chủ đã ngủ với vợ thằng đốc Công Trọng. Ông chủ đã ngủ với...

Đến lượt tôi mất bình tĩnh, không kìm giữ được nữa. Đáng lẽ tôi nên nhịn là hơn. Cho xong, cho qua lúc đó. Rồi chờ lúc khác, tôi sẽ tìm ra cách đối phó giải quyết êm thấm với lão già đã biết vợ nó bị tôi chiếm đoạt nhiều lần. Cho nó một khoản tiền là êm ngay. Rồi sau một thời gian, đổ cho nó một cái tội gì đó, đuổi nó ra khỏi trại. Thiếu gì cách.

Nhưng trưa hôm ấy, điều đáng tiếc là tôi đã không bình tĩnh, khôn ngoan được như vậy. Tâm trí tôi đã căng thẳng, bồn chồn ngay từ lúc ở Vũng Tàu trở về. Thằng đốc công làm tôi mất thì giờ. Nó đang bám lấy tôi như một con đĩa đói. Không để nó lằng nhằng giữa đường giữa xá như thế mãi. Ngộ nhỡ Lệ từ trong nhà đi ra, nghe được nó tố cáo tôi ngủ với vợ nó thì sao? Tôi tức điên lên. Đốc công Trọng chưa nói hết câu, tôi đã nghiêng rặng, thẳng cánh đâm cho nó một cú thật mạnh vào giữa mặt. Trái đấm của tôi vừa mạnh vừa chính xác.

Đốc công Trọng bật về đằng sau. Cả cái thân hình loạng choạng của nó như bị nhấc

bống khỏi mặt đất. Nó ngã ngửa, không kêu lên được một tiếng nào. Cử chỉ vũ phu tàn bạo làm tôi hồi hận liền. Nhưng đã muộn, đã lỡ. Tôi lúng túng không biết làm thế nào, nên để mặc cho đốc công Trọng nằm đó hay đỡ y ngồi dậy. Cũng may, tuy trào máu miệng nhưng lão già chưa đến nổi ngất đi. Nó lồm cồm bò dậy, đưa tay lên miệng, nhìn vết máu trong lòng tay bằng một cái nhìn chứa chất oán hờn. Y đã tỉnh rượu, giọng không lè nhè như trước nữa:

– Ông chủ không nên đối xử với tôi như vậy. Rồi những điều không hay sẽ đến với ông chủ.

Y quay đi được vài bước, y đứng lại, cúi đầu ngẫm nghĩ rồi hỏi:

– Tôi có phải coi tôi như bị đuổi khỏi trại từ phút này chưa?

Tôi nghĩ rất nhanh đến những hậu quả dây chuyền chắc chắn sẽ xảy ra, nếu tôi xác nhận là tôi đuổi y, không cho làm ở trại nữa, Mọi

người sẽ hỏi tại sao, đốc công Trọng sẽ nói ầm lên trước khi y rời khỏi trại là tôi ngủ với con đàn bà này, làm tình với con đàn bà khác ăn nằm với vợ nó như thế nào.

Cái miệng y mà rêu rao cùng khắp, thì chỉ cần một nửa buổi thôi, không ai là không biết những bí mật muốn dấu kín của tôi từ bấy giờ tới nay. Rồi Ngà sẽ biết, các con tôi nữa. Cậu Dương nữa. Nếu chỉ có thế, tôi cũng không ngán lắm. Có bị mang tiếng, thôi cũng đành chịu vậy. Nhưng còn Lệ. Thằng đốc công đã biết tôi tới nhà Lệ, tôi mê nàng, thế nào cũng nói luôn ra. Đó mới chính là điều làm cho tôi e ngại nhất. Tôi đã hình dung ra được lần gặp Lệ sau khi chuyện tôi và nàng đã trở thành một đầu đề cho tất cả dư luận Biên Hòa.

– Ông đã làm cho tôi bị mang tiếng.

– Tôi rất ân hận.

– Lỗi ở ông. Hoàn toàn do nơi ông hết. Ông đối xử với mấy thằng thuộc hạ thế nào mà để

chúng nó kể xấu ông đến như vậy. Tôi bị mang tiếng nhiều quá rồi. Từ nay xin ông đừng làm cho tôi phải mang tiếng thêm nữa.

Không được gặp Lệ, bị nàng cự tuyệt không cho tới nhà, đó là điều sợ hãi nhất của tôi. Tôi dụi với lão già:

– Tôi không hề có ý định ấy.

Đốc công Trọng nhìn tôi trừng trừng. Hắn đang cố quan sát, xem tôi thành thật hay giả dối.

Tôi ngọt ngào:

– Ông đi về đi. Những điều ông nói đều không đúng sự thật. Ông cứ làm như cũ. Tôi sẵn sàng bỏ qua và quên đi chuyện này. Nếu ông cũng làm như vậy.

Đốc công Trọng đã đi khuất về phía đầu đường mà tôi còn đứng phân vân. Bao nhiêu náo nức hân hoan vụt tan biến hết. Dẫu sao thì chuyện tôi với Lệ sớm muộn cũng vỡ lở. Đốc

công Trọng đã biết, tài xế Bân cũng vậy, thì rồi vợ tôi, các con tôi cũng biết. Chỉ cần một cơn say nào đó, là cái lão già nghiện rượu sẽ lại nói hết, cho dù là thâm tâm y không muốn thế.

Đột nhiên tôi thấy niềm đam mê của mình bị đặt trong một hoàn cảnh mới, không như trước nữa. Bây giờ là cái chuyện tôi phải tranh thủ thời gian, chính phục được Lệ một cách thật mau chóng. Phải đó là biện pháp duy nhất, thật mau chóng, đặt tất cả những người trong cuộc cũng như những người ngoại cuộc đứng trước một sự đã rồi.

Vấn đề quan trọng là Lệ phải đồng ý với tôi mới được. Tôi lên xe, lái thẳng vào nhà Lệ. Tới trước cửa, tôi bước xuống, đi thẳng lên thềm. Tôi vội vã quá rõ, tôi phải chạy vượt thời gian, tôi không thể đắn đo trù trù thêm được nữa. Phải nói hết với Lệ. Biến nỗi đam mê, trong tôi thành một chuyện đã rồi. Nhưng tôi đã thất vọng. Lệ đi vắng. Cả nhà nàng đi vắng. Tôi đập cửa liên hồi mà không một ai lên tiếng trả lời. Ngôi nhà im lặng như một nắm mồ. Đứng một

lát, không biết làm gì hơn, tôi đành buồn rầu lên xe về trại.

Về tới trại, tôi cho ngay tài xế Bân đi kiểm đốc công Trọng, nhưng không thấy y đâu. Mãi đến chiều tối, y mới về. Tài xế Bân báo cáo cho tôi hay là đốc công Trọng về thẳng nhà, tất nhiên là say khướt. Đâu như y gây lộn với vợ y một trận tan hoang, y cầm dao rượt mụ đàn bà, vừa rượt đuổi vừa chửi thề, làm náo động cả một khu trang trại. Tôi buồn bực mà không biết giải quyết thế nào cho phải. Thằng đốc Công thế là giở chứng. Nó nắm được bí mật tôi đang muốn che dấu, nó biết tôi lén lút nhiều lần đi lại với vợ nó, nó đã có thái độ, không e sợ như trước nữa. Làm thế nào để bịt miệng nó lại? Không cho nó nói, làm rùm beng tên? Tôi định sáng mai, gặp nó ở chỗ đào mương, sẽ gọi nó ra một góc, ngọt ngào phủ dụ, cho nó một khoản tiền.

Nhưng ở chỗ đào mương, phu phen vẫn làm việc tấp nập mà đốc công Trọng thì không thấy bóng vía tăm hơi đâu hết. Tôi hỏi, không

ai biết y đi đâu. Không làm thế nào hơn, tôi phóng ngựa đến nhà y. Lần này, tôi không tới lui lén lút như lần trước nữa, mà đập cửa, đường hoàng gọi lớn:

– Ông Trọng.

Không thấy tiếng người trả lời. Tôi gọi tiếp:

– Ông Trọng có nhà không?

Mãi mãi rồi mới có tiếng chân lết trên mặt đất.

Người ra mở cửa cho tôi là cụ Toàn. Khuôn mặt cụ đàn bà hiện ra giữa ánh sáng làm cho tôi rùng mình, nhả mặt và lùi lại. Trận đòn của thằng chồng ghen tuông đã để lại trên mặt con cụ đàn bà ngoại tình những dấu vết ghê gớm. Một bên mắt cụ Toàn tím bầm. Môi dưới sưng vù lên. Cổ đầy những vết thâm tím.

Tôi ái ngại:

– Sao thế?

Mụ Toàn hờn giận:

– Không vào sao?

– Không?

– Đến làm gì vậy?

– Ông ấy có nhà không?

– Nó bỏ đi rồi. Nó dọa trở về, nó sẽ giết chết tôi, nó sẽ đâm cổ tôi chết tốt rồi nó sẽ tự tử chết theo. Nó đánh tôi như thế này, có khốn khổ thân tôi không? Tôi đang chờ nó về nó giết tôi đây.

Tôi an ủi:

– Đừng nói bậy.

– Thật đấy. Nó nói là nó làm. Chưa bao giờ nó dám đánh tôi như thế này. Nó hết sợ ông rồi, tôi nói trước cho ông biết trước như vậy.

– Y đi đâu biết không?

– Không.

Mụ Toàn hỏi tôi:

– Con nào ở Biên Hòa đó?

Tôi làm bộ ngơ ngác:

– Con nào đâu?

Mụ Toàn thở than, phiền trách:

– Thôi, đừng dấu tôi nữa. Thằng chồng tôi nó nói cho tôi biết hết rồi. Thảo nào có mới nói cũ, mấy tuần nay lảng tránh, không thèm vác mặt lại đây. Sở Khanh vừa vừa chứ. Tôi nói ầm lên cho mà xem. Cho bà chủ, và cả trại này cũng biết.

Tôi quắc mắt:

– Cấm không được nói láo.

– Sợ hả? Thôi, xin chào ông chủ, chồng tôi đi vắng rồi, ông chủ đi về đi.

Hết thẳng chồng, bây giờ đến mẹ vợ dọa dẫm, coi thường tôi. Thật không ngờ chuyện xảy ra nhanh chóng như vậy.

Tôi đi ra trước cửa nhìn tôi nhìn lui, hoang mang không hiểu mình muốn gặp đốc công Trọng hay không muốn gặp nó. Điều lạ lùng là tự nhiên tôi thấy ngán ngại trước tất cả mọi người, kể từ mẹ Toàn trở đi. Chỉ một chuyện nhỏ xảy ra, cái phong độ ngang tàng hống hách của một trại chủ quyền uy hét ra lửa một vùng đột nhiên như tan biến hết.

Thấy tôi ra ngoài, mẹ Toàn gọi tôi vào:

– Ông chủ vào đây.

Lời nói của con mẹ đàn bà hèn thấp này cũng có vẻ gì như một mệnh lệnh. Con này được đảng chân muốn lân đẳng đầu, dậu chưa đồ bìm đã muốn leo đây, tôi nghĩ thầm. Vậy mà, tôi đành lúi lũi quay trở vào. Chiều hôm

qua, vì một cơn nóng nảy không kìm giữ, tôi đã hành hung thẳng chồng. Chẳng lẽ hôm sau, lại cạn tàu ráo máng với con vợ.

Căn nhà tối thăm. Vẫn mùi ẩm mốc bốc lên ở những xó góc. Vẫn tiếng muỗi vo ve đầu đó. Và vẫn cái giường với mấy chiếc gối như chờ đợi một cuộc hoan lạc lén lút. Mụ Toàn định như vậy thật. Tôi vừa bước vào, nó đã đóng nghiền ngay cửa lại, dang hai tay ôm ghì lấy tôi.

Tôi la lên:

– Làm trò khỉ gì thế.

Mụ Toàn thách thức:

– La lớn lên nữa đi. La lớn lên cho mọi người cùng nghe thấy.

Vậy mà tôi thua đó. Phải hạ giọng luôn. Tôi thì thầm:

– Nó về thì sao?

Giọng nói của mẹ đàn bà dâm dục, dĩ tính, đã lạc đi vì thèm muốn bốc cháy:

- Mặc nó.
- Nó về nó giết chết.
- Tối, đêm nó mới về. Lúc đó sẽ hay.

Tôi vùng vẫy:

- Nhưng tôi phải đi.

Hơi thở của mẹ Toàn nóng bỏng:

- Đi đâu? Đến với con dĩ nào?

Mẹ nói gì, tôi không nghe thấy nữa. Tôi đã ra khỏi cửa, lên ngựa, phóng đi như một người thất đảm đang trốn chạy khỏi một tai họa lớn lao.

CHƯƠNG 7

Những lo âu chồng chất nhiều mặt đều đồng loạt tan biến, vòm trời tâm hồn tôi đang nặng trĩu mây đem lại nắng vàng rực rỡ, khi ngày thứ sáu đợi chờ từng giây từng phút đã tới.

Nhớ hôm đó, trời hơi mưa bụi, vòm trời thấp, xám đe dọa một trận mưa lớn hơn, nhưng cảnh vật không phải là lòng người, tôi ra khỏi nhà náo nức hân hoan với cái ý tưởng được gần Lệ, suốt một ngày, sau mấy ngày thương nhớ, Oanh hỏi « ba đi đâu vậy », tôi trả lời gọn là « ba về Sài Gòn có chút việc » rồi tôi đánh xe ra khỏi trại. Lần đó, tôi không cho tài xế Bân đi cùng. Một mình tôi được tự do với Lệ hơn. Lệ đang sửa soạn khi tôi tới. Nàng không bắt tôi

phải đợi chờ lâu như lần trước. Người chị hai vừa bùng nước ra mời tôi, quay trở vào thì Lệ bước ra. Trái với ước đoán của tôi, nàng phục sức giản dị. Một bộ complet hàng lụa đen, cổ đeo một chuỗi hạt trai lóng lánh. Đôi mắt tình tứ của nàng được che dấu sau một cặp kiếng thuốc lớn. Nàng xách trong tay một cái ví nâu. Khuôn mặt cũng chỉ trang điểm vừa phải. Một thoáng phấn, một thoáng son. Mùi nước hoa cũng nhẹ nhàng. Vẻ đẹp của nàng có khác với lần trước. Lần trước dữ dội, cách biệt. Lần này đầm ấm, tạo cho tôi một cảm giác thân mật, gần gũi hơn.

Nhưng dù chỉ đơn giản không lộng lẫy, Lệ vẫn đẹp mê hồn. Gần như nhan sắc của nàng có một vẻ gì hoang đường, không thực.

Tôi hỏi, chiếu lệ:

– Cháu Hiền đâu ạ!

Lệ trả lời, bao gồm cho cả đứa con gái lẫn người đàn ông ở chung với nàng:

– Thừa, đi vắng hết.

Thấy tôi có vẻ vội vã, Lê mỉm cười ung dung:

– Ông ngồi chơi xơi nước đã.

Tôi chỉ muốn ra khỏi căn nhà, đưa Lê về Sài Gòn càng sớm chừng nào càng hay chừng này:

– Cám ơn bà, tôi không khát.

Tôi nhìn ra ngoài trời:

– Trời lác đác nữa. Tôi đề nghị chúng mình nên đi ngay trước khi trời mưa lớn.

Lê gật: – Tùy ông.

Tôi dùng chữ “chúng mình” một cách thân mật quá đáng khiến cho nụ cười điệu cợt tinh quái lại nở trên cặp môi khiêu gợi của nàng. Năm phút sau, Lê gọi chị người làm lên đóng cửa, ai hỏi gì chỉ trả lời vắn tắt là nàng đi vắng,

chiều tối mới về, rồi chúng tôi mới ra khỏi nhà. Những giây phút thần tiên nhất bắt đầu.

Sau này, những chuyện đau đớn, khổ sở nhất đã đến với tôi, bởi đam mê nào cũng là một liều thuốc độc, sau này là những cửa địa ngục liên tiếp mở ra, hết tối đen này đến vực thẳm khác. Nhưng nghĩ lại, tôi không bỏ được cái ý tưởng này, là ngày thứ sáu hôm đó, với tôi là một ngày hạnh phúc hoàn toàn. Nó là một ngày hội lớn. Một tiếng reo vui. Một tiếng cười dài. Ngày thứ sáu hôm đó, Lệ đáng yêu như một triệu cái đáng yêu của cõi đời này cùng cộng lại, bao bọc lấy cái dung nhan diễm lệ của nàng thành một làn hương thơm ngát.

Con đường từ Biên Hòa về Sài Gòn là đoạn đường cho những câu xã giao thường lệ. Tới khi xe chạy trên những con đường Sài Gòn rồi, và sau khi nàng nhận lời cùng đi dùng điểm tâm trước đã, thì âm mưu chinh phục của tôi chừng như đã thành hình được nửa phần.

Người ta nói rằng có nhiều trường hợp

sống cả một đời không bằng một phút. Tôi đang sống những phút dài hơn cả chiều dài sâu thẳm nhất của một đời người. Nhưng cái ngày hôm đó, cùng Lệ ở Sài Gòn, thật tình là tôi đã sống cả một đời tôi trong một ngày sung sướng hân hoan. Chúng tôi đưa nhau vào một tiệm ăn sáng ở phía bên trong một khách sạn danh tiếng nằm kế hông tòa nhà Quốc hội.

Khách sạn này rộng rãi, lịch sự, phần lớn những người trú ngụ là người ngoại quốc.

Đó là những phóng viên, ký giả quốc tế, dáng điệu nhanh nhẹn thân nhiên với chiếc máy chụp hình tối tân đeo tòng teng trước ngực. Đó là những người đàn bà Mỹ cao lớn như đàn ông, với những chiếc áo mùa hè rực rỡ. Lệ nói nàng chưa vào đây lần nào. Khi tôi đưa Lệ vào chỗ ăn sáng trong vườn, nhiều người ngoại quốc đã quay đầu lại nhìn. Họ tỏ vẻ xúc động ra mặt trước nhan sắc diễm lệ của Lệ. Một vài người nói nhỏ với nhau. Lệ đã thừa hiểu ý họ muốn nói gì. Nàng cũng vẫn cứ hỏi:

284 | Mai Thảo

– Họ nói gì vậy?

Tôi cười:

– Khen ngợi.

– Khen ngợi thế nào mới được chứ?

Tôi cười thành tiếng:

– Người ngoại quốc không khen ngợi đàn bà thì thôi. Đã ngợi khen là ngợi khen không tiếc lời.

– Tôi muốn biết rõ hơn.

Tôi nói, hơi khác với ý mấy anh chàng mũi lõ đã nói:

– Họ bảo tôi là người đàn ông diễm phúc nhất thế giới.

Lệ làm bộ ngơ ngác:

– Tại sao vậy?

– Vì tôi được đi cùng một người như bà.

Lệ tửm tửm:

– Ông quá khen.

Tôi cãi:

– Người ngoại quốc đấy chứ. Tôi đâu.

– Tôi muốn nghĩ là ông khen. Những lời khen đó làm cho tôi cảm động.

Thế là tôi đã chiếm được cảm tình Lệ. Tôi nghĩ thầm với tôi như vậy. Khi hai chúng tôi ngồi xuống ở cái bàn dưới bóng cây, tôi đã lãng quên hết thảy. Lãng quên trang trại, Biên Hòa, hai đứa con, vợ tôi, cùng những phiền phức mà có thể là tôi đang sắp phải đương đầu và đối phó.

– Bà dùng gì.

– Cà phê sữa.

Lệ gọi thêm cho nàng một trứng trắng, rồi chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện.

– Thế là từ hôm đó, tôi không về Sài Gòn. Lệ nói.

– Bà không về hay không muốn về.

Lệ chun mũi, trông thật đáng yêu:

– Đi đâu một mình tôi ngại lắm.

Tôi nói, nghĩ đến thằng đàn ông:

– Bà không muốn đi một mình cũng dễ lắm.

Nghe tôi nhắc khéo đến thằng đàn ông đang tươi cười, nét mặt Lệ chợt biến đổi hẳn. Khó chịu và buồn bã. Chừng như tôi đã nhắc đến một cái gì tuyệt đối không nên nhắc đến. Sự thay đổi này của Lệ làm cho tôi hồi hộp. Tiện đà, tôi hỏi luôn:

– Bà có chuyện buồn?

Lệ ngược mắt nhìn tôi, cái nhìn chứa chan, sâu thẳm, khiến tôi bàng hoàng xúc động.

– Ông vừa nhắc đến người đàn ông hiện đang chung sống với tôi?

Tôi gật đầu:

– Vâng. Không nên?

Lệ nhếch mép:

– Chẳng phải là chuyện nên hay không nên. Có điều là tôi đang muốn quên thì ông đã làm cho tôi phải nhớ tới.

Tôi hoảng hốt:

– Tôi thật vô ý. Thành thực xin lỗi.

Lệ lắc đầu, dịu dàng:

– Ông đâu có lỗi gì. Nhưng khổ tâm của tôi, tôi không biết ngỏ cùng ai hết. Đành âm thầm chịu đựng.

Tôi cau mày:

– Chịu đựng?

– Sống không phải là một chịu đựng hay sao? Chịu đựng suốt đời mình, chịu đựng cho đến lúc chết.

Chưa hiểu rõ là chuyện gì, nhưng lời nói chịu thua hoàn cảnh, chịu thua định mệnh của Lệ hôm đó đã làm cho tôi bất mãn và tức giận thành thật. Trong năm phút liền, nói không ngừng, bằng một giọng thiết tha sôi nổi không cho phép một ngờ vực nào, tôi đã thuyết phục Lệ là một người như nàng phải được sống một cuộc đời hoàn toàn theo ý muốn. Rằng nàng dư thừa mọi điều kiện để thực hiện cho nàng, dễ dàng và bất cứ lúc nào nàng muốn, một cuộc: sống huy hàng lộng lẫy. Rằng nàng không thể bị hệ lụy vĩnh viễn vào một hoàn cảnh nào. Rằng chuyện khó khăn tày đình đến đâu cũng giải quyết được. Trừ khi là nàng không muốn giải quyết nó thì lại là chuyện khác. Lệ ngồi im,

nghe tôi nói một cách thắm thía. Chừng như mỗi lời nói của tôi đều được thu nhận và ghi tạc trong lòng. Xong nàng thở dài:

– Khó lắm.

Tôi sôi nổi:

– Bà không nên nghĩ như vậy.

– Mỗi người có một hoàn cảnh riêng. ông là người ngoài cuộc, làm sao ông biết được.

– Người ta phải biết phá vỡ những hoàn cảnh tù ngục.

Lệ cười buồn:

– Nói thì dễ. Nhưng...

Tôi ngắt lời Lệ:

– Thực hiện thì khó, bà muốn nói như vậy?

– Vâng.

– Tôi thì lại cho là ăn thua ở mình có quyết tâm hay không mà thôi.

– Điều đáng buồn cho tôi là tôi không biết tâm sự cùng ai. Có hai mẹ con đấy. Nhưng cháu Hiền còn thơ dại quá. Tôi cũng không muốn cho cháu nó biết.

Tôi ngập ngừng:

– Tôi chỉ mới được hân hạnh quen bà trong khoảng thời gian gần đây. Nhưng tình thân không phải đợi chờ thời gian, nếu người ta tin ở nhau lòng thành thực. Tôi có được cái điểm phúc chia sẻ phần nào nỗi khổ tâm thầm kín của bà không?

Tôi nói tiếp luôn, để tránh mọi ngộ nhận không đẹp:

– Như thế không phải là tôi tò mò. Chỉ là tội thành thực muốn được bà xem như một người thân thiết, có thể cởi mở, có thể tin cậy được.

Lệ chớp mắt:

– Tôi không mong gì hơn.

Câu trả lời làm tôi phăng phăng tiến tới:

– Chuyện gì vậy?

Nhưng hôm đó, Lệ chỉ lững lờ, mơ hồ như vậy thôi. Gặng hỏi thế nào, nàng cũng không chịu tỏ lộ gì thêm nữa.

Nàng cười nói chuyện buồn của nàng xin để lần khác, nàng sẽ nói hết cho tôi hay, còn lần này nói chuyện khác vui hơn. Thời kỳ đầu tiên của một cuộc tình mỗi ngày dành cho tôi một bất ngờ mới, tôi nhớ Lệ luôn luôn có cái lỗi biểu tỏ hờ như vậy. Nửa như nàng muốn ngỏ hết cùng tôi. Nửa như muốn che dấu cái quá khứ của nàng bởi quá khứ đó có những điều không tiện nói. Nhưng Lệ thế nào thì mặc kệ, tôi chỉ biết tôi yêu nàng vô điều kiện. Chúng tôi ngồi với nhau ở cái tiệm ăn sáng trong vườn ấy đến mười giờ rưỡi. Tôi

292 | Mai Thảo

còn muốn ngồi thêm nữa. Nhưng Lệ đứng lên, nói là nàng có nhiều việc riêng cần giải quyết.

– Bà đi đâu tôi xin đưa bà đi.

Lệ cười:

– Chẳng dám phiền ông.

Tôi khấn khoản:

– Tôi thích được như thế.

Lệ làm bộ ngần ngại:

– Có nhiều nơi, tôi bắt buộc phải đến một mình.

Tôi hơi bực:

– Bà sợ dị nghị?

– Dư luận bao giờ cũng là rắn độc, ông không hiểu thế sao?

Tôi cãi:

– Đây là một thành phố lớn. Không phải là tỉnh lẻ. Không phải là Biên Hòa. Không ai để ý đến chúng mình hết.

Lệ nhìn tôi, trong mắt nàng cái ánh lửa diều cọt ấy lại cháy lên:

– Ông nói phải về Sài Gòn vì công việc. Ông không có công việc gì phải làm sao?

Tôi suy nghĩ thật nhanh trong đầu. Vấn đề chính phục Lệ với tôi là một chuyện không thể không thực hiện. Đã thế, lại phải thực hiện một cách thật nhanh chóng. Càng để lâu, những trở lực mới càng phát hiện nhiều hơn. Mặt khác, lòng tôi đã bùng bùng lửa đỏ. Lúc nào tôi cũng chỉ muốn ôm nghiền lấy nàng. Hôn nàng. Làm tình với nàng. Khám phá được cái thân thể đầy ma lực quyến rũ. Tôi nghĩ không còn là lúc đóng kịch nữa. Mà nói thật. Thú thật hết. Cho dù là Lệ không bằng lòng sự hấp tấp, sự đốt cháy giai đoạn này.

Tôi đáp, lấy hết can đảm:

– Không?

Lệ ngạc nhiên:

– Ông nói sao?

Tuy đang đứng trong một tiệm ăn, người đi lại không ngớt ở chung quanh, nhưng tôi không kìm giữ được nữa, và tôi nắm chặt lấy tay Lệ. Cử chỉ bỗng bột này làm cho Lệ sững người. Nhưng nàng để im, không rút tay về, trong khi tôi nói, giọng lạc đi vì xúc động:

– Khi nói với bà tôi có việc phải về Sài Gòn, tôi đã nói dối.

Lệ làm như vẫn chưa hiểu. Nàng kêu khẽ:

– Chết. Sao thế ạ?

– Tôi chỉ muốn được gần bà, nói chuyện với bà.

Nhìn thẳng vào mắt Lệ, tôi nói tiếp:

– Tại sao thì bà đã hiểu.

Lệ cúi đầu, nín thính một phút, rồi nàng từ từ rút tay ra khỏi tay tôi:

– Ông vừa nói ra một điều rất nghiêm trọng.

Tôi gật.

– Nghiêm trọng lắm. Tôi biết vậy. Nghiêm trọng và thành thực.

– Chúng ta có thể đang dẫn thân vào một trò đùa nguy hiểm.

Tôi sôi nổi:

– Tôi không coi là một trò đùa. Nhưng nếu là một trò đùa nguy hiểm, tôi xin nhận cho tôi trò đùa ấy là một sự thật. Và xin gánh chịu hết mọi hậu quả.

Lệ chớp mắt, nín thính, từ tốn đi ra. Tôi đi theo. Nàng vẫn không cho tôi đi theo, nhưng

bằng lòng gặp lại tôi trong bữa ăn trưa, sau khi đã hỏi tội địa chỉ tiệm ăn mà tôi muốn nàng tới ở tiệm nào. Sau đó, nàng mỉm cười chào tôi và bước lên một chiếc taxi vừa dừng lại.

Để cho Lệ đi khỏi rồi, tôi mới thấy hối hận. Nàng đã hứa hẹn. Nhưng nàng cũng có thể thất hứa được lắm. Kiểm điểm lại những lời vừa nói của mình, tôi biết thế là tôi đã tỏ tình với Lệ. Nàng có thể từ chối tình yêu của tôi được lắm. Tại sao không? Từ cảm tình đi đến yêu đương, con đường còn xa xôi lắm. Càng nghĩ, tôi càng bồn chồn. Khoảng thời gian từ mười giờ sáng đến mười hai giờ ba mươi đối với tôi dài lâu như một thế kỷ. Không biết làm gì hơn, tôi lững thững đi dạo phố. Hồi này, thỉnh thoảng tôi mới lên Sài Gòn, những người quen biết vẫn còn nhiều lắm. Vừa tới ngang Tòa Đô Chính, một tiếng gọi lớn đã nổi lên ở sau lưng.

– Anh Chuyên.

Tôi quay đầu lại. Từ bờ đường bên kia, một

người đàn bà xăm xăm đi sang. Tôi nhú mắt nhìn. Khi người đàn bà tới gần tôi mới nhận ra là một người nhân tình cũ. Tên nàng là Bích, tôi và Bích đã có một thời kỳ giao thiệp với nhau khá đậm thắm. Hồi đó, lần nào lên Sài Gòn, tôi cũng tìm đến nhà Bích, ở lại với Bích một buổi hay ít nhất cũng vài tiếng đồng hồ. Nhớ hồi đó, Bích ở một căn buồng khách sạn, đường Hàm Nghi với một người bạn gái. Người bạn gái của Bích béo mập, dễ chịu lắm. Thấy tôi tới là ả cười tí, mặc quần áo bỏ đi nhường phòng cho Bích được tự do với tôi. Về sau, Bích thay đổi địa chỉ. Nghe đâu như Bích đi xa hay lấy chồng gì đó. Tôi không liên lạc tìm kiếm Bích nữa là vì thế. Tôi gượng cười chờ cho Bích tới gần. Cảm tưởng đầu tiên của tôi là Bích có già đi phần nào. Phong trần hơn trước. Nhưng vẫn còn khiêu gợi, vẫn còn quyến rũ. Có điều là sự khiêu gợi này không ăn thua gì đối với tôi nữa.

Tới trước mặt tôi, Bích reo lên:

– Anh Chuyên, đi đâu đó?

298 | Mai Thảo

Thái độ tôi xem chừng không được ân cần
niềm nở lắm. Vì Bích hỏi:

– Nhận ra em không?

Tôi gật:

– Có chứ.

Bích không chịu tin:

– Ai đã? Nói.

Tôi trả lời:

– Bích còn ở khách sạn đường Hàm Nghi
không?

Thấy tôi nhớ tên nàng, người đàn bà xem
chừng hài lòng lắm.

– Em đổi chỗ khác rồi.

Tôi hỏi cho có chuyện:

– Đâu vậy?

Bích cười, dĩ thỏa:

– Động thấy mặt là hỏi ngay chỗ ở. Ba mươi lăm. Gần đây thôi.

Tôi nói:

– Thế à!

– Muốn biết không? Không đợi tôi trả lời, Bích đề nghị ngay:

– Về phòng em chút đi.

Bích hiểu lầm khi thấy tôi lưỡng lự.

– Bây giờ em ở một mình. Không còn con bạn trời đánh thánh vật ngày trước nữa đâu. Anh tha hồ tự do. Phòng em bây giờ cũng rộng gấp đôi phòng cũ. Lại có máy lạnh đang hoành.

Miệng nói, Bích lôi tay xềnh xệch. Tôi vội vàng gỡ ra:

– Để khi khác.

Bích ngạc nhiên:

– Khi khác là thế nào?

Tôi gượng cười:

– Anh đang có chuyện cần phải đi vắng này.

Thế là tôi vội vã bỏ đi, trước cái nhìn ngạc nhiên và thất vọng của người gái chơi. Sự thờ ơ đối với một người đàn bà đã từng ân ái với mình nhiều lần, lần chót còn để lại một lưu luyến muốn gặp lại, nhưng trường hợp Bích, làm cho chính tôi phải ngạc nhiên không ít về con người mình. Yêu Lệ, rõ ràng là tôi muốn đoạn tuyệt với tất cả mọi chuyện, với hết thầy mọi người. Cứ như là tôi không còn gia đình, bạn bè.

Thế giới chung quanh, từ ngày hình ảnh Lệ đầy chất trong tâm trí đắm đuối, chỉ còn là mênh mông sa mạc. Tôi cứ đi lang thang giữa một thành phố nhộn nhịp như vậy, hàng giờ.

Tự nhiên, cảm thấy mình lẻ loi, cô đơn một cách hết sức đáng thương. Tình yêu đã giam nhốt tôi vào một cái lồng, đào sâu bốn phía chung quanh thành vực thẳm.

Chưa tới mười hai giờ, tôi đã có mặt ở chỗ hẹn. Đó là một tiệm ăn mới mở trên đường Đồng Khánh. Tiệm nhỏ chỉ là một ngôi nhà hai tầng, nhưng trang hoàng và bài trí cực kỳ sang trọng. Trên lầu có phòng ăn riêng. Phòng nào cũng có máy lạnh. Tôi thở phào nhẹ nhõm, khi không nhận ra ai quen lúc đẩy cửa bước vào. Tới quầy, tôi gọi một ly rượu, dành trước một phòng nhỏ trên lầu, thu xếp tử mỹ từng chi tiết để chắc chắn được hoàn toàn tự do với Lệ trong suốt bữa ăn. Uống tới ly rượu khai vị thứ hai, tôi bắt đầu cảm thấy bồn chồn. Sự chờ đợi khiến cho thần trí tôi hên nao cùng khắp. Tôi luôn luôn nhìn đồng hồ, luôn luôn đưa mắt nhìn ra cửa. Bất cứ một bóng người nào xuất hiện trước khung cửa đều làm cho trái tim tôi hồi hộp mạch. Tới gần mười hai giờ rưỡi thì tôi không thể ngồi yên trên quầy

rượu được nữa. Mà ra ngoài đường, đi đi lại lại trên vỉa hè. Ánh nắng lòa chói, mái tóc, da thịt tôi chẳng mấy lúc đã nóng bỏng. Mồ hôi tỏa ra, đầm đìa. Tôi nhìn về phía Sài Gòn, thần trí đã xao xuyến đến cùng độ, mười hai rưỡi. Rồi một giờ. Vẫn chẳng thấy Lệ đâu.

Giữa lúc tôi đã bắt đầu thất vọng, toan quay trở vào thì một chiếc xe taxi chạy tới đậu lại trước mặt. Trong xe là Lệ. Tôi thở ra vui mừng, vội vã chạy đến mở cửa xe cho Lệ bước xuống. Nàng mỉm cười với tôi:

– Chờ lâu không?

Đàn bà thật kỳ cục. Càng đẹp càng quyến rũ càng kỳ cục hơn nữa. Lệ thừa biết là nàng tới chậm. Tôi đứng chờ nàng ở ngoài đường thì chờ đợi với tôi đã là một cực hình. Đáng lẽ nàng phải xin lỗi một câu về sự đến chậm. Thế mà nàng chỉ mỉm cười và ung dung hỏi tôi là chờ có lâu không. Tôi toan giận nàng nhưng giận không nổi. Chỉ nói:

– Tôi tưởng Lệ không tới.

Nàng theo tôi vào tiệm, vừa đi vừa nói:

– Tôi cũng tưởng vậy. Có chuyện bất ngờ tới phút chót mới giải quyết xong.

Tôi hỏi:

– Chuyện gì vậy.

Lệ đáp, lưỡng lự, nửa kín nửa hở:

– Thưa, một chuyện riêng.

Lại chuyện riêng. Lại một chuyện riêng tây, kín thầm, không tiện nói cho ai hết. Chính cái thái độ lưỡng lự này của Lệ, thêm một lần nữa, đã kích thích óc tò mò của tôi. Nhưng rồi, như lần trước, Lệ lại nín thinh luôn, để mặc cho tôi loay hoay với những dự đoán về những ngờ vực. Vào tới tiệm ăn, tôi đưa thẳng Lệ lên lầu trên.

Một người bồi bàn lên theo. Sau khi tôi

đã gọi món ăn, gọi rượu, người bồi khếp cửa phòng ăn đi ra. Và chỉ còn mình tôi với Lệ trong căn phòng mát lạnh đóng kín. Tình yêu bỗng bật dâng lên như một ngọn triều khi gặp được hoàn cảnh thuận tiện. Không kìm giữ được nữa, tôi nắm chặt tay Lệ, cúi xuống hôn. Lệ ngồi im, để cho tôi hôn tay nàng.

Rồi nàng gọi khẽ: – Anh!

Một lát rồi Lệ rút tay về, ngồi xa khi tôi muốn kéo ghế xích lại gần hơn:

– Người ta thấy.

Tôi nói:

– Không có ai thấy hết.

Lệ cười:

– Có chứ. Chúng mình thấy chúng mình.

Nàng thôi cười, nghiêm trang:

– Một thái độ nóng nảy vội vàng thường làm hư hỏng hết việc lớn.

Lời nói mang ý nghĩa một phiên trách. Tôi ngồi ngay ngắn lại. Tôi nhớ tôi đã xin lỗi Lệ. Nói với nàng rằng khi người ta yêu, bao giờ cũng vội vàng, nóng nảy, ai cũng vậy, khi yêu nàng, nàng đang ở gần tôi, lòng lấy dăm thắm quá chừng, tôi không phải là gỗ đá nên tôi không thể ngồi yên. Sau đó, bữa ăn bắt đầu. Lệ có một tửu lượng rất khá. Nàng ung dung uống hết ly rượu chát hảo hạng và uống tiếp những ly khác, hai gò má chỉ hơi ửng hồng một chút mà thôi.

Bữa cơm kéo dài tới ba giờ mới xong. Tôi hỏi Lệ đi đâu, nàng nói nàng muốn trở về nhà người bạn gái của nàng nằm nghỉ một chút, chờ buổi chiều nhạt nắng sẽ trở về Biên Hòa. Không hiểu Lệ có thu xếp trước hay đó chỉ là một tình cờ may mắn, người bạn gái đi vắng nhưng để chìa khóa lại. Căn nhà yên lặng, chỉ có hai chúng tôi, Lệ mời tôi ngồi xuống ở ghế bàn phòng khách, nàng vào nhà trong lấy nước

cho tôi uống rồi hai chúng tôi lại nói chuyện. Tôi không nhớ tôi đã nói với Lệ những gì. Chắc cũng không ngoài những tỏ tình nồng nhiệt. Tôi cũng không nhớ Lệ đã nói với tôi những gì. Chỉ biết là trong một căn phòng đóng kín, hơi men còn đầy trong thân thể rạo rực bốc lửa, tôi đã tới gần Lệ, và tôi đã hôn nàng, Lệ cố chống cự. Một chút thôi. Rồi nàng để cho tôi hôn.

Cái hôn mê mẩn kéo dài chừng như cuối cùng đã làm cho Lệ rung động. Nàng rên lên một tiếng nhỏ trong cổ họng, vòng tay lên, vít gáy tôi xuống, nắm đầu ngón tay nhọn sắc bầu chặt, chúng tôi điên cuồng bên nhau.

Đến lúc Lệ buông tôi ra thì tôi đã bỗng nàng lên đưa nàng sang buồng ngủ chỉ cách phòng khách bằng một cánh cửa đã mở hé. Tôi định ninh chiếm đoạt Lệ ngay buổi trưa hôm đó ở nhà người bạn gái của nàng.

Nhưng Lệ chỉ chịu để cho tôi ôm hôn, vuốt ve, nằm cạnh nàng, mà nhất định không chịu

cho tôi được tiến xa hơn nữa. Nàng nói sau khi đã cương quyết không chịu cho tôi cởi bỏ quần áo:

– Em không bằng lòng như thế. Nếu anh vội vàng thì chúng mình gặp nhau lần này là lần cuối cùng.

Câu nói nàng làm cho tôi hoảng hồn. Một lần nữa, tôi lại cuống quýt xin lỗi, thề sống thì chết là tôi yêu Lệ thành thực, yêu bằng tất cả sức mạnh của tâm hồn chứ tình yêu của tôi không hề là một ham muốn tầm thường và chốc lát.

Lệ tỏ vẻ hoài nghi:

– Anh thề với em đi.

– Anh xin thề.

Thấy tôi thề bồi, Lệ có vẻ bằng lòng. Nàng nói:

– Chúng mình thế là đã yêu nhau. Còn gặp

308 | Mai Thảo

nhau nhiều lần, đâu phải chỉ một lần này. Rồi chuyện gì phải tới sẽ tới. Em thích dịu dàng. Em không thích sự tàn bạo. Anh nhớ cho như thế, đừng làm gì để em buồn. Bây giờ chúng mình nói chuyện.

Tôi gật:

– Anh muốn biết về em.

Lệ hỏi: – Biết những gì?

– Hết thấy. Em, gia đình em. Đời sống em. Có thể nói như anh chưa biết một chút gì về em hết.

Lệ thở dài:

– Anh chưa biết gì về em thật. Điều mà anh muốn biết là quá khứ em, tại sao em sống với người đàn ông ấy phải không? Vâng, em sẽ nói hết cho anh biết, không giấu diếm. Nhưng để lần khác.

Nàng lại thở dài nữa:

– Chuyện đời em buồn thảm, gian truân, chìm nổi lắm, sợ anh không thích nghe đâu. Hãy nói chuyện chúng ta trước đã.

Người nọ cứ đẩy người kia nói trước mới. Cuối cùng tôi bảo Lệ:

– Đời anh không có gì cần biết hết. Phía em mới là phía cần giải quyết.

– Tại sao vậy?

– Vì phía em mới là phía nhiều trở lực.

Lệ cười:

– Còn anh thì không có trở lực sao?

Tôi liều lĩnh nói cứng:

– Không. Anh toàn quyền làm theo ý anh muốn.

Lệ nhồm dậy, nhìn tôi dăm dăm:

– Chắc không?

– Chắc.

– Lời nói của anh chẳng lâu đâu sẽ được đem ra chứng nghiệm đó. Khi đó lời nói không đúng với việc làm nữa thì sao?

Đã liệu tôi liệu luôn:

– Chẳng sao hết. Vì lời nói khi đó sẽ đúng với việc làm.

Lệ tỏ vẻ vui mừng:

– Anh nhớ nhé.

– Nhớ chứ!

Sau này, nhớ lại hết thấy, nhớ lại từ đầu, tôi mới biết trước sau tôi chỉ là một thằng đàn ông khờ dại trước một người đàn bà thông minh, khôn ngoan, quý quái đến cực điểm. Mỗi lời nói, mỗi hành động của Lệ đều được tính toán cẩn thận. Những biểu tỏ sung sướng tự nhiên nhất thật ra cũng được xếp đặt đâu vào đấy, không nhầm lẫn, không sai lệch bao giờ. Cũng

như tôi chỉ là một con bệnh, mà Lệ là một người thầy thuốc thật giỏi. Chỉ cần nhìn qua thần sắc, nắm lấy cổ tay xem qua mạch đập như thế nào là Lệ đã biết rõ tôi, từ nhịp đập của trái tim đến nhiệt độ trong người, từng ly từng tí. Nếu tôi là một vấn đề, ngay buổi trưa hôm đó, Lệ đã nắm được hoàn toàn. Trong khi đó, tôi chỉ biết bơi lội trong hoan lạc, đắm chìm trong ảo tưởng mà quên rằng đời sống của mình đã là một nguy hiểm tận cùng, từng phút từng giây.

Lệ thở dài não ruột, nằm xuống. Nàng vắt tay lên trán, ưu tư trong một im lặng kéo dài. Mãi rồi nàng mới lên tiếng:

– Đời em buồn lắm thật.

Tôi ân cần:

– Em đừng nghĩ thế. Cuộc đời nào, bất cứ lúc nào, cũng là một bắt đầu.

Tiếng Lệ, não nùng:

– Lở dở hết.

Tôi giật mình:

–Lở dở thế nào?

– Em với chính em. Em với anh. Chúng mình gặp nhau thế này là quá muộn rồi. Không thể yêu nhau được đâu. Yêu nhau rồi lại bằng mười phụ nhau. Chúng ta cứ nên coi nhau như tình bạn.

Miệng nói, Lệ ngồi ngay lên. Làm như cuộc họp mặt phải chấm dứt, cuộc ân ái phải đóng màn, tôi và Lệ, mỗi người không còn việc gì hơn là về vị trí cũ, như khi chưa gặp. Lẽ tất nhiên là thái độ bất chợt ấy đã làm cho tôi hoảng vía và cuống lên. Cuộc phiêu lưu tuy mới khởi hành, nhưng tôi đã bay đi không biết bao nhiêu đường mây, bao nhiêu dặm gió rồi, tôi đã chặt đứt tôi với thực tại, tôi đã lên đèn nổi chìm giữa đại dương mênh mông làm sao tôi trở về được nữa. Nhìn trở về, bờ cũ đã mịt mù. Ngó trở lại, bến cũ đã mất tăm. Không,

không thể trở về, dù lý trí có buộc tôi phải trở về.

Tôi hốt hoảng níu Lệ nằm xuống:

– Em định nói gì vậy?

Lệ ngậm ngùi:

– Tại sao em lại ưng thuận cho anh theo đuổi em, đáp lại tình yêu của anh? Em điên. Hai chúng mình cùng điên loạn mất rồi. Rồi chúng mình chỉ làm khổ nhau mà thôi.

Tôi sốt sắng:

– Không thể như thế được.

Theo lời thuật lại của Lệ buổi trưa hôm đó, cuộc đời của Lệ là một trong những cuộc đời trắc trở nhất về đường tình duyên. Từ tuổi dậy thì, Lệ đã gõ lầm cửa tình yêu, đi lạc đường hạnh phúc. Gia đình nàng vốn là một gia đình rất khá giả, nàng lớn lên ở Long Xuyên, ra đời ở Châu Đốc, tuổi ấu thơ của nàng là một thế

giới thiên đường. Nhưng rồi người cha đâm ra chơi bời, cờ bạc. Nhà cửa, gia sản chỉ trong mấy năm, sang tay người khác hết, mẹ nàng đau buồn, tạ thế sau một cơn bệnh hiểm nghèo. Nàng lấy chồng năm hai mươi ba tuổi. Có được hai đứa con. Một trai một gái. Gái là Hiền bây giờ. Thằng con trai năm lên mười tuổi, theo bạn hữu ra sông tắm. Gặp mùa nước lớn, thằng nhỏ xảy chân bị sóng cuốn đi mất hút. Một thân một mình, không nơi nương tựa, nàng đành lấy lão Năm tuy không yêu thương gì người đàn ông hết. Nàng tưởng tìm nơi nương tựa để sống bình yên hết phần đời còn lại. Nhưng lão Năm cũng không phải là một người đàn ông tốt.

– Những lần anh đến, nó không có nhà là đi đánh bạc đó. Nó không yêu thương gì mẹ con em đâu. Bao nhiêu tiền của trong nhà tiêu tan hết cũng vì nó thua cờ thua bạc.

Lệ lại thở dài:

– Bố em ngày trước đã thế. Bây giờ nó cũng thế nữa. Thật cái số em chẳng ra làm sao.

Lệ cho tôi biết là trước kia, nàng có một ngôi nhà khá lớn ở Sài Gòn. Nếu bây giờ còn, ít nhất cũng trị giá năm bảy triệu bạc. Nhưng ngôi nhà không còn. Cũng bán mất rồi. Để trang trải công nợ cho lão Năm, gia đình nàng phải dọn về ở Biên Hòa là vì thế.

Lệ cười buồn:

– Trong cái rủi chừng như cũng có cái may.

Tôi ngạc nhiên:

– Còn may ở chỗ nào?

Lệ trả lời ngon lành:

– Nếu mẹ con em không dọn về Biên Hòa, làm sao chúng mình được gặp nhau.

Tôi ôm lấy Lệ:

– Em không thể sống tiếp tục đời sống của em với thằng đàn ông khốn nạn đó.

Tôi dùng chữ thằng đàn ông khốn nạn để chỉ lão Năm. Một phần vì ghen tuông. Nhưng một phần vì qua những lời thuật lại của Lệ. Nếu những điều Lệ nói về thằng đàn ông ấy là sự thật, dù chỉ là năm mươi phần trăm sự thật thôi, lão Năm cũng đã là một thằng chồng đê tiện và đáng khinh nhất trong những thằng chồng. Nó đã làm hại đời Lệ. Nó đã đẩy mẹ con Lệ vào điều đứng khốn khổ. Nó là một con quỷ. Điều tôi hơi ngạc nhiên, là qua một lần nhìn thấy, tôi nghĩ thằng đàn ông ấy quê mùa và ngu dại hơn là một thằng cò bạc trác táng. Tôi nói nhận xét này với Lệ.

Nàng nhún vai:

– Bề ngoài thì thế đấy anh ơi!

Nàng lại thở dài. Nàng thở dài luôn luôn. Lúc nào cũng như sắp muốn thổn thức, muốn chảy nước mắt. Mỗi lần Lệ thở dài là trái tim

tôi thất lại. Tôi bàng hoàng khi thấy nàng nói tiếp:

- Thành ra em sợ đàn ông. Sợ quá chừng.
- Tại sao?
- Một nghìn người đàn ông, không lấy được một người tốt, một trăm người chồng, không lấy được một người nào biết thương vợ thương con.

Tôi tự bào chữa cho mình:

- Em nghĩ thế là lắm.
- Em chỉ muốn tin em lắm.

Tôi hỏi thẳng vào vấn đề:

- Em bỏ nó được không?

Lệ nín thinh giây lâu rồi mới nói:

- Thú thật với anh, em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Tôi lay vai Lệ, đánh thức nàng ra khỏi cuộc đời hiện tại của nàng, cuộc đời mà tôi nhìn thấy như nhà giam và địa ngục.

– Bây giờ là lúc em nên, em phải nghĩ đến chuyện đó.

Tôi nói tiếp, thành khẩn:

– Nếu em nghĩ tới đời em. Nếu em yêu anh.

Lệ thoái thác:

– Em chưa thể trả lời anh ngay lúc này.

– Thì ngày mai. Ngày một. Nhưng em phải cho anh biết ngay. Càng sớm càng hay.

Lệ ngạc nhiên:

– Tại sao vậy?

– Anh sẽ tùy thuộc vào câu trả lời của em để thu xếp phần việc của riêng anh. Em chưa có một quyết định nào thì anh cũng chưa làm sao quyết định cho anh được.

Ấy là tôi nói liều. Vì quá yêu Lệ tôi tưởng chuyện gì của tôi, của nàng, thuộc phần đời cũ cũng giải quyết được dễ dàng và êm thấm hết. Sự thật là hôm đó nếu Lệ trả lời rằng nàng chưa tính toán gì cho nàng hết, thì tôi cũng chưa có một chương trình, một kế hoạch nào. Ngoại trừ cái kế hoạch chiếm Lệ, cướp Lệ khỏi vòng kiềm tỏa và chiếm hữu của thằng đàn ông đang chung sống với Lệ. Tôi xin nàng thoát ly. Tôi dụ nàng chặt đứt. Tôi khuyên nàng ly dị. Về phần tôi thì như thế nào?

Nào tôi đã giải quyết được gì đâu. Nhưng tôi muốn đốt cháy giai đoạn, phá đổ mọi trở lực, cho nên tôi khẳng khẳng bảo Lệ phải hủy bỏ tất cả để khởi hành với tôi, dẫn mình vào một cuộc phiêu lưu liều lĩnh.

Chừng như Lệ cũng biết ngay là tôi chỉ nói đến nàng mà đã quên lãng hẳn phần tôi.

Nàng hỏi:

– Anh thì sao?

– Em muốn nói gì?

– Còn gia đình anh? Còn vợ con anh?

Tôi đâm ra lúng túng:

– Anh sẽ lần lần giải quyết được hết.

Lệ căn vặn:

– Như thế nào?

Tôi đáp, mơ hồ lấp liếm:

– Anh đã có kế hoạch.

Lệ lại căn vặn nữa, dù sự căn vặn của nàng rất êm ái, rất dịu dàng, khiến tôi không thể mất lòng.

– Anh đã nghĩ đến kế hoạch đó từ bao giờ?

Tôi đáp liều:

– Ngay từ lúc anh biết anh yêu em.

Nụ cười hoài nghi nở trên cặp môi ướm nhầy của Lệ cho tôi biết là Lệ chưa hoàn toàn tin tưởng vào những điều tôi vừa nói. Nàng suy nghĩ, rồi cất tiếng:

- Chúng mình phải hết sức thận trọng.
- Đã đành là như thế.
- Em nói là nói cho anh.
- Anh lại chỉ lo cho em đó thôi.

Chúng tôi trò chuyện với nhau đến gần sáu giờ chiều.

Trong lúc nói chuyện, nhiều lần tôi ôm hôn nàng. Lệ đều để cho tôi hôn, cho tới ôm ấp. Nhưng lần nào tôi muốn đi xa hơn, cũng bị Lệ rất dịu dàng, nhưng cũng rất cương quyết ngăn chặn lại. Nàng nói câu tôi không làm sao nói lại được:

- Chúng mình còn thiếu gì dịp gặp nhau.

Thành ra, khi trở ra phòng khách, tuy đã trao đổi với Lệ những cái hôn nồng nàn đắm đuối, được biết thế nào rồi là vị mềm ngọt của đôi môi, mùi hương của mái tóc, những đường cong, những khoảng trống của một thân hình tuyệt mỹ đoán thấy sau làn vải áo, ham muốn bùng cháy, nung nấu vẫn chưa được thỏa mãn chút nào. Đã không được thỏa mãn, những giờ phút nằm bên Lệ còn làm cho ham muốn đó ngun ngút gia tăng. Và như thế, Lệ càng làm cho tôi mê mệt nàng hơn nữa, thêm muốn nàng hơn nữa.

Vấn đề tạm đặt ra cho hai chúng tôi là ngôi nhà của người bạn gái Lệ chỉ sử dụng được cho hò hẹn riêng một lần đầu. Không phải lúc nào người bạn gái của Lệ cũng đi vắng. Mà dù người bạn đó có đi vắng. Lệ cũng không muốn chúng tôi dùng đây làm nơi hò hẹn nữa.

– Em không muốn, mang tiếng chết.

Tôi gật đầu, biểu đồng tình.

– Em nghĩ rất phải. Anh cũng không muốn đến đây như thế này. Nó lén lút, hồi hộp thế nào ấy. Phải tìm một chỗ hẹn khác.

– Ở đâu?

– Trước hết là ở Sài Gòn mới được.

Đến lượt Lệ đồng ý:

– Ở Biên Hòa gần nhà hai chúng mình quá, không tiện. Nhưng ở đây, anh đã tìm được chỗ nào chưa?

– Khó gì?

Tôi nghĩ đến một căn buồng khách sạn vào loại sang trọng nhất ở đường Tự Do hay đường Nguyễn Huệ.

Có thể thuê năm căn buồng đắt tiền nhất trên khách sạn Caravelle cũng được. Tôi thừa phương tiện cho những chi tiêu đó. Phải, nơi hò hẹn của chúng tôi sẽ là một căn buồng khách sạn tráng lệ. Với đầy đủ tiện nghi. Như

máy lạnh, phòng tắm có bồn tắm, nước nóng nước lạnh đủ hết với rèm cửa lụa và thảm hoa dày. Tôi nói ý định này với Lệ. Điều làm tôi cụt hứng và ngạc nhiên là đề nghị hẹn gặp nhau ở một phòng khách sạn chẳng những đã không làm cho Lệ vui lòng, còn làm cho nàng tức giận:

– Sao anh có thể có một ý nghĩ lạ lùng kỳ quặc như vậy?

Tôi kinh hãi:

– Em không chịu?

– Một người đàn bà như em mà lui tới một khách sạn hay sao? Như thế còn ra cái thể thống gì nữa.

Thái độ kiêu hãnh của Lệ, thú thật, lúc đó có hơi làm cho tôi bực mình. Bây giờ người ta lui tới khách sạn là thường chứ. Nhất là đó lại là một khách sạn lớn, Lệ nghĩ nàng là một bà hoàng? Nàng cho nàng chỉ có thể lui tới những lâu đài và những biệt thự? Nghĩ thế nhưng đâu

tôi dám nói ra. Đành rút lui ngay đề nghị. Tôi hỏi:

– Em muốn ở đâu?

Lệ hỏi:

– Anh không có một ngôi nhà riêng nào ở Sài Gòn sao?

– Có. Nhưng chưa thể sử dụng ngay được.

Lệ hỏi: – Tại sao vậy?

– Vì không cần dùng gì đến nên anh đã cho một người quen thuê.

Lệ nói gọn lỏn:

– Đuổi họ đi.

Tôi hơi lạ lùng về lối nói đầy vẻ tàn nhẫn của nàng. Cho người ta thuê, mỗi lúc đâu có thể đuổi người thuê đi để lấy lại nhà một cách dễ dàng như vậy. Nhất là lúc này. người thuê

nhà chính là chủ. Một người chủ đầy quyền lực. Tôi ngần ngại:

– Người thuê là bạn anh.

Lệ thản nhiên:

– Bạn cũng không bằng mình. Anh cứ nghe em. Đuổi họ đi. Nói ngọt không được, thì đe dọa, dùng bạo lực. Đã định đuổi là phải đuổi bằng được.

Tôi ấp úng:

– Đành thế. Nhưng...

Vì chuyện ngôi nhà, lần thứ nhất, Lệ để lộ một khía cạnh tâm tính nàng mà tôi mới khám phá được. Những lời ngọt ngào nhất của Lệ cũng có một vẻ gì độc ác. Những cái nhìn dịu dàng nhất cũng có một vẻ gì ghê gớm. Lệ là một bông hồng cực kỳ tươi thắm. Nhưng coi chừng cho kẻ nào tới gần, vì bông hồng tươi thắm ấy cũng đầy những gai nhọn.

Có điều là mọi sự thật đáng sợ của Lệ cũng chỉ mãi thật lâu về sau tôi mới nhận ra. Thì đã muộn. Còn lúc trước, tôi mù quáng, tôi yêu mê, tôi không còn phân biệt được ất giáp gì hết.

Thấy Lệ cứ nằng nặc đòi đuổi người thuê nhà, dù là bạn bè cũng đuổi, tôi vội vàng « trình bày » một kế hoạch khác:

- Thôi, khỏi cần căn nhà đó nữa.
- Em sẽ không chịu đến khách sạn mà!

Tôi cười:

– Anh đâu còn đòi em đến khách sạn. Đã có chỗ khác.

- Đâu.
- Một ngôi nhà mới.

Lệ cau mặt, hờn giận:

– Sao anh không nói cho em biết ngay là anh có những hai ngôi nhà ở Sài Gòn.

328 | Mai Thảo

– Đâu mà hai. Chỉ có một.

Lệ ngân người:

– Thế là thế nào?

– Anh sẽ có ngay cho em một ngôi nhà khác.

– Anh nói rõ hơn đi.

– Sẽ sang hay mua. Khó gì.

– Anh đừng nói thế. Tìm được một ngôi nhà cũng khó khăn lắm chứ.

Tôi thản nhiên:

– Khó với người khác thôi.

– Còn dễ với anh?

Con người tiền rừng bạc biển ở tôi ung dung trả lời Lệ bằng một lối trả lời đầy kiêu hãnh:

– Đúng vậy.

Lệ nhìn tôi bằng một cái nhìn thán phục. Nàng không nghi ngờ nữa. Nàng biết tôi sẽ sang hay mua một cái nhà mới. Vì nàng. Cho nàng.

– Bao giờ có?

– Trong vòng một tuần lễ nữa là cùng.

Lệ từ ghế nàng chạy sang ghế tôi. Nàng ngồi trên thành ghế, cúi xuống hôn tôi sôi nổi, như muốn thưởng cho tôi vì lối trả lời đầy tự tin. Tôi sung sướng:

– Em tin không?

– Tin.

– Em muốn là trời muốn.

Lệ nói chửa, để tôi khỏi hiểu lầm:

– Em có muốn cho em dâu. Mà cho hai chúng mình. Chúng mình phải có một chỗ hẹn hò đàn hoàng. Vừa đàn hoàng vừa kín đáo.

330 | Mai Thảo

– Em nói rất chí lý.

Lệ hỏi giờ rồi đứng lên:

– Hôm nay gặp nhau thế này là đủ rồi. Bây giờ anh cho em về.

Im lặng một giây rồi Lệ nói tiếp:

– Đi lâu quá không tiện.

Chúng tôi lại hẹn nhau thứ sáu tuần sau, rồi đi ra, sau khi đã ôm nhau, hôn thật lâu. Tôi còn nhớ mãi cảm giác ngây ngất của tôi đó. Đôi môi Lệ ẩm và thơm như một đài hoa vừa nở trong nắng. Đôi môi nàng làm say người hơn bất cứ một ly rượu nào.

Đoạn đường trở về không có chuyện gì để nói, ngoại trừ những hân hoan vỡ bờ của tôi vì đã tiến được một bước thật xa trong mơ tưởng và dự định của mình.

Lệ ngồi thật sát vào người tôi. Cái thoáng ác độc trong đáy cùng tròng mắt đã biến mất. Bông hồng nhung mơn mẩn tươi thắm đã dấu

đi những gai nhọn của nó. Chúng tôi hẹn hò nhau một lần nữa cho thật chắc chắn.

Thế là ít nhất cũng một lần trong một tuần lễ, tôi được gặp Lệ ở Sài Gòn, một mình tôi với nàng. Tôi cho thế là ít quá. Một tuần có một lần. Lệ dỗ dành tôi là khởi đầu hãy tạm như thế. Rồi dần dần về sau, nàng sẽ thu xếp, chúng tôi có hy vọng gặp nhau nhiều hơn lên.

Xe tới Biên hòa. Tôi cố tránh không đi qua nhà bác sĩ Nam. Cũng may không gặp ai quen biết. Tới đầu con đường nhỏ, Lệ đòi đậu xe lại:

– Cho em xuống đây.

Tôi ngạc nhiên:

– Để anh đưa em vào tới nhà chứ.

Lệ lắc: – Thôi!

Tôi mím môi:

– Em sợ nó bắt gặp?

– Vâng. Giờ này có thể nó đã ở nhà.

Nghĩ đến thằng đàn ông lát nữa, nếu muốn, có thể ôm Lệ làm tình tự nhiên với nàng, chiếm đoạt và làm chủ cái khối da thịt nhẽ nhại, khiêu gợi, tôi lại muốn điên lên. Cho tới giờ phút này, mặc dầu Lệ nói Lệ yêu tôi, nhưng nàng chưa thuộc về tôi mà vẫn còn thuộc về nó. Nghĩ là nàng vẫn bị lưu đày, vẫn bị giam cầm. Tôi không thể cho phép tôi được kéo dài cái tình trạng này. Tôi nghĩ tôi phải làm gì cho Lệ. Giải phóng nàng khỏi cái trạng thái tù ngục.

Thấy tôi ngồi im, nét mặt không vui, Lệ hỏi:

– Anh nghĩ gì vậy?

Tôi nắm chặt lấy tay nàng:

– Em còn phải ở với nó phút nào, anh còn không yên tâm phút ấy.

Lệ thở dài:

– Làm thế nào khác được.

Tôi cương quyết:

– Phải làm khác. Phải thay đổi hết.

Nhìn về phía nhà Lê bằng một cái nhìn không giấu được tức giận, tôi hậm hực:

– Thằng đàn ông đó đã làm khổ em suốt bấy lâu. Nó không thể có mãi cái quyền đó. Anh có thể giết chết nó bất cứ lúc nào, em biết không?

Lê gật, dịu dàng:

– Em biết.

Tôi lại nói tiếp:

– Anh có thể làm hết, phạm những tội ác ghê gớm nhất mà không vừa tay chút nào. Tại sao, em biết không?

Lê lại gật:

– Em biết. Biết lắm chứ. Vì anh yêu em.

Tôi sôi nổi:

– Đúng như vậy. Vì anh yêu em.

Lệ ngấm nghĩ rồi nói:

– Thôi, chúng mình cứ từng người lo liệu dần chuyện riêng của mình.

Nàng hỏi lại:

– Anh hiểu ý em không?

Tôi gật đầu:

– Anh hiểu.

– Bây giờ, anh cho em về nhé!

– Lần sau và cứ như thế nhé.

– Vâng. Cứ như thế.

Tôi ngồi lặng trước tay lái, nhìn Lệ xuống xe. Nàng bước nhanh, đầu cúi xuống, không quay nhìn trở lại. Tôi chỉ lái xe lùi ra khỏi con đường nhỏ khi cái bóng dáng thanh thoát uyển chuyển của Lệ đã mất hút ở cuối đường.

CHƯƠNG 8

Ngay buổi sáng hôm sau, mặc dầu tụi nhỏ còn ở ngoài Vũng Tàu, trang trại nhiều công việc bề bộn cần giải quyết, và Ngà lại đau, tôi cũng lái xe về Sài Gòn từ sáng sớm.

Lần này, tôi không cho tài xế Bân đi theo, sợ nó biết việc làm mà tôi muốn hoàn toàn bí mật. Đó là tìm sang cho Lệ một căn nhà, làm nơi cho chúng tôi hẹn hò, tình tự.

Kiểm nhà ở Sài Gòn đã thật khó. Một mình, chắc tôi cũng chẳng tìm ngay được. Nhưng có một người trung gian làm mối lái nhà của tôi biết đã từ lâu. Tôi tìm đến y. May gặp ngay. Thoạt đầu y làm ra vẻ khó khăn, nói ít nhất tôi cũng phải đợi y chừng một tháng. Nhưng

khi tôi hứa cho y một khoản tiền hoa hồng rất hậu, y hẹn tôi buổi trưa trở lại và mặc quần áo đi ngay.

Tới một giờ trưa, y đã dẫn tôi tới xem căn nhà nhỏ. Đó là một căn nhà một tầng, nhỏ nhưng khá xinh xắn, ở đường Trần Quý Cáp. Điều khiến tôi ưng ý nhất là ngôi nhà nằm khuất trong một ngõ hẻm, ở ngoài đường không thể nhìn thấy. Nếu nói là một nơi chốn hò hẹn, thì thật là một nơi chốn lý tưởng. Vì kín đáo và rất yên tĩnh.

Chủ nhà là một nữ công chức, sống độc thân, sắp lấy chồng và sắp đi xa. Đồ đạc trong nhà sơ sài, nhưng trình bày rất ngăn nắp và sự trang hoàng cũng khá mỹ thuật.

Tôi nói ngay:

– Được rồi. Tôi bằng lòng sang, với một điều kiện duy nhất là giao nhà cho tôi ngay.

Chủ nhà nói trong hai ngày, tôi có thể tới

nhận nhà được. Sau nửa giờ thêm bớt, mặc cả cho có chuyện, tôi đặt trước một khoản tiền, hẹn đến ngày mốt tới lấy nhà sẽ giao nốt. Thế là xong.

Ra tới cửa người trung gian cười:

– Ông chủ làm gì mà gấp quá vậy?

Tôi nhún vai:

– Có những việc cần giải quyết cho xong. Càng sớm chừng nào càng hay chừng nấy.

– Ông chủ tới ở?

– Phải. Nhưng thỉnh thoảng thôi.

– Bà chủ có về đây?

– Cũng chỉ thỉnh thoảng.

Không muốn kéo dài câu chuyện, tôi trao cho người trung gian một khoản tiền chè nước. Y giúp tôi được việc. Tôi trả công rộng rãi, y

338 | Mai Thảo

luôn miệng cảm ơn rồi rít. Sau đó, tôi lên phố, đặt mua thêm một ít đồ dùng cần thiết cho căn nhà mới được đầy đủ tiện nghi hơn. Ý nghĩ từ lần hẹn sau đã có một chỗ riêng tây, ở đó tôi được hoàn toàn tự do với Lệ khiến tôi mừng rỡ. Tiêu mất một khoảng tiền lớn, tôi chẳng thấy tiếc chút nào hết. Điều cốt chính là làm cho Lệ được vừa lòng.

Giải quyết thêm một vài công việc, tôi lái xe trở về Biên Hòa. Đời sống tôi từ hôm đó đã chia hẳn thành hai phần. Và đồng thời, như trong tôi cũng có hai con người, hai cuộc đời riêng biệt. Tất cả vấn đề là làm sao cho hai con người đó đừng mâu thuẫn, xung đột, hủy diệt lẫn nhau.

Buổi chiều, Oanh, Chế và cậu Dương cũng từ Vũng Tàu trở về. Hỏi tại sao không ở thêm một vài ngày nữa, Oanh cho biết là tôi về, cuộc đi chơi tự nhiên mất hứng thú, không hiểu tại sao, chỉ biết là không ai muốn kéo dài thêm nữa.

Tôi hỏi Oanh:

- Biển còn động không.
- Ba về, biển yên ngay.

Tôi cười theo:

- Ba ra, biển lại động?

Oanh cười theo:

- Chắc thế.

Tôi hỏi:

– Ngoài chuyện sóng lớn, còn chuyện gì đặc biệt không?

- Có một đứa trẻ chết đuối.

Tôi giật mình. Không phải vì chuyện đứa trẻ chết đuối mà vì Oanh nói đến chuyện đứa trẻ chết đuối đúng vào cái giây phút ý nghĩ một cái chết, một cái chết mơ hồ không rõ rệt nổi lên trong đầu tôi. Trường hợp này thật lạ lùng.

– Chết ở đâu? Tại sao?

Oanh trả lời:

– Đúng ở chỗ ba nói hôm nọ với anh Dương là có sóng ngầm nguy hiểm.

Oanh thuật sơ qua cho tôi về trường hợp cái chết của thằng nhỏ. Đâu nó là con cái nhà giàu. Đi với cha mẹ ra Cấp đã hơn một tuần. Lần tắm biển cuối cùng của thằng nhỏ trước khi về cũng là lần xảy ra tai nạn. Người cha chỉ xao lãng một vài phút, người mẹ ở trên bờ, và thằng nhỏ đã bị nước cuốn đi. Người mẹ nhìn thấy con chết mà không làm gì được. Bà ta ngất đi sau đó.

Cậu Dương:

– Một phần vì tai nạn đó mà chúng cháu muốn về đó, thừa bác.

Tôi nói:

– Để lần sau ở lại lâu hơn.

Mấy ngày sau, không có chuyện gì đáng nói ngoài hai chuyện này. Tôi hồi hộp đợi chờ ngày hẹn hò với Lệ ở Sài Gòn trong căn nhà mới sang. Phần cậu Dương tuy không chính thức, nhưng chàng trẻ tuổi này đã ngỏ ý muốn làm con rể tôi. Một buổi tối, đã khuya, mọi người đi ngủ hết sau bữa cơm tối, cậu Dương đã ngồi nói chuyện khá lâu với tôi ở phòng khách. Cậu ta cho tôi biết là giữa cậu ta và con gái tôi đã có một tình cảm đậm thắm, có thể gọi được không nhầm lẫn là tình yêu. Chuyến đi chơi Vũng tàu càng làm cho cậu ta vững chắc thêm trong ý nghĩ là tình yêu chân thành và đứng đắn của cậu ta đã được con gái tôi đáp lại.

– Chính Oanh buộc cháu phải thừa với bác. Trình bày để bác rõ.

Tôi hỏi:

– Tại sao vậy?

Cậu Dương:

– Oanh nói phải được sự ưng thuận và cho phép của bác.

Tôi trả lời:

– Con gái tôi đã lớn. Đã tới tuổi trưởng thành. Nó sẽ được sống cuộc đời nó. Tự do theo ý muốn. Và nó đã biết rõ là sẽ được sống như vậy. Từ một vài năm nay. Chế cũng thế nữa. Điều mà tôi muốn cho hai con tôi là chúng phải được sống tự do, làm chủ hoàn toàn đời sống của chúng nó.

Cậu Dương cảm động:

– Cháu hiếu. Oanh cũng hiếu như vậy. Nhưng Oanh đặt một điều kiện là sự... Chúng cháu với nhau phải được bác bằng lòng. Người Oanh tin tưởng nhất, cho tới giờ phút này, theo ý cháu, là bác.

– Phải. Đến nay, vẫn như thế.

Tôi hỏi:

– Cậu đã nghĩ kỹ chưa?

Dương:

– Không nghĩ kỹ cháu không dám trình bày vấn đề với bác như thế này.

Tôi gật đầu:

– Từ nhỏ, con gái tôi được sống đầy đủ và sung sướng. Nó chưa từng phải khóc. Nó chỉ biết cười, vui đùa, không lo lắng.

Cậu Dương nghiêm trang:

– Oanh sẽ là như thế. Mãi mãi.

Tôi ngẫm nghĩ, rồi nói:

– Tôi không thấy có trở lực nào hết. Nhưng, cũng để tôi nói chuyện lại với Oanh. Và với nhà tôi.

Nói chuyện với nhà tôi? Tôi chợt nhớ là trong cuộc sống của tôi vẫn còn có Ngà. Nhiều

lúc, tôi quên lãng mất sự hiện hữu của Ngà. Bây giờ, chợt nhớ ra, mới thấy sự hiện hữu ấy trong mờ nhạt, nhưng kể liền và thường trực. Ngà vẫn là vợ tôi. Hàng ngày. Chính thức. Cùng với tôi, nàng vẫn là chủ gia đình này. Nàng đau yếu, lắt lay nhưng nàng vẫn sống. Và trước cuộc tình của tôi với Lệ, nàng đã trở thành một chướng ngại một cản đường, một trở lực.

Tôi vào với Ngà. Căn phòng ngủ kín bưng hơn bao giờ, mọi cánh cửa đều đóng chặt. Ánh đèn ở đây thay cho ánh mặt trời. Và thực phẩm của con người đau là những ống tiêm, những chai thuốc.

Khỏe mạnh được vài ngày, thời tiết thất thường một chút và Ngà đã lại đau. Lần này khá nặng. Hơi thở Ngà hỗn hển. Trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Tôi không thể ngồi được lâu bên cạnh một giường bệnh, dù người đau là vợ tôi.

Tôi hỏi:

– Em lại mệt lắm ư?

Mãi mãi rồi Ngà mới trả lời được:

– Vâng.

Mái tóc Ngà rũ rượi, khuôn mặt nhợt nhạt, ánh mắt lơ đãng. Phảng phất đâu đó, cái bóng dáng của tử thần thấp thoáng. Ngà chợt nói:

– Đỡ em ngồi lên.

Tôi đỡ Ngà ngồi dậy, đầu nàng dựa vào vai tôi.

– Anh đi đâu?

– Anh về Sài Gòn.

– Có chuyện gì vậy?

Tôi cau mày:

– Chuyện gì thì em cũng đừng hỏi lúc này. Em đang đau cần tĩnh dưỡng cho khỏe.

Im lặng một lát rồi Ngà chợt nói:

– Đốc công Trọng tới lúc anh đi vắng. Tôi giết mình.

– Đốc công Trọng? Sao em biết?

– Y hỏi anh. Thấy nói anh đi vắng, xin được gặp em, nói có chuyện quan trọng muốn trình bày.

Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng thực sự:

– Sao nữa? Anh đã dặn là em đừng bao giờ tiếp xúc với bọn người làm trong trang trại. Dù là đốc công Trọng, tài xế Bân hay bất cứ với ai. Việc gì chúng nó nói là quan trọng đến đâu cũng bảo để anh về.

Tiếng Nga yếu, mỗi:

– Nhưng hôm nay, không hiểu sao, y đã xin được gặp em bằng được.

– Thằng ấy hồi này rượu chè tối ngày.

– Ban nãy nó cũng say nữa.

– Đó, em thấy không?

– Nhưng nó lại nói là phải uống rượu thật say mới có can đảm trình bày với em. Còn nói là chuyện riêng, em nghe biết vậy, đừng nói lại cho anh biết.

Tôi cười gượng:

– Thế thì lạ thật. Chuyện gì mà hồi hộp quá vậy?

Ngà không trả lời tôi mà hỏi lại:

– Anh có chuyện gì giấu em không?

Tôi lắc đầu, chối:

– Không.

– Thằng đốc công Trọng thì lại bảo là có.

Câu nói ghê gớm được nói liền sau đó, ở Ngà, với một can đảm phi thường, tôi không thể nào ngờ tới.

348 | Mai Thảo

– Nó bảo anh đã ngủ với vợ nó nhiều lần.

Tôi buột miệng:

– Đ.M. Thăng khốn nạn.

Ngà nhắm mắt lại. Mái tóc nàng cựa quậy trên ngực tôi:

– Có phải thế không?

– Em thừa biết là không phải.

Cơn thịnh nộ trong tôi bùng bùng nổi dậy. Thăng đốc công Trọng láo xược thật. Cây muốn lặng gió chẳng dừng. Tôi đã nhường nó một bước, thế đã là quá lắm. Từ trước tới giờ tôi đã chịu nhịn ai đâu. Nếu không làm dữ ngay, nhiều chuyện phiền phức khác sẽ xảy đến.

– Thăng đốc công Trọng đâu rồi? Phải gọi ngay nó lên mới được.

Ngà thở dài:

- Anh định giết chết nó?
- Cho nó một trận. Vì tội nói láo.
- Em đã bảo em không tin nó rồi mà!

Tôi được thể:

- Nhưng em đã nghe. Đã nghe vực.
- Em không thể tin thằng đốc công Trọng bằng tin anh.

Tôi ôm lấy Ngà, dỗ dành:

– Trog bất cứ trường hợp nào, trước bất cứ chuyện nào. lời đồn đại nào, trước hết, em phải tin anh mới được, em không được quyền nghi ngờ.

Ngà lặng im. Điều làm tôi ngạc nhiên là Ngà ít nói, hình như không bao giờ quan tâm đến những sự việc xảy ra ở chung quanh. Bỗng nhiên nàng lại đổi thái độ, đặt vấn đề với tôi như vậy. Bây giờ, phân tích và tìm hiểu chuyện

cũ, về thái độ Ngà, tôi khám phá được điều này. Ngà đã nhìn nhục tôi tới cái giới hạn cuối cùng của nhìn nhục. Tôi coi thường Ngà, lãng quên bằng sự thực căn bản này là Ngà cũng là một con người. Nghĩa là có một khối óc, một trái tim. Biết đau đớn giận hờn, ghen ghét như ai, nằm một chỗ, cách biệt hẳn với đời sống bên ngoài, nhưng không phải là những biến động chung quanh không có những vang vọng vào căn phòng đóng kín này. Đi lại với đám đàn bà trong trang trại, tôi coi thường Ngà, tôi công khai quá, làm sao giữ bí mật tới cùng được. Thật là một sơ hở không thể tha thứ.

Ngà nói:

– Em muốn tin anh. Đừng đẩy em tới chỗ nghi ngờ anh. Em sẽ chết vì sự nghi ngờ đó.

Tôi nói:

– Anh sẽ giữ gìn cẩn thận.

Ngà chợt hỏi:

– Từ trước đến giờ, anh đã ăn nằm với một người đàn bà nào khác em chưa?

Câu hỏi này làm cho tôi lúng túng. Bảo là chưa, chưa từng, chưa bao giờ, tất nhiên là nói dối. Tôi biết thế, Ngà cũng biết như thế nữa.

Tôi ấp úng:

– Tại sao em lại hỏi thế!

– Anh khó trả lời lắm phải không?

Tôi gật: – Khó.

Ngà lại thở dài:

– Em hỏi anh câu ấy, nghĩ cho cùng, cũng là không phải chút nào. Anh giữ làm sao được. Em yếu đuối từ hồi con gái, lại bệnh tật, đau yếu quanh năm. Đòi anh tuyệt đối trung thành với em làm sao được. Em cũng không cấm đoán anh đâu. Sinh lý là một vấn đề cần thiết cho anh.

Nói nhiều, mệt, Ngà lại phải ngưng lại để thở. Nàng thở mệt nhọc. Như thở đã trở thành một cực hình.

Tôi dỗ dành:

– Thôi, em nằm xuống nhé.

Ngà lắc đầu:

– Không. Cho em nói hết. Em chỉ nói một lần này thôi.

Ngà nhắc đến mối liên hệ mong manh đứt rời giữa hai vợ chồng khiến tôi nhớ lại là gần như tôi không còn ăn nằm với Ngà nữa, và như thế đã hàng chục năm. Đêm đêm, chúng tôi nằm chung một giường, đắp cùng một chăn, chia nhau một đêm, nhưng hai xác thịt chúng tôi chỉ là hai thể giới đứng dưng cách biệt. Điều đó, lỗi ở Ngà một phần lớn. Có thể nói Ngà không có một ham muốn xác thịt nào hết. Đòi hỏi sinh lý ở Ngà rất ít ỏi, và chỉ có trong thời kỳ đầu tiên. Về sau, thì thôi không còn nữa.

Nhiều lần, tôi muốn đi tới giao hợp, Ngà đều kê một, từ chối. Da thịt nàng lạnh tanh, như một tảng băng. Thân thể nàng không bao giờ rung động. Vuốt ve, âu yếm thế nào cũng thế mà thôi. Rồi những trận đau liên miên quanh năm, hết tháng này qua tháng khác, càng làm cho cái chuyện chăn gối của vợ chồng chúng tôi trở nên hững hờ và tẻ nhạt.

Tôi dịu dàng:

– Anh không chối là anh đã ăn nằm với nhiều đàn bà khác. Đó là một cần thiết mà...

Ngà cướp lời tôi:

– Mà em không làm anh thỏa mãn được. Cho nên em cũng chẳng dám buồn giận gì hết, tuy chuyện đó làm cho em ngấm ngấm đau đớn. Nhưng ăn nằm là chuyện khác, mà say mê, yêu đương là chuyện khác.

Tôi sôi nổi:

– Đã đành.

– Vậy mà thằng đốc công Trọng lại nói...

Thì ra thằng đốc công Trọng không chỉ tố giác tội ngủ với vợ nó. Nó còn tố giác nhiều chuyện khác nữa. Chắc là cả chuyện tôi đang say mê theo đuổi Lệ. Tôi đoán không sai. Quả nhiên như vậy. Nếu là để trả đòn tôi, thằng đốc công Trọng đã đánh trả tôi trong một lúc những miếng đòn chí tử. Nó không hèn nhát, khiếp nhược như tôi hằng tưởng. Vậy là đã tới lúc nó biết đứng thẳng người lên, và đỉnh đạc trả thù. Tôi thở dài chờ đợi:

– Nó còn nói với em chuyện gì nữa vậy?

– Hồi này anh hay lên Biên Hòa.

– Anh lên kiểm Bác sĩ Nam cho em.

– Đốc công Trọng nói đó chỉ là một cái có.

Tôi chỉ biết lẩm bẩm:

– Thằng khốn nạn.

Ngà hỏi, câu hỏi quyết liệt:

– Anh lên Biên Hòa làm gì? Anh quen người đàn bà nào ở trên ấy.

Thấy tôi nín thinh, Nga bấu chặt lấy cánh tay tôi làm tôi đau nhói. Nàng không để cho tôi được làm lơ, được nín thinh:

– Anh trả lời em đi.

Tôi chưa tìm được câu trả lời. Và Ngà thở dài nảo nuốt:

– Thế ra thằng Trọng nói đúng.

Tôi gượng gạo:

– Em bảo em tin anh. Sự thật, em chỉ tin những lời bịa đặt láo khoét của thằng đốc công Trọng.

Ngà không cho tôi được lảng chuyện:

– Ai vậy? Anh muốn giấu, anh không chịu

nói rõ cho em biết phải không? Nhưng em biết. Đã biết hết. Người đàn bà đó đã có chồng, sao anh điên rồ và mù quáng vậy?

Mãi mãi rồi tôi mới tìm được những lời giải thích cho là khôn khéo nhất. Nghĩa là tôi không nhận hấn cũng không chối hấn. Tôi nói với Ngà, là người đàn bà Biên Hòa ấy, tôi chỉ quen biết nàng trong một trường hợp rất tình cờ, cũng chẳng theo đuổi, chẳng say mê gì hết. Giữa tôi và người đàn bà đó không có chuyện gì, chẳng bao giờ có chuyện gì xảy ra. Quen như thế vô hại, không thể xem như một tội lỗi. Kết luận tôi nói là nếu Ngà không bằng lòng, sẽ chẳng bao giờ tôi gặp người đàn bà đó nữa.

Ngà nghe rồi hỏi:

- Anh có tin những lời anh vừa nói không?
- Tin chứ!
- Anh hứa với em đi.
- Hứa thế nào?

– Là không bao giờ anh tìm gặp người đàn bà đó nữa.

– Anh hứa.

Đã tưởng câu chuyện đến đó là chấm dứt. Đặt Ngà nằm xuống, tôi cố tình làm vẻ tỉnh thần nhiên như mấy vấn đề đặt ra không mấy may quan trọng. Tôi lầm. Với Ngà đó là những vấn đề quan trọng nhất của đời nàng, Ngà ít khi biểu lộ tình cảm. Nàng chỉ ngồi im hay cười nhẹ bằng nụ cười nhợt nhạt, yếu đuối.

Kỳ thực là thân thể nàng đau yếu, nhưng khối óc lại rất minh mẫn. Nàng đã suy nghĩ ngấm ngầm. Đêm ngày nung nấu và khi được đà nói ra, thì nói ra bằng hết.

– Anh rót cho em một ly nước.

Tôi rót ly nước đem lại. Ngà uống từ từ cho đến hết.

– Anh ngồi xuống cạnh em.

Tôi gặt:

– Không nói nữa.

– Anh đã nhớ lời anh vừa hứa với em chưa?

– Nhớ. Nhớ rồi.

– Em làm anh bức mình lắm phải không?

– Em đang mệt, anh không thích em nói nhiều cho thêm mệt thêm. Thế thôi.

Ngà thở dài, buông xuôi hai tay, nhìn lên trần nhà:

– Hồi gần đây, em luôn nằm mộng thấy một chuyện ghê khiếp.

Tôi gặt đi:

– Đang đau, mê sảng là thường. Em khỏe đi, sẽ ngủ ngon ngay.

Ngà lắc lắc cái đầu trên mặt gối:

– Không phải. Mà như một linh cảm, một báo trước. Có một chuyện khủng khiếp sắp xảy đến cho em.

Tôi cười:

– Gì mà ghê gớm thế?

Ngà chỉ nói một tiếng, tiếng đó làm cho tôi giật mình:

– Chết.

Tôi kêu lớn:

– Bậy bạ.

– Thật đó, lúc em mơ thấy em chết, lúc thì em mơ thấy bị giết chết.

– Ngà ngủ đi.

Ngà làm như không nghe thấy lời tôi nói:

– Mấy lần như thế rồi. Đêm qua lại như thế nữa... Em bị giết chết. Nước ngập lên đến

360 | Mai Thảo

cổ em, nước vào đầy lồng ngực em, em thở không được, sặc sụa, quằn quại, em muốn la lớn, nhưng em thở không được. Ghê rợn quá chừng. Rồi em tỉnh dậy.

Câu chuyện về giấc mơ hãi hùng của Ngà không hiểu sao làm tôi nhớ đến đứa trẻ chết đuối ở Vũng Tàu, nơi khúc quanh có những đợt sóng ngầm chảy xiết. Tôi lắc đầu xua đuổi khỏi óc một hình ảnh đen tối kèm theo một ý nghĩ đen tối.

Ngà chột nói:

– Em chết bây giờ anh có bằng lòng không?

Tôi nghiêm mặt:

– Càng nói, em càng nói bậy. Sao tự nhiên hôm nay em nói nhiều quá vậy?

Ngà thở dài, nhắm mắt:

– Em chết cũng phải.

Lại một tiếng thở dài nữa:

– Chết cũng xong đời.

Tôi thấy không có thái độ nào thích hợp hơn là cứ để mặc cho Ngà nói.

Ngà quay mặt đi. Tôi tưởng nàng nằm yên. Nhưng chưa. Đầu óc Ngà còn nung nấu nhiều ý nghĩ u uất. Bầu không khí thở và nặng nề vô chừng. Phút đó, tôi nghĩ rằng Ngà và tôi không thể sống với nhau mãi mãi được. Nhiều vấn đề đã được đặt ra. Dù có không nói trở lại nữa, hay dù muốn lãng quên, thì chúng vẫn còn đó, trở thành những chướng ngại vĩnh viễn giữa tôi và Ngà. Tôi bỗng thấy giận Ngà vô tả. Giận đến độ thù ghét, hằn học. Đau yếu quanh năm, nằm liệt giường liệt chiếu, lúc nào cũng phải thuốc thang chăm sóc, kẻ hầu người hạ, đáng lẽ Ngà phải biết yên thân, đừng lý tới chuyện gì hết mới đúng.

Ngà đã không chịu thế. Nàng tra khảo tôi, tức là nàng đã nghi. Mà vợ chồng với nhau, đã

362 | Mai Thảo

ngờ vực thì đã có lòng khinh ghét. Chuyện đó tất nhiên, không thể tránh được. Tôi không thể chấp nhận cho Ngà khinh tôi như vậy. Dù khinh ghét âm thầm. Đầu óc tôi bỗng trở nên độc ác, khốn nạn. Nhìn Ngà nằm sóng sượt trên giường, gầy đét như một con cá mumm, tôi tự hỏi sao Ngà không chết luôn đi cho rảnh nợ.

Ngà như đọc được ý nghĩa thầm kín trong tôi nàng hỏi:

– Anh có muốn em chết không?

Tôi chép miệng:

– Em điên.

– Đầu óc em điên loạn. Nhiều khi đúng như thế đó. Em điên loạn. Nhưng có một ý nghĩ này, khiến em không bao giờ có thể điên loạn hoàn toàn.

– Gì vậy.

– Không bao giờ em chết.

Tôi bật cười:

– Tưởng gì.

Ngà nói, như khiêu khích:

– Anh đừng cười. Ai cũng tưởng em rồi phải chết, sắp chết, đang chết. Mọi người lầm hết.

– Ai nghĩ vậy?

– Nhiều người. Tất cả. Trừ thằng Chế.

Tôi cười gằn:

– Tại sao lại chỉ trừ thằng Chế?

Ngà đáp:

– Chỉ có nó thương em thật tình. Vì thế mà không bao giờ nó chịu tin em sắp chết. Em đã bảo cho nó biết. Bảo cho nó là con yên tâm, không bao giờ mẹ chết.

Tôi hỏi, rất bức bối:

– Con Oanh không phải là thằng Chế sao?

Câu trả lời, lạ lùng bất ngờ:

– Không.

– Anh không hiểu.

– Anh làm bộ không hiểu. Rất dễ hiểu. Con Oanh nó chỉ biết bố nó thôi. Phải, anh. Nó chỉ biết anh. Anh là thần tượng, là ông trời, ông thánh của nó. Em chết, nó sẽ không có một giọt nước mắt.

Tôi lại hỏi, xem Ngà còn nghĩ những gì về cái chết về đời sống của nàng:

– Còn anh?

Ngà hơi lúng túng:

– Anh ấy à! Anh thế nào với em thì anh đã thừa biết rồi, cần gì phải hỏi.

Tôi không ngồi lại được nữa. Lần đầu tiên,

Ngà dám nói với tôi bằng cái lối nói đầy hờn giận, trách móc và khiêu khích như vậy. Lần đầu, chẳng hiểu tại sao cái con người ngoan ngoãn, phục tùng của Ngà không còn nữa. Bây giờ là một người vợ yếu đau, nhưng đã nhất định nói lên tiếng nói của mình.

Ra ngoài phòng khách, tôi ngồi thừ, bức không tả được. Một lúc rồi tôi gọi lấy ngựa xuống nhà đốc công Trọng. Lẽ tất nhiên là nó đi vắng. Hoặc nó đã ra khỏi trang trại thật. Hoặc nghe thấy tiếng vó ngựa vọng đến từ xa, nó sợ tôi hành hung, đã lủi ra khỏi nhà. Mụ Toàn ở nhà bên cạnh vội vã chạy về.

Tôi hất hàm:

- Nó đâu.
- Đi từ sáng rồi.

Tôi quắc mắt:

- Bảo cho thằng chồng mụ tránh mặt tôi

366 | Mai Thảo

đi. Tôi còn thấy nó lảng vảng ở trang trại này, tôi đánh chết tốt.

Mụ Toàn lo lắng:

- Chuyện gì dữ vậy?
- Nó đi nói lếu nói láo nhiều chuyện lắm.

Mụ Toàn e ngại:

- Có chuyện... Chúng mình không.
- Tôi gật:
- Có. Mụ đã thú hết cho nó biết rồi sao?

Mụ Toàn:

– Nó có biết mới đánh em tàn nhẫn như thế chứ.

Tôi nhìn mụ đàn bà. Những vết thâm tím đã biến hết. Chỉ còn thoáng sừng trên gò má trái. Mụ đàn bà này lại khiêu gợi như thường. Tôi chưa chiếm đoạt được Lệ, vấn đề sinh lý

đã thiếu thốn nhiều ngày, và mẹ Toàn lại gọi lên ở tôi một ham muốn bất chợt, Ban nãy tôi đã hứa với Ngà là không bao giờ trở lại ăn nằm với đám đàn bà trong trang trại nữa.

Lời hứa này chỉ một lát sau đã không giữ được. Tôi vẫn chứng nào tật ấy. Đang bực tức Ngà, tôi càng cho cái chuyện thất hứa là nên lẩm. Tôi cũng lại muốn trả thù thằng đốc công Trọng nữa. Không đánh được nó một trận nên thân thì tôi trả thù bằng cách cắn thêm lên đầu nó một cái sừng nữa vậy.

Tôi hát hàm:

– Vào trong này.

Biết tôi đã ham muốn nó, con đàn bà làm khó. Nó làm bộ ngờ ngác:

– Làm gì vậy?

Tôi gắt:

– Vào đây.

Con đàn bà lẳng nhăng:

– Này đừng có ăn hiếp tôi.

Nó chưa nói hết lời, tôi đã nắm tay lôi mạnh nó vào trong nhà, đóng nghiêng cửa lại. Mụ Toàn làm bộ cưỡng chống. Sự cưỡng chống này không phải là một từ chối chiếu lệ hay quyết liệt, mà chỉ là để gia tăng thêm một rạo rức đã bùng cháy. Tôi lôi thốc mụ lại giường đẩy mụ ngã xuống. Cuộc làm tình phũ phàng, tàn bạo diễn ra sau đó, trong căn nhà ẩm thấp. Tôi nghĩ đến Lệ trong suốt khoảng thời gian nằm với mụ Toàn. Tôi muốn tưởng tôi đang nằm với Lệ. Nhưng sự thật chưa là như vậy.

Thái độ làm tình tàn bạo của tôi làm mụ Toàn hiểu lầm. Hiểu lầm một cách ngây ngất sung sướng. Mụ đàn bà đỉnh ninh tôi chưa chán mụ, với tôi, mụ vẫn còn là đối tượng của một nguồn ham muốn lâu dài và đầy ắp. Sự hiểu lầm này, tôi không làm sao đính chính được, khi mụ hỏi, tình tứ:

– Còn thích em thế kia ư?

Tôi chỉ còn nước ậm ừ gật đầu. Mụ Toàn càng đĩnh ninh hơn, rằng tôi vẫn còn phải xem mụ như một cần thiết không thể thiếu vắng. Điều mà mụ không hay, là tôi đã chiếm đoạt mụ lần này, trong một tâm trạng tức giận hơn là thèm muốn. Cũng có chứ cái khối thân thể đầy đà, nhể nhại của mụ vẫn còn đốt cháy cảm giác tôi. Nhưng sự đốt cháy ấy tan biến ngay, không còn là một kéo dài của hoan lạc như bao nhiêu lần trước.

– Nằm lại đây đã. Nằm với nhau đến chiều.

Nằm lại đây đến chiều? Buồn cười thật. Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận đã tới với mụ Toàn. Sự thật là tôi đang đi lòng đốc Công Trọng. Nhưng cơn thịnh nộ của tôi cũng lắng xuống. Bây giờ, bí mật đã vỡ lở, đốc công Trọng không còn là vấn đề chính phải bận tâm nữa. Mà là Ngà. Vấn đề duy nhất còn lại phải giải quyết với tôi lúc này, từ lúc này trở đi, là Ngà.

Tôi đáp: – Phải về.

– Anh đừng để ý đến thằng chồng em nữa.

Tôi hỏi, cho có chuyện:

– Sao vậy?

– Nó không dám trở lại đây nữa đâu.

– Sao biết nó không trở lại nữa.

– Nó đánh đập em, em tuyên bố thẳng thừng là bỏ nó rồi. Nó về, chính em là người không để cho nó yên thân. Em sẽ giết chết nó cho anh xem.

Tôi gạt đi:

– Không thể như thế. Đừng có nóng. Thôi, đi về đây.

Như mọi lần, mẹ Toàn lại hỏi tôi bao giờ trở lại với mẹ. Mẹ bắt tôi trả lời bằng được. Đòi nói rõ trở lại ngày nào, giờ nào.

Tôi nói bừa:

– Tuần sau, cũng giờ này.

Sau đó, tôi ra khỏi căn nhà mà lần đầu tiên sự hời hám ảm thấp làm tôi muốn nôn mửa. Tôi biết tôi đã hết thích mục Toàn. Không bao giờ tôi đến nữa. Lần này là lần cuối cùng. Và không bao giờ còn có lần thứ hai.

CHƯƠNG 9

Cậu Dương đã trở về Sài Gòn, sau hơn một tuần lễ nghỉ mát trong trang trại chúng tôi. Tôi thì không phải lên Biên Hòa kiểm Lệ nữa. Chúng tôi đã đặt xong cơ sở bí mật để có thể gặp nhau tự do, mỗi tuần lễ một lần, ở Sài Gòn.

Tôi đã đến nhận căn nhà mới sang trong cái ngõ hẻm đường Trần Quý Cáp. Giao cho một chuyên viên về trang trí, chỉ hai ngày sau, căn nhà đã hoàn toàn thay đổi bộ mặt. Bên ngoài, nó vẫn vậy. Để tránh mọi ngờ vực, mọi cái nhìn tò mò. Nhưng bên trong, hai căn phòng chính là phòng khách và phòng ngủ được trang hoàng lộng lẫy và ấm cúng hơn. Với những tấm rèm cửa mới, những tấm thảm

dầy, những bình hoa cùng khắp và những dàn đèn tỏa rộng một thứ ánh sáng lẫn chìm theo các vì tường, cái tổ tyên ương của hai chúng tôi khá xinh đẹp, ấm cúng. Tôi muốn một ngôi nhà lớn hơn, cho xứng đáng với Lệ, Lệ cũng hơi bực mình vì ngôi nhà nhỏ, lại ở trong ngõ, không có nhà chứa xe, không có cây vây bọc chung quanh. Nhưng lúc đầu, thế cũng tạm ổn. Hôm tôi đón Lệ về, khánh thành nơi chốn hên hò này, đã có một người bố già ra mở cửa. Tôi mướn, cho bố trông nhà lúc chúng tôi vắng mặt. Và để cho Lệ sai bảo.

Chúng tôi tinh tỵ với nhau suốt buổi chiều. Như lần trước ở nhà người bạn gái, Lệ đã cho tôi hôn, ôm nàng, làm đủ mọi cử chỉ âu yếm, nhưng cái việc cuối chót của ân ái là ăn nằm đích thực với nhau thì không.

Tôi đòi, nàng dịu dàng trả lời, vẫn như lần trước:

– Chúng mình còn thừa thì giờ.

Tôi tỏ vẻ hờn giận. Nàng hỏi:

– Anh yêu em chỉ vì thế hay sao?

– Không. Nhưng đó là chuyện tự nhiên phải có.

Lệ dĩ dành:

– Em đồng ý với anh như vậy. Tự nhiên phải có. Nhưng không nên có vào những lúc chưa nên.

Tôi hỏi:

– Nên là lúc nào?

– Lúc chúng ta có thể coi nhau như vợ chồng.

– Bây giờ chúng ta chưa coi như vợ chồng được sao?

– Chưa, theo ý em.

– Sao vậy?

– Em vẫn còn có chồng. Anh vẫn còn có vợ.

Tôi bực bội:

– Anh phải làm thế nào để chúng mình có thể coi nhau như vợ chồng?

– Chúng mình sẽ làm sau.

Tôi tắc họng, không biết làm thế nào hơn. Trong một căn phòng đóng kín, không có ai ngoài hai chúng tôi. thật là dễ dàng cái việc tôi có thể chiếm đoạt Lệ bằng võ lực.

Như đã chiếm đoạt mục Toàn, con Nữ, những người đàn bà khác. Nhưng tôi lại không muốn thế, không dám thì đúng hơn. Sợ Lệ giận. Có thể đi đến chỗ đoạn tuyệt với tôi sau đó. Vả lại tôi yêu Lệ, yêu điên cuồng, tận cùng. Tôi muốn có nàng lâu dài, mãi mãi, chứ không chỉ là cái chuyện thỏa mãn chiếm đoạt trong chốc lát. Chừng như Lệ biết rõ như vậy. Là nếu nàng không bằng lòng, nhất định tôi không dám làm tới. Và nàng đã tỏ ra không bằng lòng. Và tôi đã phải đứng lại.

Buổi tối hôm đó, tôi gọi tiệm đưa đồ ăn về nhà. Cả rượu chát nữa. Rượu chát cho bữa cơm. Rượu Champagne để mừng nhà mới. Bữa cơm thật đáng ghi nhớ.

Ngồi kế gần Lệ, ăn uống trò chuyện với nàng, tôi lãng quên hết những chuyện khác. Tất cả đều nhòa biến. Mọi chuyện đều vô nghĩa. Chỉ có Lệ, và tình yêu mất trí của tôi. Nhưng cuộc vui nào cũng phải đến lúc tàn. Buổi tối đã xuống. Chưa bao giờ tôi ở lại Sài Gòn muộn đến thế, Lệ cũng vậy. Nàng ngỏ ý muốn trở về Biên Hòa. Tôi miễn cưỡng đứng lên. Sự hợp mặt với Lệ bị gián đoạn làm cho tôi buồn phiền vô tả. Nếu được ở lại căn nhà ấm cúng với Lệ suốt đêm đó? Tất là Lệ sẽ khó khăn gìn giữ nữa. Trong đêm, sự chống cự của người đàn bà yếu đuối hơn ban ngày nhiều. Kinh nghiệm dạy cho tôi biết đích xác như vậy. Chỉ cần ở lại với Lệ một đêm là mọi chuyện sẽ xong xuôi. Vậy mà chúng tôi phải trở về.

Tôi bức tức:

378 | Mai Thảo

– Tại sao chúng mình phải về?

Lệ ôn tồn:

– Vì muộn rồi. Anh đưa em về nhà, rồi anh về trại cũng phải chín mười giờ đêm.

Tôi liều lĩnh:

– Thì cho là chín, mười giờ đêm, đã sao đâu.

– Anh giải thích thế nào với bà ấy?

– Không cần giải thích.

– Thật không?

– Thật. Anh nói có chuyện phải ở lại. Thế thôi. Thế là đủ.

Lệ từ từ lắc đầu:

– Anh thế. Nhưng em không thể được.

Tôi quắc mắt:

– Em sợ nó?

– Không phải là sợ.

Tôi vặn:

– Không sợ sao em nằng nặc đòi về.

– Về để tránh những chuyện phiền phức xảy đến cho anh.

– Anh hiểu rồi. Chẳng sợ gì những chuyện phiền phức nữa.

– Anh nói thế đó thôi. Cho tới những giờ phút này, chúng mình vẫn phải giấu diếm, có dám gặp nhau công khai đường hoàng đâu. Cả hai phía, chúng ta đều phải giữ gìn. Anh tưởng em không khổ tâm hay sao? Em rất ghét sự giấu diếm. Nhiều lúc, em có cái cảm tưởng buồn tủi này là chúng mình không khác gì hai đứa con nít lánh người lớn, rủ nhau chui rúc vào một xó góc, một bờ bụi nào đó. Nếu cứ phải giấu diếm che đậy mãi thế này, thà buông tha cho nhau còn hơn.

Tôi bàng hoàng:

– Sao em cứ luôn luôn nói đến chuyện thôi nhau như vậy?

– Vì đó là sự thật. Em không thích kéo dài như thế này mãi mãi.

Đưa Lệ về tới gần con đường nhỏ, Lệ đòi tôi thả xuống. Để nàng đi bộ về một mình. Nhìn Lệ nhìn trực nhìn sau, như sợ có người bắt gặp, tôi càng nhận thức được rõ rệt hơn nữa, là sự bí mật không thể kéo dài hơn. Là trong hai người, một người sớm muộn phải kiếm tìm cho ra, bằng được một cách giải quyết. Cách giải quyết đó có thể êm ái, có thể tàn bạo. Nhưng phải có, càng sớm càng hay. Và kẻ tìm kiếm giải pháp không phải là Lệ. Mà là tôi.

Nhiều tuần lễ trôi qua. Chẳng bao lâu, mấy tháng hè của Oanh và Chế đã chấm dứt. Đưa các con tôi lên Sài Gòn cho tựu trường và nhập học của chúng nó trở về, trang trại bát ngát như hiu quạnh hẳn đi. Ngà nằm trong ruộng,

chỉ bữa cơm mới ra. Tôi tưởng tôi được tự do hơn, và như thế, được gặp Lệ nhiều hơn.

Hy vọng đó không trở thành sự thật. Lệ nhất định chỉ cho tôi được gặp một lần, một tuần. Lệ cũng không chịu ở đêm lại Sài Gòn, mặc dầu nhiều lần tôi năn nỉ. Điểm này, Lệ thật sắt đá. Sau này, bây giờ, hồi tưởng lại, tôi mới biết là chưa từng một lần nào Lệ buông thả đời sống cho chạy theo sức xô đẩy của tâm hồn. Nhất cử nhất động ở nàng đều tính toán, và không bao giờ đi ra ngoài sự tính toán đó.

Có một tuần, bận rộn một chuyện gì đó, hay đó cũng chỉ là một quyết định nằm trong kế hoạch lớn, Lệ không cho tôi được gặp như thường lệ. Nói cho đúng hơn là Lệ không chịu về Sài Gòn.

Tôi đến đón nàng ở gần con đường nhỏ, như mọi lần. Nàng để tôi chờ nửa tiếng đồng hồ.

Tôi mở cửa xe. Nhưng Lệ không bước lên:

382 | Mai Thảo

– Hôm nay, em không về Sài Gòn với anh được.

Tôi đờ người:

– Sao vậy?

– Bận.

Tôi cau mặt:

– Lần trước có thấy em nói gì đâu?

– Vừa có chuyện cần phải giải quyết. Nó đang ở nhà, em phải đi đăng này với nó có chút việc. Để tuần sau vậy.

Tôi khố sở:

– Anh phải thu xếp bao nhiêu công việc ở trại mới rảnh được hôm nay. Đi một vài tiếng rồi về ngay cũng không được sao?

Lệ đáp: – Không.

Tôi mất bình tĩnh:

– Em không lên xe, anh cũng về Sài Gòn bây giờ.

– Để làm gì?

– Anh chờ em ở dưới đó.

– Tùy anh. Nhưng chắc là em không đi được đâu. Vậy anh cứ đi trước, nếu còn kịp, em sẽ xuống bằng xe đò.

Rành rành là Lệ không đi rồi. Vậy mà tôi về và tôi vẫn còn hy vọng hết sức mong manh. Tôi chờ đến chiều. Rồi tôi chờ đến tối. Sự chờ đợi làm cho tôi muốn khóc điên lên.

Một tuần khác. Ngà đau, trại nhiều công việc, đốc công Trọng đã mất tích từ lâu, đến lượt tôi, phải tìm cách báo cho Lệ biết là lần hẹn tuần đó xin hủy bỏ, xin đình đến tuần tới, Lệ lỡ hẹn không sao? Nhưng tôi lỡ hẹn thì nàng làm ầm lên. Gặp nhau tuần sau nàng hờn giận, khóc lóc, vật vã, than trách là tôi đã coi vợ hơn nàng. Tôi lạy lục, xin lỗi thế nào Lệ cũng không chịu. Tuần đó Lệ làm tôi mất ăn mất ngủ.

Không được gặp Lệ luôn luôn, tâm trí tôi đêm ngày bồn chồn như lửa đốt. Tôi đứng ngồi không yên, đầu óc đầy đặc những ý tưởng đen tối. Bác sĩ Nam nhìn thấy sự tiều tụy của tôi trước nhất.

Xuống trại thăm bệnh cho nhà tôi xong, ra phòng khách uống cà phê, Nam nhìn tôi thật chăm chú. Rồi nói:

– Nhà đã có một con bệnh. Giờ thêm một con bệnh nữa là hai.

Biết Nam ám chỉ tôi, tôi làm bộ ngờ ngác:

– Ai thế?

Nam chỉ tay vào ngực tôi:

– Anh.

Tôi cười chế nhạo:

– Giống thầy thuốc các anh là cái giống người giàu óc tưởng tượng nhất thế giới.

Nam nghiêm mặt:

– Thần thái anh hồi này sa sút một cách đáng sợ. Anh nhìn vào gương xem.

Tôi chẳng cần một tấm gương soi vào cũng biết, Nam nói đúng. Mà chẳng riêng Nam, ai cũng thấy thế hết. Cặp mắt tôi sâu trũng vì những đêm thao thức đến sáng. Hai gò má hóp lại. Những sợi tóc bạc cũng nhiều hơn. Ngọn lửa tình lúc đầu làm cho tâm hồn tôi ấm áp. Bây giờ là một ngọn lửa oan khiên thiêu hủy đêm ngày. Tôi đã đau. Tôi đã bệnh. Tôi biết rõ về tôi như vậy. Nhiều ngày, tôi phóng ngựa đi lang thang suốt buổi, không còn thiết tha nhìn ngó đến một công việc gì nữa. Đã mất đốc công Trọng, tôi lại bỏ bê hết cả, trang trại thay đổi bộ mặt. Cỏ hoang mọc cùng khắp. Cây cối úa héo, tàn tạ vì thiếu người chăm sóc. Nhớ Lệ, tôi đâm ra cái kỉnh vô lối, khiến người ăn người làm đều lảng ra. Vậy mà tôi vẫn phải đóng kịch. Cũng may là Nam chưa biết gì hết.

Tôi nói:

386 | Mai Thảo

– Sáng nào cũng nhìn gương ít nhất một lần. Mắt mũi anh thế nào ấy. Tôi chỉ thấy tôi mạnh mẽ, sung sức hơn bao giờ.

– Thế là anh chủ quan.

Nam lại hỏi:

– Công việc nhiều lắm không?

Tôi đáp, thận trọng:

– Cũng như mọi khi. Không nhiều hơn cũng không ít hơn.

– Có chuyện gì làm anh suy nghĩ lo lắng?

Tôi gạt liền, cốt đánh lừa Nam:

– Vẫn chỉ là sự nhà tôi đau yếu hoài, thế thôi.

Nam ôn tồn:

– Về chị anh không lo lắng nhiều. Hồi này,

tôi yên tâm về bệnh tình của chị hơn những tháng trước.

– Tại sao vậy? Nhà tôi có khỏe hơn được chút nào đâu.

Nam gật:

– Có.

– Thật không?

– Thật chứ. Chưa khỏe, nhưng tình trạng sức khỏe của chị sẽ khả quan hơn nhiều lần trong những ngày tới.

Tôi nhún vai:

– Đến lượt anh chủ quan rồi đấy.

– Đâu có. Tôi biết mà. Không ai biết rõ được tình trạng sức khỏe của chị bằng tôi. Tôi nói anh cứ tin tôi đi.

Nam nói tình trạng sức khỏe của Ngà khả

388 | Mai Thảo

quan hơn trước khiến tôi hết sức ngạc nhiên. Đó là điều tôi không bao giờ ngờ tới. Tôi chỉ thấy Ngà nằm suốt ngày trong buồng, mặt mũi xanh tái, đáng điệu mỗi mệ.

Tôi hỏi:

– Anh vừa tìm được một thứ thuốc mới hay sao?

– Không.

– Vậy tức là nhà tôi tự nhiên đau nặng rồi tự nhiên khá hơn. Vô lý. Không thể tự nhiên như thế được. Phải có một lý do nào chứ.

Nam châm một điều thuốc hút, ngả người trên mặt ghế:

– Nhiều lần tôi đã nói với anh và chị tự làm cho chị đau nhiều hơn là vì một chứng bệnh nhất định nào, anh còn nhớ chứ?

Tôi gật:

– Phải. Nhiều lần anh đã nói với tôi như vậy.

– Chị đau vì như chị không bao giờ tha thiết với đời sống. Một người chán sống, hay sống một cách thật buồn rầu, thật miễn cưỡng, người đó đã là một người đau. Đó là một trường hợp khá đặc biệt, khá lạ lùng của chị.

Tôi lại gật:

– Điều này anh cũng đã cho tôi biết rồi.

Nam dụi tắt điếu thuốc:

– Nếu tình trạng ấy, tôi nói cho rõ, nếu tình trạng tinh thần ấy ở chị cứ kéo dài, nghĩa là cứ như thế từ mấy năm nay, không thay đổi gì hết, thì thuốc thánh cũng không chữa được. Chị sẽ héo hon dần mòn. Và chết.

Tôi nóng nảy:

– Tôi biết thế rồi. Sao nữa.

Nam cười:

– Tin vui mà. Anh làm gì gặt gồng thế. Để tôi trình bày từ từ. Chính sự thay đổi của chị cũng làm tôi ngạc nhiên. Và không ngờ tới.

– Nhà tôi thay đổi thế nào?

Nam nói, thông thả từng tiếng một:

– Chị tha thiết với đời sống hơn bao giờ. Gần như chị bám víu lấy đời sống vậy. Tôi nói tình trạng sức khỏe của chị chắc chắn sẽ khả quan hơn trong những ngày tới là vì thế. Anh tin tôi đi.

Nam nói thêm, khiến tôi giật mình:

– Nhất là chị vừa nói chuyện với tôi.

Nhớ đến câu truyện trao đổi giữa tôi và Ngà hôm nọ, tôi hỏi dồn:

– Nhà tôi nói gì với anh.

– Nhiều lắm.

– Những gì? Anh cho tôi biết được không?

– Được chứ. Anh không biết thì ai biết được. Tôi đang định nói cho anh biết thì anh hỏi. Càng hay.

Qua những lời giải thích của Nam, tôi dần dần hiểu được sự thay đổi đột ngột trong tâm trạng của Ngà. Bây giờ Ngà bám víu lấy đời sống, bởi vì nàng không chịu chấp nhận cái chuyện, nếu nàng nằm xuống là tôi vui duyên mới tức khắc với một người đàn bà khác, và người đàn bà đó là Lệ.

Ngà muốn sống, quyết sống, chính là để ngăn cản không cho tôi được tự do với tình yêu mới của tôi. Chính cái ý lực phi thường này, hơn cả mọi liều thần dược, sẽ làm cho Ngà khoẻ lại.

Tôi nghĩ thật nhanh trong đầu. Và rùng mình lo lắng. Tôi có cảm tưởng hãi hùng như

một kế hoạch xây dựng và sắp đặt công phu sắp thành tựu chợt bị phá hủy tan tành. Phải, đúng là như thế. Tôi sắp đi tới đích, thì con đường đang đi tới của tôi đã bị cản trở bất thần.

Nam hỏi, đưa tôi ra khỏi dòng suy nghĩ:

– Anh đã mừng chưa?

Tôi gượng cười:

– Mừng thì đã đành là mừng. Nhưng còn để chờ xem sự quyết đoán của anh có được trả lời bằng sự thật không đã.

– Thật một trăm phần trăm. Để rồi anh coi. Hôm nay là lần đầu tiên ra khỏi trang trại này, tôi thấy yên tâm hoàn toàn về chị. Chịu khó uống đều thuốc bổ là chị sẽ phục hồi rất mau chóng.

Đưa tiễn Nam ra cổng trại, tôi quay về, tìm một chỗ thật vắng khuất để có thể tự do suy

ngĩ, Ngà khỏe lại, nếu đúng là như vậy, thì những điều tôi thầm kín ước mơ và dự định sẽ không đúng nữa.

Tuy không bao giờ nói ra, nhưng từ mấy tháng nay, tôi sống trong một tâm trạng chờ đợi Ngà chết. Tôi định ninh là không sớm thì muộn, chỉ vài ba tháng nữa, như một ngọn đèn hết dầu, tàn dần. Ngà leo lét, Ngà thoi thóp, Ngà sẽ trút thoát hơi thở cuối cùng, một buổi sáng, một buổi chiều nào đó. Khi đó, tôi sẽ được tự do chung sống với Lệ. Tôi chưa thấy cần phải tìm một giải quyết cho Lệ và tôi là vì thế. Vì tôi tin Ngà chẳng còn sống được bao lâu nữa. Tôi biết tôi đã lầm.

– Làm thế nào bây giờ?

Tôi nghe thấy tôi lầm bầm một mình. Và hoang mang, xao xuyến vì không tìm được trả lời, Lệ đã cho tôi biết là tình trạng này không thể kéo dài. Làm thế nào bây giờ? Nhớ là buổi chiều hôm đó, tôi đã ngồi một mình, thật lâu,

lãng quên hẳn thời gian và chung quanh, cho đến khi bóng tối phủ dần lên trang trại. Lúc đó, tôi tối hơn bóng tối, tối đen hơn đêm dài, tôi ở giữa một trạng thái cùng đường. Trước kia, thời gian ở về phía tôi Bây giờ ngược lại. Thời gian càng kéo dài bao nhiêu càng bất lợi cho tôi chừng đó. Thời gian với tôi bây giờ là thù nghịch.

Khi tôi đứng lên, vào nhà, sương đêm đã ướt đầm hai vai. Tôi mở cửa buồng ngủ, đứng trên thềm cửa nhìn vào, Ngà nằm quay mặt vào tường, không biết thức hay ngủ. Tôi nhìn Ngà hồi lâu. Rồi quay ra. Lấy chăn gối, tôi đem tới chiếc đi văng ngoài phòng khách. Lần đầu tôi nằm riêng như thế này. Mọi đêm, ngay cả những thời kỳ Ngà đau nặng nhất, tôi cũng nằm cùng phòng với Ngà. Chung giường hay ở chiếc giường nhỏ kế ở một góc.

Tôi không muốn nhìn thấy Ngà nữa. Tôi cần nằm một mình. Để suy nghĩ, ý tưởng thủ tiêu Ngà bằng một vụ án mạng tuyệt hảo, một

vụ án mạng được coi như một tai nạn, một vụ án mạng không bao giờ tìm ra thủ phạm nảy sinh trong đầu óc tôi từ đêm hôm đó. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại hàng trăm lần. Không còn cách nào khác, Ngà phải ra khỏi đời sống tôi.

CHƯƠNG 10

Vào khoảng hơn một tuần sau, nhớ hôm đó là ngày hôm sau ngày tôi gặp Lệ ở chỗ hẹn của chúng tôi ở Sài Gòn, có một người mà không bao giờ tôi nghĩ có thể đến nhà tôi, đã đến rất bất ngờ, rất đột ngột.

Lúc đó là buổi sáng. Chừng mười giờ, tôi vừa ăn sáng với Ngà xong định lấy ngựa đi một vòng trại, thì người nhà chạy vào:

– Thưa ông có khách.

Tôi hỏi:

– Ai vậy?

– Một người lạ chưa tới trại lần nào.

398 | Mai Thảo

Độ chừng là một kẻ đến xin việc hay vay tiền, như luôn luôn tôi gặp phải như trường hợp như vậy, tôi gắt:

- Sao không biết nói tao đi vắng.
- Ông ta bảo ông chủ nhất định có nhà.

Tôi quắc mắt:

– Sao nữa. Ừ thì tao có nhà. Cứ ra bảo tao đi vắng, đang bận. Để lúc khác.

- Ông ta nói chuyện cần.
- Không cần với tao.

Thằng người làm chưa chịu làm theo lời tôi. Tôi định cho nó một cái tát tai, thì nó đã nói:

– Ông khách nói cứ cho ông chủ biết tên, ông chủ sẽ nhận cho gấp ngay.

Tôi cười nhạt:

– Ai mà ghê gớm vậy.

– Chồng bà Lệ.

Tôi choáng người. Cũng may Ngà đã lui vào nhà trong.

Tôi ngẫm nghĩ rồi hỏi:

– Ông ta đi một mình.

– Vâng.

– Nói chờ đó tao ra ngay.

Tôi chưa ra ngay. Còn đứng nghĩ đến năm phút. Lão Năm tới gặp tôi làm gì vậy? Định gây chuyện? Vì nó đã biết hết chuyện tôi tự tình với Lệ? Nó đến để làm tiền? Hay là tôi nên lánh mặt nó? Nhưng cũng có thể là thằng đàn ông đến báo cho biết một chuyện chẳng hay nào đó vừa xảy đến cho Lệ? Đằng nào thì nó cũng tới rồi. Có lánh mặt nó cũng không kịp nữa. Tôi cố gắng tạo cho mình một tư thế ung dung, bình tĩnh và mở cửa ra. Lão Năm đứng

400 | Mai Thảo

chờ tôi ở đầu cổng. Trông y ủ dột, tiều tụy hơn bao giờ. Y nhìn tôi dăm dăm. Tôi chịu đựng cái nhìn không chớp của y, rồi thông thả tiến đến.

– Ông hỏi có chuyện gì?

Lão Năm vào thẳng vấn đề:

– Tôi là chồng của... Lệ.

Tôi gật đầu:

– Tôi đã được gặp ông. Tôi còn nhớ.

Lão Năm nhếch mép, cười quái lạ:

– Ông có trí nhớ tốt lắm. Chắc ông chưa hiểu tôi yêu cầu gặp ông vì chuyện gì?

Tôi lại gật:

– Thú thật, tôi không hiểu.

– Rồi ông sẽ hiểu.

Tôi mời, chiếu lệ:

– Mời ông vào phòng khách.

Lão Năm:

– Tôi muốn được nói chuyện với ông ở một chỗ kín đáo hơn.

Tôi cũng muốn vậy. Nhưng tìm không ra. Chẳng lẽ vừa đi vừa nói chuyện, Ngà đã vào phòng ngủ. Nói chuyện với chồng Lệ ở ngoài phòng khách cũng không sao. Tôi nói cứng:

– Ở đâu cũng được hết. Chúng ta nói chuyện với nhau ở phòng khách.

Lão Năm hơi e ngại, nhưng đành gật đầu:

– Nếu ông muốn vậy.

Bước vào phòng khách, cái nhìn của lão Năm cho tôi biết là cảnh tượng giàu sang phú quý của gia đình đã làm cho y xúc động.

Tôi chỉ ghế, kiểu cách:

– Mời ông ngồi.

Lão Năm ngồi xuống, đằng hắng rồi nói:

– Trước hết, tôi xin nói ngay một sự thật.

– Sự thật gì?

– Tôi biết một cách chắc chắn và cụ thể là nhà tôi đã tư tình với ông. Tôi còn biết Lệ và ông đã hẹn nhau nhiều lần ở Sài Gòn. Ngày nào và giờ nào. Tôi còn biết ông đã sang một căn nhà riêng cho Lệ tới.

Tôi buột miệng:

– Lại thằng đốc công Trọng.

Lão Năm xua tay:

– Ông cho tôi nói tiếp. Thằng đốc công Trọng thù ông, muốn trả thù ông, nói cho tôi biết hay là ai ai nữa thì cũng thế, chẳng đáng nói làm gì. Tôi tự thân đến đây gặp ông, vì một thiện chí tốt đẹp. Ông tin hay không, tùy.

Nhưng tôi có thể nói danh dự với ông như vậy, để ông yên tâm.

Tôi nghĩ thật nhanh trong đầu. Lão Năm nói rành rọt như vậy có chối cãi cũng là vô ích. Mà chối cãi làm quái gì. Như thế hèn lắm. Như thế không phải là tôi.

Tôi nói:

– Thì hãy tạm cho những lời ông nói là đúng.

Lão Năm cau mày:

– Tại sao lại tạm cho. Ông nhận với tôi đi cho dễ nói chuyện.

Tôi gật:

– Được. Tôi nhận. Nhận là Lệ với tôi, chúng tôi có cảm tình lưu luyến với nhau. Sự việc đó xảy đến tình cờ không định trước. Nó mạnh hơn tôi. Tôi chống lại nó mà không được.

Lão Năm thở dài:

– Người đàn ông nào gặp Lệ cũng bị huyễn hoặc như thế hết. Ông không phải là người thứ nhứt đâu.

– Ông nói thế nào?

Lão Năm cười khẩy:

– Tôi thì chẳng đáng kể làm gì. Ngày trước, tôi cũng như ông vậy. Nhưng trước tôi, và sau tôi, không chỉ có ông mà còn nhiều người khác.

Im lặng một giây:

– Chúng ta đều là nạn thân của con tinh, con quỷ đó. Nạn nhân. Phải, đúng chúng ta là nạn nhân. Điều tôi muốn hỏi ông, ông chỉ định quen biết qua loa chốc lát, hay ông muốn có với Lệ một liên hệ lâu dài.

Tôi cau mày:

– Ông hỏi để làm gì?

Lão Năm lại thở dài:

– Câu hỏi này thừa thật. Hỏi để làm gì. Tôi cứ suy tôi ra cũng biết rõ. Đây không phải là chuyện chốc lát mà là trầm trọng.

Cho tới chỗ này, tôi vẫn chưa hiểu lão Năm định gì muốn gì. Cuối cùng tôi cho là lão muốn xoay sở, muốn làm tiền. Một thằng chồng bị vợ bỏ. Không làm gì được. Thôi chỉ đành làm tiền người đàn ông vậy.

Tôi muốn đi thẳng vào vấn đề cho xong:

– Thôi thì chuyện đã lỡ. Tôi rất ân hận. Bây giờ ông muốn gì?

Lão Năm hơi ngơ ngác:

– Tôi muốn gì?

Tôi đứng lên.

– Phải. Và tôi hiểu. Ông không cần phải nói tôi cũng đã hiểu. Chúng ta là đàn ông. Đã nói là

nói thẳng nói hết. Và nói thẳng ra ngay lập tức.

– Thực tình tôi chưa biết ông nói gì.

Tôi cười nhạt:

– Ông đóng kịch giỏi lắm.

Lão Năm trố mắt:

– Tôi đến đây kiểm ông, nói chuyện với ông về con đàn bà khốn nạn phản trắc mà ông cho là tôi đóng kịch.

– Thì cho là ông không đóng kịch. Tôi cũng vậy, Ông cần tiền? Ông đang túng thiếu lắm phải không?

Lão Năm gật:

– Điều đó thì tôi công nhận là đúng. Tình trạng túng quẫn của tôi chẳng nên giấu ông làm gì hết, nếu ông đã hỏi đến. Chính vì Lê ham mê giàu sang phú quý cho nên mới phụ tôi.

– Vậy thì bao nhiêu?

– Bao nhiêu là thế nào?

– Tiền.

– Ông cho là tôi đến làm « sảng ta », đến tổng tiền ông?

– Ông muốn dùng danh từ gì cũng được.

Lão Năm ném cho tôi một cái nhìn vừa buồn bã vừa trách móc:

– Ông định ninh rằng tôi đòi tiền để bán sự im lặng, sự làm ngơ trước chuyện vợ tôi với ông.

– Phải.

Lão Năm bật lên một tiếng cười quái lạ:

– Ông giàu lắm. Giàu nhất vùng. Nhất tỉnh Biên Hòa. Tôi biết. Ông định cho tôi bao nhiêu.

– Đời tôi chưa từng bị ai làm tiền như thế này. Nên không biết là bao nhiêu cho vừa để mua một sự im lặng hết. Cần bao nhiêu, muốn bao nhiêu, ông cứ nói thẳng, đừng ngại. Cốt nhất là ông đề cho Lệ được tự do.

Người đàn ông lẩm bẩm như nói với chính hân:

– Không muốn cho nó tự do cũng không được. Nó là một con quỷ. Một con quỷ ghê gớm, không gì kiềm chế được.

Tôi khó chịu thấy thằng chồng hèn đến lúc nào cũng gọi Lệ là một con quỷ, thì là một con quỷ diễm lệ hơn bất cứ một nàng tiên nào trên thiên đường.

Chừng như lão Năm đoán được những ý nghĩ vừa có trong đầu tôi:

– Nó ngọt ngào, nó xinh đẹp, kiêu diễm. Nó nói năng dịu dàng, điệu bộ đài các, nó như một bông hoa, ai tin, nó là một con quỷ đội lốt

người được. Ai tin, ai tin, ông không tin cũng phải. Nhưng tôi đã biết nó. Rõ quá. Rõ quá.

Tôi tiến lại gần phía tủ sắt để tiền:

– Cho tôi biết một con số.

Lão Năm lắc đầu, nói thong thả từng tiếng một:

– Tôi gặp ông không nhằm mục đích đó.

Tôi đứng gần người, kinh ngạc. Lão Năm thở dài:

– Nếu định tổng tiền ông, tôi chỉ cần viết cho ông một lá thư. Bảo ông gửi cho tôi một khoản tiền. Tới một địa chỉ nào đó. Đến đây làm gì? Tiêu hết lại tổng tiền nữa. Bằng một lá thư nữa. Đâu cần gặp ông.

Tôi chịu thẳng đàn ông nói có lý. Bèn trở lại ngồi trước mặt nó.

– Tôi nghe ông đây.

– Tôi chỉ muốn tới đây khuyên can ông vài điều.

– Khuyên can tôi?

– Vì tôi đã tỉnh ngộ. Còn ông thì đang mù quáng. Tôi không nói thế để xin ông buông tha vợ tôi đâu. Đằng nào con khốn nạn cũng phản tôi rồi. Và không phải là lần đầu. Khuyên ông, vì không muốn ông là một nạn nhân mới.

Bằng một giọng đều đều, Lão Năm thuật lại chuyện đời lão, với tấn thảm kịch mà lão nói là bi đát nhất cho một người đàn ông nếu vướng phải một người đàn bà như Lệ.

Tôi ngồi nghe, chăm chú. Hai bàn tay xương xẩu của lão Năm đan vào nhau, hơi run run. Lão đang kèm giữ một xúc động. Và trong câu chuyện, tôi được biết lão tên là Công. Nếu những lời người kể lại hoàn toàn là sự thật không phóng lớn, không thêm bớt, thì tóm tắt câu chuyện đời và tấn thảm kịch của Công như sau:

Hồi trẻ. Công là một công tử nhà giàu. Công sống một đời bình thường, có thể gọi là đúng mực cho đến gần tuổi năm mươi thì Công phá ra ăn chơi.

Lão Năm nói về sự thay đổi thành linh này:

– Hình như, trong một đời người, càng chùng mực bao nhiêu đến lúc hư hỏng, sự hư hỏng ấy càng ghê gớm bấy nhiêu. Tôi lấy vợ, đã tưởng rằng không bao giờ biết đến một người đàn bà nào khác. Bất đồ, một cuối năm nhà tôi đau một trận thật nặng rồi đột ngột qua đời.

Tôi hỏi, nghĩ đến Ngà:

– Bà mất?

– Phải. Năm đó tôi 44, 45 gì đó. Đưa nhà tôi ra nơi an nghỉ cuối cùng, trở về, tôi nghĩ là cuộc đời tôi, tôi tuy giàu có, đầy đủ nhưng chẳng còn một sinh thú nào nữa. Tôi bỏ hết công việc. Rồi thấy thời giờ nhiều quá chẳng biết dùng vào việc gì cho hết tháng hết ngày,

412 | Mai Thảo

tôi bỏ nhà đi chơi lang thang. Nghĩ là cho khu-
ây khỏa. Tôi đi nhiều nơi lắm. Hết tỉnh này, qua
tỉnh khác. Cuối cùng tôi về Sài Gòn.

Lão Năm nhếch mép. Nụ cười héo hắt trên
cặp môi méo xệch.

– Nhà cũng ở đường Trần Quý Cáp đó.

Tôi làm như không nhận ra sự trùng hợp
này thì lão đã nói:

– Cũng là con đường ông thuê nhà cho Lệ.

Tôi hơi ngượng:

– Chúng ta đừng nên nhắc đến Lệ là hơn.

Lão Năm lắc:

– Cứ nói. Sao đâu. Chuyện tôi đang thuật
lại cho ông, Lệ đóng vai trò quyết định chính
yếu. Tôi cũng chỉ nói lần này là lần cuối cùng.
Con đàn bà ấy, ông yêu quý nó thì là chuyện
riêng của ông. Riêng tôi, nó không còn nghĩa lý

gì với tôi hết. Tôi lại xin nói tiếp. Chính là trong thời kỳ ở Sài Gòn đi chơi với bạn hữu chỗ này chỗ khác mà tôi gặp Lệ. Tôi chắc chắn, lần đầu tiên ông gặp nhà tôi, xúc động của ông cũng chẳng khác gì xúc động của tôi. Ngày trước khi nhìn thấy Lệ lần thứ nhất. Nghĩa là ngơ ngẩn, bàng hoàng đến mất trí. Thế là tôi mê, mê say, mê không còn biết đất trời là gì nữa. Ông có như thế không?

Tôi trả lời:

– Ông cứ nói tiếp.

Lão Năm lại nói tiếp. Theo lão, cuộc tình duyên với Lệ, thời kỳ đầu thật tốt đẹp, đắm thắm. Lệ khi đó là một người tình hoàn toàn. Để chinh phục được Lệ, lão Năm đã tiêu đi một phần ba sản nghiệp mà cũng chẳng thấy ân hận gì hết. Nhưng đến khi hai người lấy nhau, thì sự thật tàn nhẫn và phủ phàng hiện ra. Nàng tiên không còn. Chỉ còn là con quỷ hiện hình trong một nhan sắc lộng lẫy. Lệ tiêu pha thế nào mà chỉ trong vài năm, bao nhiêu tiền của

lão Năm đã tan thành mây khói. Đã thế, tình yêu thương của lão Năm lại không được đáp lại, chung thủy và tận cùng.

Mà chúng tôi, chỉ là hai thằng đàn ông mù quáng đáng thương, kẻ trước người sau, đều là nạn nhân của một con đàn bà mặt người dạ thú. Bất hạnh cho tôi là cảm tưởng êm ả ấy chỉ có lúc đó. Chốc lát. Mau chóng. Ngắn ngủi.

– Ông có một trai, một gái?

– Phải.

– Cô Oanh nhà này là bạn thân, cùng học một lớp với cháu Hiền nhà tôi. Cô Oanh thật ngoan ngoãn xinh đẹp. Cậu lớn tên là Chế? Bạn thân là luật sư Dương phải thế không?

Tôi giật mình, rợn người. Còn cái gì thuộc về tôi về gia đình, con cái tôi mà lão Năm không biết? Thế mà, ngu ngốc, tôi cứ đinh ninh là chuyện riêng của mình được gìn giữ bí mật lắm. Làm sao thằng già này biết được tường

tận mọi chuyện như vậy? Thật chỉ thiếu những bức hình nó đưa ra, những bức hình chụp tôi và Lê đang mê mẩn hôn nhau. Sự theo dõi tìm hiểu thật đã lạng lẽ, đến nơi đến chốn, ở ngoài mọi tưởng tượng.

Tôi gật: – Phải.

– Ông là một người đang có được một đời sống ít người có được. Tôi nói đã nhiều rồi. Khuyến ông thế là đủ. Ông nên hồi tỉnh kịp thời trước khi là muộn quá.

Lão Năm đứng lên. Tôi đứng theo. Hai người đàn ông là chúng tôi trần trối ngó nhau. Thật là một cảnh tượng vừa tức cười vừa kỳ quái. Cuối cùng, lão Năm lắc đầu chán nản:

– Tôi sợ rằng ông không nghe tôi đâu. Nhưng thôi dầu sao tôi đã đến, đã nói hết cho ông biết. Cũng đành vậy.

Lão cúi đầu xuống:

– Đáng lẽ tội phải bóp cổ nó chết từ lâu. Cho khỏi di hại đến người khác. Phải giết chết nó từ lâu, như một con rắn độc, một con chó dại.

Tôi nhếch mép:

– Mục đích cao thượng lắm.

Lão Năm nhìn tôi dăm dăm. Tôi không chịu nổi cái nhìn đó:

– Tôi không từ tể gì với ông đâu. Phút này, tôi vẫn coi ông là kẻ thù. Ông với tôi, cũng vậy. Có lúc khám phá thấy vụ ngoại tình này, phản ứng đầu tiên của tôi là định giết ông. Giết ông lúc này dễ lắm. Ai cũng thích giết người. Chung quanh chúng ta toàn những kẻ giết người. Tôi lại không còn gì để mất. Thanh danh đã tiêu tan, tài sản đã khánh kiệt, sống nhục nhã khốn nạn như tôi bây giờ, giết người càng dễ lắm. Vào tù năm, có lẽ lại còn yên thân, còn sung sướng hơn là sống thêm một ngày với con đàn bà khốn nạn.

Lão Năm ngừng lời, uống một ngụm nước, lấy hơi, rồi lại nói tiếp:

– Nhưng tôi đã nghĩ lại. Tôi có tìm được cách giết chết ông thì con đàn bà lại có thêm một dịp để vỗ tay cười mà thôi. Nó vẫn bảo đàn ông chúng mình là một lũ ngốc, cứ việc mà đâm chém nhau, không ăn nhằm gì đến nó hết. Chính vì nhớ đến câu nói táng tận của nó mà tôi tìm tới đây. Nói mà ông tỉnh ngộ. Ông thôi đi. Tin tôi đi. Nó là một con quỷ. Nó sẽ làm cho đời ông tan nát.

Lão Năm Công nhìn cái buồng khách sang trọng. Nhìn những ghế bành bọc gấm, những đồ đạc quý giá bày biện cùng khắp căn phòng rộng mênh mông. Chừng như cái nhìn muốn nói là tôi đang sống sung sướng, phong lưu, quyền quý như thế này, mà bỏ hết để đi theo Lệ thì thật đáng tội nghiệp, đáng thương hại. Bầu không khí đột nhiên trở nên yên lặng khác thường. Trong một khoảnh khắc, tôi có cảm tưởng như giữa tôi và người chồng bị cấm sùng không có một mảy may thù hận.

418 | Mai Thảo

Sự tức giận của tôi vì thấy Lệ bị mặt sát thậm tệ, lại nổi dậy. Tôi hỏi, trêu ghẹo:

– Sao ông không làm?

– Rồi ông sẽ hỏi chính ông câu đó. Tôi không làm được, vì tôi chỉ là một thằng hèn nhát, thiếu can đảm. Ông cũng sẽ như vậy.

Lão Năm cúi thủ đi ra. Đầu lão cúi xuống. Hai bờ vai xiêu đổ. Lão là tất cả hình ảnh của một cuộc đời tàn tạ, một số kiếp về chiều. Tôi đi theo ra thêm. Tới đầu thêm, tôi hỏi:

– Lệ có biết ông đã đến đây.

Người đàn ông nhún vai:

– Biết hay không cũng chẳng có gì quan trọng hết.

Định nói gì thêm với tôi nữa, lão Năm lại thôi. Cái bóng lão xa dần trước tầm mắt tôi cho đến khi khuất hẳn ngoài đầu cổng.

Tôi suy nghĩ về những lời khuyên nhủ của thằng chồng khốn nạn suốt một ngày một đêm liền. Cuối cùng, tôi quyết định bác bỏ những lời buộc tội nặng nề mà lão Năm đã trút xuống đầu Lệ. Nàng không phải là một con quỷ. Nàng chỉ là một người đàn bà tuyệt vời. Nàng đang là niềm đam mê tận cùng và lớn lao nhất của tôi.

Sau này nhớ lại, tôi mới biết tất cả chúng tôi đều không may mắn. Chúng tôi là lão Năm, tôi và Ngà. Nếu lão Năm tìm gặp tôi ngay từ lúc đầu, cho tôi biết về quá khứ Lệ. Con người Lệ như vậy, không chừng lão đã thuyết phục nổi tôi. Không thuyết phục được hẳn, thì cũng một phần. Hay ít nhất, lão cũng làm cho tôi hoang mang ngơ vực. Do đó, có thể đứng lại, lùi bước, ra thoát được cuộc phiêu lưu tình cảm kỳ lạ nhất của đời mình. Khi đó, tôi đam mê nhưng chưa mù quáng hẳn.

Đằng này, tôi đã uống phải thuốc mê, tôi không còn là tôi nữa. Dẫu có biết rành rành Lệ như thế, là một thứ đàn bà yêu tinh và rắn độc, có những bằng chứng quả tang về sự xấu xa của Lệ, tôi cũng chẳng thay đổi được gì. Cho chính tôi. Thành ra, suy nghĩ suốt một ngày về những lời kết tội của lão Năm, chỉ là tôi đã biến tôi thành một cậu Dương. Một luật sư hùng hồn biện hộ cho người vắng mặt.

Sự biện hộ này thành công đến nỗi chẳng thấy ghê tởm Lệ tôi còn thấy yêu thương nàng hơn trước. Tôi tự nhủ thầm là đàn bà nào mà chẳng có chứng này tật nọ. Lệ chỉ là người. Lệ không phải là bà thánh. Tôi lại nghĩ thầm rằng ở với lão Năm, Lệ chỉ có thể là một con quỷ, nhưng với tình yêu chân thành tuyệt đối của mình, Lệ sẽ là một bà tiên. Người ta chẳng nói rằng tình yêu thay đổi hoán cải được con người là gì. Tôi tin ở cái hiệu lực ấy của tình yêu thần thánh. Không sợ. Trong tình yêu, cái xấu biến hình trở thành cái tốt. Không lo, bằng tình yêu, cái ác sẽ thành cái thiện.

Như thế đó, tôi đã tìm ra hàng trăm lý lẽ để bào chữa cho Lệ. Bao nhiêu bùn nhơ lão Năm ném lên mặt Lệ, tôi dùng nước sạch của ngọn suối tình yêu rửa cho nàng hết. Cuối cùng, hình ảnh nàng vẫn hiện lên, rực rỡ tươi thắm như cũ.

Lão Năm đến, câu chuyện lão nói còn làm cho tôi vui mừng không tả được. Lão không làm khó dễ. Tốt lắm. Lão vẫn chung sống với Lệ nhưng coi như Lệ đã xa lạ hoàn toàn. Tốt lắm. Tôi chỉ muốn biết có vậy.

Và vấn đề duy nhất phải giải quyết do đó, vẫn là Ngà. Chỉ là Ngà.

CHƯƠNG 11

Tôi và Ngà ra tới Vũng Tàu hôm đó là vào khoảng 6 giờ chiều, một ngày thứ hai. Tài xế Bân xin nghỉ phép hàng năm từ tuần trước. Cái việc tôi lái xe lấy đưa Ngà ra Vũng Tàu bỗng trở thành một chuyện rất hữu lý, rất tự nhiên.

Tôi chọn ngày thứ hai sau khi suy tính thật kỹ lưỡng. Mấy ngày đầu tuần. Vũng Tàu không đông đảo người tắm biển như thứ bảy và chủ nhật.

Suốt dọc đường, tôi lái xe bình tĩnh không nhanh không chậm, nói chuyện này chuyện nọ, không bao giờ để có những khoảng im lặng

kéo dài. Trong im lặng. đầu óc dễ suy nghĩ, dễ sinh lòng ngờ vực. Tôi bàn chuyện với Ngà về tương lai của Oanh. Cậu Dương đã chính thức ngỏ ý muốn lấy con chúng tôi. Trên nguyên tắc chúng tôi đã ưng thuận.

Tôi còn nói đến cuối năm, trước Tết Nguyên Đán, nếu rảnh rồi, tôi sẽ đưa Ngà lên chơi Đà Lạt ít ngày.

Gần Tết, Đà Lạt đẹp lắm, tôi nói. Thời tiết tuy lạnh nhưng khô ráo, hoa nở đầy các thung lũng, và buổi sáng có sương mù, gợi nhớ đến những buổi sáng mùa thu miền Bắc.

– Em thích không?

Ngà đáp giọng yếu đuối nhưng sung sướng:

– Thích. Lâu lắm em chưa trở lại Đà Lạt.

Tôi nói:

– Phải. Đã lâu lắm. Từ ngày nào.

Ánh mắt Ngà thoáng một vẻ mơ màng xúc động. Ngày nào đây, là thời kỳ chúng tôi mới lấy nhau, tôi đưa Ngà đi chơi cùng khắp. Rồi Ngà đau, và không bao giờ tôi đưa Ngà lên Đà Lạt nữa.

Suốt dọc đường, từ lúc ở nhà ra đi, tôi săn sóc Ngà từng ly từng tý. Tôi ôm ngang lưng Ngà khi nàng bước xuống thềm, mở cửa xe cho Ngà lên, những cử chỉ âu yếm lộ liễu của tôi đã làm cho Ngà đỏ mặt vì sung sướng và lũ con ăn người làm nhìn nhau, che miệng cười.

Tôi còn cố tình dềnh dàng cho mọi người trong trang trại cùng thấy là tôi đưa Ngà đi biển hết như một cặp vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật vậy.

Xe đã mở máy, tôi còn trở vào căn phòng lấy thêm khăn choàng và áo ấm, tự tay tôi khoác lên vai Ngà. Tôi gọi hết đám gia nhân tới. Cốt ý cho chúng nó thấy cảnh tượng âu yếm. Rồi chiếc xe từ từ ra khỏi trại.

Dọc đường tôi kéo Ngà lại gần, một tay lái xe, một tay ôm lấy lưng Ngà. Ngà đặt đầu lên vai tôi. Câu chuyện thân mật, đầm ấm, không lúc nào ngừng lại cho tới khi thị xã Vũng Tàu thấp thoáng hiện ra trước tầm mắt.

Trí nhớ tôi lúc này sáng suốt lắm. Buổi chiều Vũng Tàu hôm đó đang sống lại trong tôi, qua từng chi tiết một.

Tôi cho xe đi một vòng qua những đường phố chính đúng như dự đoán của tôi, Vũng Tàu chiều hôm đó là một thị trấn thưa vắng người đi lại. Những hàng quán vắng tanh.

Người đi lại lác đác trên các vỉa hè. Nhiều ngôi nhà đã đóng kín. Đám người Sài Gòn ra tắm biển, phơi nắng, quả là đã về hết từ buổi chiều ngày hôm trước.

Tôi đậu xe ở bãi trước chừng mười lăm phút, dắt Ngà đi dạo một quãng trên bãi, rồi tôi lên xe, vòng đường đi về phía bãi sau.

Đậu xe ở một khoảng cao trên con đường nhìn xuống bãi, tôi nhìn thấy một bãi biển về chiều vắng ngắt không một bóng người.

Hỏi Ngà:

– Em muốn tắm chiều nay không?

Ngà tỏ ý ngần ngại:

– Hơi muộn rồi. Trời đã lạnh.

Chùng như sợ tôi phật ý, Nga nói ngay:

– Nhưng nếu anh muốn...

Tôi cười:

– Lần đi chơi biển này dành cho em. Em thích thế nào là anh thích như vậy.

Nhìn trời, tôi nói tiếp:

– Cũng đã muộn rồi. Chúng mình về khách sạn ăn cơm đã. Rồi ngủ sớm. Sáng mai hãy tắm. Chịu thế không?

– Vàng.

Tôi thuê căn buồng đẹp nhất trong khách sạn lớn. Trả tiền trước bốn ngày. Tôi cố ý làm cho tất cả mọi người trong khách sạn chú ý đến vợ chồng chúng tôi. Ngà đi lên cầu thang, vào phòng, xuống phòng ăn ở tầng dưới, đâu đâu tôi cũng săn sóc nàng từng ly từng tý một. Kéo ghế cho nàng ngồi. Đỡ lưng nàng trên từng bậc thang. Nắm lấy tay nàng, hôn nhẹ lên mái tóc. Tóm lại, tôi làm tất cả những cử chỉ của một người yêu dành cho một người yêu của một người chồng đối với một người vợ quý hơn châu báu.

Sau bữa cơm, chúng tôi đi nghe nhạc ở một phòng trà tới gần mười giờ đêm thì tôi đưa Ngà trở về phòng. Suốt cuộc đời nàng, tôi nghĩ có lẽ chưa bao giờ Ngà sung sướng như buổi chiều hôm đó, Nàng không mấy may ngờ vực đó là buổi chiều cùng của đời nàng.

Lúc Ngà nằm xuống giường, tôi tắt đèn chỉ còn để một ngọn đèn ngủ. Tôi đứng nhìn Ngà,

Mang xuống tuyến đài | 429
chăm chú, dăm dăm, đến nỗi làm cho nàng
ngượng:

– Anh nhìn gì em thế?

Tôi dịu dàng cúi xuống hôn nhẹ lên trán
Ngà:

– Anh yêu em. Thế thôi. Em ngủ đi.

– Anh chưa ngủ sao?

– Chưa. Một chút nữa.

– Anh đi đâu bây giờ?

– Không. Anh ở đây. Trong phòng này. Anh
ra ngồi hút điếu thuốc lá ngoài ban công rồi
anh vào.

Ngà nằm im, ngẫm nghĩ rồi nói:

– Anh à!

– Gì vậy?

430 | Mai Thảo

– Trước kia thằng đốc công Trọng đến nhà, nói chuyện anh...

Tôi gạt đi:

– Đã bảo là đừng bao giờ chúng mình nói đến thằng đốc công Trọng nữa.

– Em đã tin những lời nó nói.

Tôi cười:

– Bây giờ em không tin nữa, phải thế không?

– Vâng. Không bao giờ em dám ngờ vực anh.

– Được rồi. Bây giờ em ngủ đi.

Ngà ngoan ngoãn nằm im, nhắm mắt lại. Câu cuối cùng của Ngà trước khi chìm vào giấc ngủ:

– Sáng mai anh muốn xuống tắm lúc nào thì gọi em dậy lúc đó.

– Được. Anh sẽ gọi.

Tôi đứng nhìn Ngà ngủ. Khuôn mặt nàng chìm lắng, thư thái, sáng ngời một niềm yên tâm và tin tưởng vô bờ bến. Thú thật là lúc đó, tôi đã bị dày vò bởi một niềm hối hận ghê gớm. Tôi đang âm mưu một chuyện khủng khiếp. Tôi đang dự tính một chuyện rùng rợn. Tôi phải đánh thức Ngà dậy. Ôm lấy nàng. Nói tôi đang định giết nàng. Nói tôi xin nàng tha tội. Và đưa nàng trở về trang trại ngay lúc bấy giờ.

Niềm hối hận trong tôi, khôn nạn thay, chỉ chốc lát. Đó là điểm sáng le lói cuối cùng trong một lương tâm đã kín đặc sương mù. Lão Năm bảo Lệ là một con quỷ đội lốt người. Chẳng hiểu có đúng không. Chỉ biết tôi, tôi đã là một con quỷ thật sự.

Châm một liều thuốc, tôi lững thững ra ban công ngồi. Chung quanh yên lặng hoàn toàn. Thật ra ở mặt đường phía dưới, một vài bóng người thần thơ đi dạo. Mặt biển ở xa hơn

nữa, không nhìn thấy, nhưng đoán thấy sâu thẳm, mệnh mông trong bóng đêm.

Tôi hút thuốc lá, nhìn trời, ôn lại tất cả những chuyện đã xảy ra từ mấy tuần trước, Những sự việc dồn dập, dồn đuổi nhau, thoát nhìn có vẻ đứt rời không ăn nhịp, kỳ thực là những mắt lưới giam nhốt tôi dần dần vào quyết định thủ tiêu Ngà.

Tôi không tìm ra được giải pháp nào khác. Trước hết là Lệ không chịu tiếp tục những lần gặp gỡ thăm lén ở đường Trần Quý Cáp nữa. Ý muốn của nàng đã rõ rệt. Hoặc là tôi phải ăn ở đường hoàng với nàng, như vợ chồng hoặc là chúng tôi chia tay nhau.

Sở dĩ Lệ dồn được tôi đến chân tường, vì lão Năm. Sau lần đến khuyên can tôi đã bỏ nhà đi đâu mất tích.

Nhớ một lần gặp trong những lần gặp cuối cùng cũng ở ngôi nhà trong ngõ hẻm đường Trần Quý Cáp, Lệ đã cho tôi biết chuyện đó.

Nàng thản nhiên:

– Anh biết thằng già đã bỏ đi chưa.

Tôi bàng hoàng:

– Bỏ đi?

– Vâng. Em đã đuổi nó.

Tôi lo lắng:

– Tại sao em làm vậy?

Lệ nhoén miệng cười:

– Anh hỏi lạ lùng thật. Đuổi nó để em được tự do. Để chúng mình đường hoàng chung sống với nhau.

Thấy tôi nín thinh, Lệ hỏi:

– Anh không muốn như vậy sao?

Tôi vội vàng:

434 | Mai Thảo

– Muốn chứ sao không muốn.

Và làm bộ tươi cười sung sướng:

– Em làm cách nào tài vậy?

Lệ lạnh lùng:

– Đã định là được.

Một người đàn ông đã chung sống cả một phần đời với mình, vậy mà Lệ đã vũ thoát y như người ta ném đi một cái áo bẩn, một đồ vật cũ. Nàng tàn nhẫn thật.

Tôi hỏi:

– Em đuổi hay y tự ý bỏ đi?

– Đuổi. Nhưng mà chắc gặp ai nó cũng sẽ nói là tự ý bỏ đi. Nó có đến trại kiểm anh, phải không?

Tôi gật:

– Phải.

Lệ có vẻ tần ngần. Lâu lâu mới hỏi:

– Nó nói xấu em những gì?

Tôi nói dối:

– Chỉ xin anh buông tha em ra, chứ không dám nói xấu gì hết.

– Thật không?

Tôi lại nói dối nữa, rất ngon lành:

– Thật.

Việc dồn dập xảy đến buộc tôi phải giải quyết trong khi tôi còn muốn kéo dài cái tình trạng nhập nhằng một khoảng thời gian nữa.

Tôi bảo Lệ:

– Thế là về phần em, không còn gì cản trở hết?

– Đúng thế. Em đã hoàn toàn tự do.

436 | Mai Thảo

Lệ hỏi lại luôn, không cho tôi kịp chuẩn bị:

– Anh thì sao?

Tôi ngập ngừng:

– Anh không ngờ thằng chồng em bỏ đi đột ngột như thế. Anh còn phải phải thu xếp.

– Như thế nào.

– Anh chưa thể nói cho em biết ngay bây giờ được.

Lệ dồn tôi:

– Không ngay bây giờ thì bao giờ?

Tôi đáp lững lờ vì hoang mang vô tả:

– Dăm bảy tuần một vài tháng.

Lệ cau mặt:

– Theo anh thế là lâu hay mau?

– Anh cũng không hiểu thế là lâu hay mau. Anh chỉ mong được chung sống với em sớm chừng nào càng hay chừng nấy. Em thừa biết là như thế rồi.

Lệ nói, nhấn mạnh từng tiếng:

– Em nói trước là không thể đợi chờ anh được. Em cũng không bắt buộc anh phải phá tan gia đình hiện tại của anh đâu. Như thế, chẳng hóa ra em là một con đàn bà khốn nạn lắm hay sao. Tất cả bây giờ là tùy thuộc anh hết thấy. Em không biết nói gì thêm nữa.

Nói tới đó, Lệ ôm mặt khóc. Tiếng khóc của người đàn bà tôi đang say mê điên cuồng làm cho tôi cuống lên.

Tôi quỳ xuống, ôm lấy gối nàng. Tôi xin nàng đừng khóc nàng hãy cho tôi một thời gian tối thiểu để thu xếp việc gia đình.

Tôi bảo Lệ:

– Thế nào anh cũng phải bỏ vợ anh.

– Bà ta có chịu không đã?

– Không chịu phải chịu. Vợ anh đau yếu, thoi thóp cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Sau câu chuyện, chúng tôi chia tay, Lệ không bằng lòng gặp lại tôi tuần sau ở đường Trần Quý Cáp. Chỉ bằng lòng cho tôi một tháng để thu xếp việc nhà. Lệ nói chừng nào thu xếp xong, tôi hãy tính đến chuyện gặp lại Lệ.

Tôi về nhà, buồn bã không thể nào tả được. Đang hy vọng Ngà đau nặng hơn thì ngược lại, Ngà lại như bình phục hẳn, Ngà không nằm trong buồng ngủ như trước nữa. Mà ra phòng ngoài, đi lại, trông coi việc trong nhà. Những dấu vết mệt mỏi ở Ngà gần như tan biến hết. Sự trạng mới lạ này khiến tôi bàng hoàng không thể nào hiểu được.

Ngà bình phục, đẩy tôi tới sự cần thiết phải tìm một giải pháp khác. Ý định thủ tiêu Ngà lúc trước chỉ thoáng qua, chợt thành hình rõ

rệt hơn. Với Ngà, tôi liền có một thái độ mới.

Một vụ án mạng tuyệt hảo là một vụ án mạng ở đó kẻ giết người không thể bị ngờ vực là thủ phạm. Tôi tự đặt cho tôi một câu hỏi. Người hỏi là quan tòa buộc tội:

– Tại sao anh thủ tiêu vợ anh?

Để trả lời:

– Vô lý. Nếu tối thù ghét vợ tôi, tôi mới thủ tiêu được. Đằng này tôi yêu thương vợ tôi thì cái chết chỉ là một rủi ro, một tai nạn.

Tất cả vấn đề nằm trong câu hỏi và trong câu trả lời đó. Nghĩa là tôi phải chứng tỏ làm sao cho Ngà cũng như cho tất cả mọi người cùng biết là tôi yêu thương nàng hơn bao giờ.

Trước tình trạng phục hồi mau chóng của Ngà, tôi biểu tỏ niềm vui mừng đầu tiên bằng cách viết thư cho tài xế Bân lên Sài Gòn đưa cho hai con tôi. Trong thư, tôi nói Chế và Oanh phải về trại chiều thứ bảy. Nếu tiện, chúng có

thể mời luôn cậu Dương cùng về cho vui. Thư viết xong, tôi nói cho Ngà biết:

– Thứ bảy này hai con sẽ về đây.

– Làm gì vậy.

Tôi ôm lấy Ngà:

– Em đã khỏe rồi, anh mừng lắm. Phải tổ chức một bữa tiệc thật linh đình để mừng em đã khỏe lại. Hôm đó, anh sẽ cho mời cả anh Nam đến nữa. Em bằng lòng như thế không?

Ngà nép đầu vào vai tôi:

– Dĩ nhiên là em bằng lòng.

Thứ bảy, Oanh, Chế về, có thêm cả cậu Dương nữa. Họ tới trại khoảng năm giờ chiều. Một giờ sau, Nam cũng từ Biên Hòa xuống. Căn nhà rộng vang động tiếng cười tiếng nói. Bầu không khí buồn thảm, u uất không còn nữa. Đời sống đã hiện hữu ở đây qua khuôn mặt

Mang xuống tuyến đài | **441**
tươi vui sáng láng nhất của nó. Đám gia nhân
chạy đi chạy lại tíu tít. Dưới bếp, một bữa tiệc
lớn đang được sửa soạn.

Thấy tôi ra đón, Nam hỏi ngay:

– Chuyện gì mà cho triệu tập theo thủ tục
khẩn cấp như vậy?

Tôi cười:

– Đoán coi?

Không chờ Nam trả lời, tôi kéo Nam vào
nhà:

– Hôm nay có cả các cháu ở Sài Gòn về. Mời
anh xuống dùng cơm với gia đình chúng tôi.
Ngà khỏe lại, tôi mừng quá. Phải có một bữa
tiệc lớn đánh dấu. Như thế có nên không?

Nam gật lia lịa:

– Nên. Rất nên.

Mọi người tụ tập ở phòng khách. Tôi cho mua hoa trưng bày khắp nơi. Cảnh tượng thật trẻ trung, vui mắt. Nói chuyện một lúc, tôi đứng lên, đi vào phòng ngủ đón Ngà ra. Tôi ép Ngà phải trang điểm, đòi nàng phải mặc chiếc áo đẹp mà nàng ưa thích nhất. Chờ cho Ngà trang điểm xong, tôi nắm lấy tay nàng, đưa nàng ra phòng khách. Nhìn hai vợ chồng chúng tôi đi bên cạnh nhau buổi chiều hôm đó, ai cũng phải cho là một cặp vợ chồng hạnh phúc hoàn toàn.

Bữa tiệc được dọn ở chỗ dọn tiệc thường lệ là ở khoảng sân lộ thiên đằng sau nhà. Trời đêm đó tuyệt đẹp. Buổi chiều yên tĩnh. Buổi tối ấm áp. Gió thổi dịu dàng và trời đầy sao. Tôi sai bật hết đèn. Bàn tiệc rực sáng, Ngà được mời ngồi ở chính giữa. Trước những lời đùa nghịch của Nam và tất cả những cặp mắt cùng nhìn vào, Ngà lúng túng như một cô dâu mới trong tiệc cưới của mình.

Mọi người đều vui vẻ hết sức. Riêng Chế. Thằng nhỏ chừng như chưa thôi kinh ngạc, chưa hết khó hiểu trước sự thay đổi bất chợt

trong thái độ của tôi đối với mẹ nó. Tuy cũng góp chuyện với mọi người, nhưng thỉnh thoảng nó lại ném cho tôi một cái nhìn dò xét. Tôi biết vậy, nhưng làm bộ thản nhiên như không.

Tôi nâng ly bảo Nam:

– Hôm nay phải bắt ông thầy thuốc uống thật say.

Nam ngạc nhiên:

– Sao vậy?

– Với anh, bữa tiệc này có thể là một bữa tiệc chia tay.

Nam chợt hiểu ý nghĩa câu nói của tôi, Nam cười:

– Chia tay giữa thầy thuốc và bệnh nhân?

Tôi gật gù:

– Thông minh lắm.

444 | Mai Thảo

– Nghĩa là từ ngày mai anh không cho phép tôi ở trang trại này nữa.

– Gần như vậy.

Nam uống cạn ly rượu, đưa mắt nhìn Ngà bằng cái nhìn quý mến.

– Tôi ưng chịu như vậy. Thằng thầy thuốc vô tích sự này đã đến lúc phải đóng cửa phòng mạch rồi. Cũng là hay. Điều mong mỏi duy nhất của tôi là chị Chuyên khỏi bệnh. Chị đau như thế là đủ rồi, không nên đau thêm nữa. Bây giờ, có thể xem như chị đang ở giữa thời kỳ dưỡng bệnh. Cần tầm bổ, nghỉ ngơi, thỉnh thoảng đi hóng gió thay đổi không khí.

Nam hỏi tôi:

– Công việc trang trại hồi này bận rộn lắm không?

Tôi thận trọng:

– Như thường lệ. Không lấy gì làm đầu tắt mặt tối cho lắm. Sao?

– Anh nên đưa chị đi chơi đâu đó.

Tôi nắm ngay lấy câu nói của Nam:

– Anh vừa cho tôi một sáng kiến tốt lắm. Tôi cũng muốn đưa nhà tôi đi nghỉ mát, không được lâu cũng một tuần. Đâu bây giờ anh Nam? Đà Lạt được không?

Nam lắc:

– Lạnh. Tháng này Đà Lạt đang lạnh buốt. Nhất là về đêm. Chị tuy đã khỏe, nhưng vẫn cứ cần phải giữ gìn cẩn thận. Tôi đề nghị Vũng Tàu.

Vũng Tàu nằm trong dự định của tôi rồi. Thế là mọi người đều biết là Nam đề nghị chứ không phải tôi sắp đặt việc đưa Ngà ra Vũng Tàu.

Oanh reo lên:

– Cho con đi với.

Tôi nói:

– Con bỏ học Sao được. Để lần khác.

Nam cười:

– Phải rồi. Để lần khác. Tuần trăng mật thứ nhì của bố mẹ đó, con cái không được phá rối.

Sau bữa tiệc, điều tôi muốn mọi người cùng thấy vậy là đã thực hiện xong, Oanh, Chế, Dương bác sĩ Nam đều biết rõ ràng là Ngà đã mạnh khỏe, cái việc tôi sẽ đưa Ngà đi chơi Vũng Tàu là một chuyện rất tự nhiên.

Hôm sau các con tôi trở về Sài Gòn.

Tôi nghĩ đến đốc công Trọng. Định tìm nó, cho nó một khoản tiền lớn, hoặc dỗ dành nó trở lại làm việc ở trong trại như cũ. Tôi xuống nhà mụ Toàn, nói mụ nên đi tìm chồng về, tôi cần gặp. Mụ Toàn nghe lời tôi, đi hỏi chỗ này chỗ nọ mất cả một ngày. Nhưng mụ đàn bà

đi không về rồi. Đốc công Trọng rời khỏi trại không để lại một dấu vết nào nhờ đó có thể tìm hiểu được y bỏ đi đâu. Tôi nghĩ là sau này nó có thể tố giác tôi ngoại tình với Lệ do đó tôi có lý do để thủ tiêu Ngà. Nghĩ và thấy mình vẫn không được yên tâm chút nào. Thôi cũng đành.

Người đàn ông thứ hai biết rõ chuyện tôi với Lệ là lão Năm. Tôi dò hỏi, biết được lão Năm đã về quê y, một vùng làng xóm hẻo lánh ở Châu Đốc. Lão Năm thì không có gì đáng ngại lắm. Y đang ở một nơi xa xôi, khuất nẻo, tin tức không về tới được. Có chuyện gì xảy ra, chắc cũng không đến tai lão. Mặt khác, lão đã ra khỏi đời Lệ, hoàn toàn rồi. Đã không còn bận tâm đến Lệ nữa, thì chuyện tôi và Ngà cũng chẳng thể làm cho lão quan tâm.

Kiểm điểm lại tất cả những sự việc lớn nhỏ xảy ra, tôi đi đến kết luận này là kế hoạch của tôi được thực hiện khá chu đáo, hoàn hảo trên từng điểm một. Cái gì sẽ xảy đến cho Ngà sẽ được chấp nhận như một rủi ro, một tai nạn.

Ngồi một lúc thật lâu ở ngoài ban công rồi tôi trở vào phòng. Nhìn đồng hồ, đúng mười giờ. Ngà nằm thật im trên mặt đệm. Giấc ngủ của Ngà chắc đang ngon lành lắm. Chắc Ngà đang sống với một giấc mộng đẹp nhất. Tôi lại đứng lặng nhìn Ngà thật lâu.

Cuộc sống thật lạ lùng, kỳ cục. Cuộc sống làm bằng những đam mê và những điên cuồng. Người ta sống và chết với những điên cuồng đó. Tan nát thân thể. Gió bão một đời. Nhưng người ta không thể khác được. Người ta là những ai đây? Hay chỉ riêng tôi mà thôi? Tôi có còn là tôi nữa hay không? Hay cái tôi thật đã chết đã được thay thế bằng một cái tôi mới, xa lạ, quái gở rùng rợn mà chính tôi không bao giờ hiểu được.

Tôi gọi nhỏ:

– Ngà.

Nếu Ngà thức dậy lúc đó? Phải nếu Ngà thức dậy lúc đó, chưa chừng nàng còn sống đến tận bây giờ. Phải, chỉ cần nàng thức dậy, tôi nói chuyện với nàng một lúc, mọi chuyện không chừng đã đổi thay hết. Vì bây giờ, nhớ lại, thật tình là đến phút chót, tôi vẫn lưỡng lự phân vân vô cùng.

Nhưng cái số Ngà hình như đã định, cái số tôi cũng vậy. Tôi gọi lần thứ hai rồi đến lần thứ ba, Ngà vẫn ngủ say. Tôi khép nhẹ cánh cửa buồng, đi xuống cầu thang.

Tôi đi lang thang trên những con đường thừa vắng người đi lại. Vũng Tàu về buổi tối như ngừng nghỉ mọi hoạt động. Trời lại hơi lạnh và sương mù. Tôi nhìn lên trời bằng một cái nhìn lo lắng. Tôi chỉ lo mưa xuống. Mưa xuống là kế hoạch tôi hỏng hết. Bởi lẽ giản dị là người ta không đi ra biển tắm khi đang mưa.

Tôi vào một quán nước còn mở cửa, gọi một ly cà phê đặc. Uống được mấy hớp, tôi

thấy mình đã tỉnh táo hẳn. Người bán quán là một thiếu phụ trẻ tuổi.

Tôi hỏi:

– Ở đây có nhiều người tắm đêm không bà?

– Nhiều lắm.

– Những ai vậy?

– Bãi biển bây giờ là của những người trẻ tuổi. Họ thích tắm đêm.

Bà chủ quán cười với tôi bằng một nụ cười nhiều nghĩa thầm kín.

– Giờ tắm đêm cũng là giờ tình tự. Những việc ban ngày nhiều khi không làm được vì có người nọ người kia trông thấy. Nhưng ban đêm thì tất cả đều được phép. Ông không biết như thế sao?

Tôi gật:

– Tôi biết.

Tôi nói tiếp:

– Đáng tiếc là tôi không còn trẻ nữa.

Bà chủ quán cười:

– Tôi cũng vậy.

Vào một trường hợp khác, tôi đã có ngay một kế hoạch chinh phục đem ra thi hành tức thời. Bà chủ quán tuy đã đứng tuổi nhưng còn mẫn mà xinh đẹp lắm. Bà ta có một thân hình gợi cảm và một cặp môi, cho những nụ hôn nồng nàn. Nhưng lúc này, tôi không còn bụng dạ nào nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Tôi lại hỏi:

– Sáng sớm có nhiều người tắm không?

– Có chứ. Tôi chẳng hạn. Tôi thích tắm sớm. Nước biển lúc chưa có mặt trời tuy hơi lạnh

452 | Mai Thảo

một chút nhưng tắm được sớm khỏe người lắm. Ông hỏi làm chi vậy?

– Tôi muốn sáng mai đưa nhà tôi đi tắm sớm.

– Bà nhà đâu?

– Nhà tôi đang ngủ ở khách sạn.

– Để sáng mai dậy sớm đi tắm?

– Đúng vậy.

– Nên làm thưa ông.

– Tôi chỉ sợ nước lạnh nhà tôi không chịu được.

– Nếu trời không mưa thì cũng chẳng lạnh lắm như ông tưởng đâu.

Hết một lối đi nhỏ, tôi xuống dưới bãi. Người đàn bà bán quán nói đúng. Bãi biển ban đêm là nơi chốn tình tự lý tưởng cho những

người trẻ tuổi. Từng cặp một, họ dắt nhau đi theo chân sóng, hoặc gối đầu lên cánh tay nhau trên bãi cát.

Dưới trời lác đác sao, trong tiếng sóng ầm ì vọng vào, đám người trẻ tuổi mặc nhiên chiếm đoạt cả một khoảng bãi cát chạy dài làm thế giới riêng của họ. Nhiều cặp mãi miết hôn nhau không nhìn thấy tôi đi qua. Nhiều cặp khác thì thầm trò chuyện. Những tiếng cười khúc khích nổi lên trong bóng tối.

Bãi biển tối nay, đáng lẽ phải có Lệ, Lệ cùng với tôi trong đám người trẻ tuổi này. Chúng tôi cũng sẽ dắt nhau đi dạo, tay nắm trong tay, vai kề vai, trên bãi cát phẳng mịn chạy dài. Rồi tôi cũng sẽ kiếm được cho hai chúng tôi một góc khuất nẻo, để nằm xuống. Tinh tụy và ân ái.

Trong tôi, thành linh một ham muốn mãnh liệt lại nổi dậy. Đã gần một tháng nay, tôi chưa giải quyết sinh lý với một người đàn bà nào. Từ ngày mê Lệ, đầu óc tôi chỉ có một ám ảnh duy nhất. Là ăn nằm, làm tình với Lệ. Riêng

454 | Mai Thảo

với Lệ, chứ không thể với một người đàn bà nào khác.

Tôi nhớ đã thú thật với Lệ về chuyện này. Hôm đó, nàng cũng cự tuyệt, chưa cho tôi được làm chủ cái thân thể ngà ngọc của nàng.

Tôi nói sự thiếu thốn ghê gớm về sinh lý làm cho tôi điêu đứng. Lệ cười:

– Chúng mình yêu nhau vì một cái gì ghê gớm hơn.

Tôi khỗ sở:

– Đã đành là như thế. Nhưng anh còn có một thân thể và những thèm muốn đòi được thỏa mãn của nó.

Lệ nói:

– Em có cấm anh đâu.

Tôi ngẩn người:

– Thế là thế nào?

– Anh có thể... ăn nằm với những người đàn bà khác.

Tôi ngạc nhiên:

– Em muốn thế thật?

Lệ tươi cười:

– Nói là muốn thì quá đáng. Nhưng không ngăn cấm. Chuyện ấy theo em rất thường. Bộ từ trước đến giờ, anh chưa biết một người đàn bà nào khác ngoài vợ anh hay sao?

Tôi nói:

– Có chứ.

Lệ nheo mắt nhìn tôi:

– Nhiều không?

Tôi gật:

456 | Mai Thảo

– Nhiều.

– Bao nhiêu?

Đang bực mình mà câu hỏi cũng làm cho tôi phì cười:

– Lại còn đếm là bao nhiêu được hay sao?

– Nghĩa là nhiều không nhớ hết.

Tôi lại gật:

– Gần như thế.

Lệ nhấn mạnh ngón tay vào trán tôi:

– Anh ghê lắm, em không hỏi cũng biết được rồi. Chắc đàn bà con gái trong trại đã qua tay anh hết.

Tôi lại gật:

– Một số lớn.

Lệ ngạc nhiên:

– Thế mà chưa có một thằng chồng bị mọc sừng nào đâm chết anh sao?

Tôi lắc:

– Tới bây giờ thì chưa.

Những lời trao đổi giữa tôi và Lệ làm sáng tỏ thêm mãi một sự thật. Là tôi đã bị Lệ chiếm đoạt hoàn toàn. Tôi chưa chiếm đoạt được nàng, chính tôi bị nàng chiếm đoạt trước. Trên một ý nghĩ nào, nếu coi tình trường như một trận đấu, tôi đã bị đối phương đánh ngã. Tôi đã thua, thua một cách rõ rệt.

Câu chuyện trở lại trong đầu óc tôi, cùng với hình ảnh những cặp trai gái tư tình trong bóng tối. Sự thiếu thốn tình dục làm tôi muốn điên lên. Cái ý định hủy bỏ vào giờ phút chốt âm mưu hãm hại Ngà như một ánh lửa mong manh còn le lói trong lương tâm sương mù vậy là tắt hẳn. Tôi phải có Lệ, Ngà phải chết.

Tới một quãng thật xa. Không còn một bóng người nào, chỉ còn riêng tôi với biển, tôi đứng lại. Tiếng biển bây giờ bao trùm lấy tôi, đầu óc tôi với biển là một hòa nhập tận cùng. Thảm kịch sắp xảy ra rồi. Biển là nắm mồ. Tôi ngây người trong đêm tối mênh mông. Tôi chết đứng giữa đất trời bát ngát.

Khi tôi trở về đến khách sạn, đêm đã khuya lắm.

Khách sạn yên tĩnh. Tầng dưới chỉ còn lác đác một vài người xuống quầy rượu. Tôi gọi một ly rượu uống. Đầu óc tôi nóng bừng nhưng thân thể giá lạnh. Tôi uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, muốn say mềm không còn biết trời đất là gì.

Không biết bao nhiêu thời gian trôi qua. Những người ngồi chung quanh tôi đã lên phòng hết. Những cái ly cạn bày thành một hàng dài trước mặt. Tôi nhớ tôi đã say lắm mà còn gọi:

– Bồi, ly nữa.

– Quầy rượu đã tới giờ nghỉ bán rồi, thưa ông.

Tôi dẫn mạnh cái ly xuống mặt quầy:

– Sao vô lý thế được.

Tiếng ồn ào làm người quản lý chạy tới:

– Gì vậy?

– Ông khách đòi ngồi đây uống rượu nữa.

Tôi quắc mắt:

– Và mày phải đứng đó rót rượu cho tao uống.

Người bồi rượu nhăn nhó nói với quản lý:

– Tôi đã nói là hết giờ rồi.

Tôi vùng đứng lên, thò tay qua quầy rượu tóm lấy ngực gã bồi rượu, quát:

– Hết giờ với mày, không hết giờ với tao.

Người quản lý can:

– Ông khách không nên nóng tính như vậy. Đêm đã khuya, xin ông đừng làm mọi người thức giấc.

Tôi chợt nhớ ra. Tôi không được phép gây chuyện ồn ào làm cho mọi người phải chú ý đến. Như thế có thể làm cho họ ngờ vực về sau này. Tôi buông với người bồi rượu ra, gượng cười:

– Đùa một chút cho vui. Bao nhiêu?

Tôi trả tiền, cho người bồi một khoản tiền thưởng thật hậu hĩnh, rồi cố gắng đi lên phòng bằng một dáng đi chững chạc. Mở cửa phòng bước vào, tôi lặng lẽ thay quần áo trong bóng tối. Lúc lên giường nằm, tôi nằm thật xa Ngà, không dám quay lại ngó nàng, dù biết nàng vẫn đang ngủ say.

Tôi gần sáng, tôi mới ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG 12

Khoảng 6 giờ sáng, tôi vẫn còn ngủ vùi. Nhớ đêm hôm đó tôi đã mơ một giấc mơ thật đẹp. Không nhớ rõ nhưng hình như trong cõi mộng lộng lẫy, tôi đã lạc đến một vùng diễm lệ ở thật xa trái đất và cõi đời này.

Giấc mộng dẫn tôi đi qua không biết bao nhiêu dặm đường. Tôi đi không trở về. Tôi bay mãi, bay mãi.

Nếu Ngà không đánh thức tôi dậy? Thật tội nghiệp cho nàng. Cũng là cái số của Ngà phải thế, như đã định sẵn như thế. Ngà cứ ngủ say, hoặc nàng ngần ngại không muốn xuống bãi, để mặc cho tôi ngủ, chắc tôi sẽ chỉ thức dậy vào khoảng chín, mười giờ sáng. Nghĩa là đã

462 | Mai Thảo

muộn. Khi đó bãi biển đã đông người, âm mưu của tôi không tài nào thực hiện được nữa. Ngà phải chết. Chính Ngà ký tên vào bản án tử hình của nàng. Vì nàng đã đánh thức tôi dậy. Một bàn tay lay lay vai. Một tiếng gọi sát gần:

– Anh Anh! Tôi giật mình mở choàng mắt.

– Gì thế?

Ngà cười:

– Sáu giờ rồi.

Tôi bàng hoàng:

– Sáu giờ rồi thì sao?

– Anh quên rồi ư? Chúng mình đã hẹn nhau ra bãi sau thật sớm.

Tôi ngồi dậy. Giấc mộng đã chấm dứt. Tôi dụi mắt, suy nghĩ rồi ném cho Ngà một cái nhìn kỳ quái. Lạ thật chính Ngà đã đánh thức

tội dậy. Chính nàng đã đánh thức. Chính nàng nhắc đến chuyện ra tắm ở Bãi Sau.

– Anh quên mất.

Tôi gắt, vô lý:

– Sao không để cho anh ngủ?

Ngà sợ hãi:

– Anh không muốn đi nữa hay sao? Ở phòng cũng được. Tùy anh, anh muốn thế nào cũng được hết.

Tôi gặng: – Em muốn đi không?

Ngà tươi cười:

– Muốn.

– Thật không?

Ngà càng cố làm ra vẻ tươi cười, nóng nảy hơn:

– Em muốn đi ngay bây giờ.

Tội nghiệp. Thật là muôn vàn tội nghiệp. Ngà đâu có muốn. Nàng chỉ muốn được ở bên trong phòng, nằm trong chăn ấm, chờ nắng lên. Tôi biết rõ như vậy. Nhưng nàng lại cứ nói là muốn, vì tưởng như thế là làm vui lòng tôi. Một cách khác, mà nàng không bao giờ ngờ tới.

Tôi nhủ thầm với tôi, đã thế, âm mưu cứ tiến hành cho đến khi thực hiện hoàn toàn. Tôi ra khỏi giường. Ngà lú lú làm theo. Chúng tôi mặc quần áo trong bóng tối. Mười phút sau, tôi hỏi:

–Xong chưa?

Ngà đáp:

– Xong rồi.

Tôi bật đèn nhìn lại căn phòng một lần cuối cùng. Tôi nghĩ đến Lệ, và đưa Ngà xuống cầu thang.

Nhìn đồng hồ. Đúng sáu giờ ba mươi.

Trái với sự lo lắng của tôi đêm trước, trời nhiều mây nhưng không mưa. Nền trời xám, thấp, sương sớm trải dài từng vệt xanh biếc là là mặt đất. Không khí lạnh dịu dàng như một buổi sáng vào thu.

Tôi khoác tay Ngà đi vòng về phía sau khách sạn. Chiếc xe hơi đậu ở dưới một gốc cây. Người giữ xe gật đầu chào. Tôi nói:

- Chúng tôi đi tắm.
- Trời hơi lạnh đó thưa ông.

Tôi gật:

- Phải trời hơi lạnh.

Tôi quay sang, âu yếm hỏi Ngà:

- Hay là chúng mình trở về phòng. Trưa tắm, ấm hơn.

Ngà lắc đầu, vẫn tưởng là nàng làm vừa lòng tôi:

– Em thích tắm bây giờ.

Tôi cười với người giữ xe:

– Nhà tôi thích tắm sớm.

Người giữ xe cười theo:

– Thế thì ông phải chiều bà rồi.

Tôi cho người giữ xe một khoản tiền. Y cảm ơn, đứng tránh sang một bên, cho chiếc xe quay đầu đi ra pha cổng. Với người giữ xe, tôi có một nhân chứng tốt, trong trường hợp cần thiết. Y sẽ khai là chính Ngà đòi đi tắm, trong khi tôi tỏ ý muốn hủy bỏ hay lùi lần đi tắm đó lại tới buổi trưa.

Sự chuẩn bị cẩn thận từng chi tiết làm cho tôi yên tâm. Xe chạy từ từ trên những con đường vắng lặng. Tuy tôi vẫn nói chuyện với Ngà, một tay lái xe, một tay ôm vòng lấy lưng

nàng, nhưng trong óc, tôi đã cố gắng coi như nàng đã chết. Phải, nàng còn ngồi bên cạnh tôi, nàng còn là vợ tôi, nhưng Chuyên à, tôi tự nhủ thầm, từ giây phút này, mày phải coi như Ngà đã chết. Đã cách biệt, đã xa lạ hoàn toàn.

Tôi nghĩ được như vậy, bằng cách đặt Ngà thành một trở lực cho đời sống mình. Bao nhiêu năm chung sống bên nhau là bấy nhiêu năm nhạt nhẽo, vô nghĩa nhất. Chúng tôi là hai người lạ mặt của hột hôn phối miễn cưỡng. Có Ngà, tôi chẳng sống được gì. Ăn nằm với người đàn bà nào cũng phải lẩn lút, che dấu. Ngôi nhà có Ngà, buồn chán như một nhà mồ. Phần đời còn lại của tôi phải khác, phải có Lệ. Phải có tình yêu. Sáng mai, trở về, Lệ sẽ được đón nhận vào đời sống của tôi, cho tới mãi mãi. Phải như thế. Không thể khác được nữa.

– Anh đã định tắm ở đâu chưa?

– Rồi.

– Sóng hôm nay liệu có lớn lắm không?

468 | Mai Thảo

– Chắc cũng vừa vừa thôi.

Ngà cười:

– Anh đừng quên là em không biết bơi đấy nhé!

– Quên sao được. Đã có anh ở bên cạnh, Đừng sợ.

Ngà ngả đầu vào vai tôi:

– Em nói đùa thế thôi. Có anh ở bên cạnh, em không sợ gì hết.

Tôi hỏi:

– Thật không?

– Thật mà.

– Em có thể ở trên bờ.

– Không. Em xuống tắm cùng với anh.

Chúng tôi không nói gì thêm nữa, hay có

nói gì thêm, tôi cũng không nhớ cho đến khi chiếc xe ra tới bãi Sau.

Ra khỏi xe, tôi nhìn xuống bãi. Qua một lớp sương mỏng, mặt biển hiện ra, như một vùng bí mật vô tận vừa ra thoát cảnh bóng tối hãi hùng của ban đêm. Tôi nhìn cái mặt biển dưới sương mù buổi sớm ấy bằng một cặp mắt ngỡ ngàng. Như chỉ vừa thấy nó lần đầu. Mặt cát gần hơn, phẳng tấp. Những gợn sóng đuổi nhau chạy vào bờ cát.

Đúng như mong mỏi của tôi, chưa có một người nào ngoài bãi lúc đó. Mới có bảy giờ. Lát nữa mới có người ra tắm, khi mặt trời bắt đầu lên. Tôi tính nhắm trong bụng là chỉ cần nửa tiếng đồng hồ để thi hành xong đoạn chót của kế hoạch ma quỷ. Tôi còn những một giờ nữa. Như thế là tôi có thừa thì giờ. Nhưng biết đâu được. Không nên bỏ phí một phút. Vì lúc nào cũng có thể có người xuất hiện.

Tôi lo không sai chút nào.

Vừa mở cửa xe cho Ngà bước xuống, đã có những tiếng nói nổi lên ở sau lưng.

Tôi giật mình quay lại.

Những người mới đến là một cặp trai, gái trẻ tuổi. Họ khoác vai nhau, dáng điệu tình nhân, vừa đi vừa nói chuyện. Họ cầm trong tay mỗi người một cái áo tắm và một cái quần tắm.

Họ tiến về phía chúng tôi. Đứng lại cách chỗ tôi chừng năm thước.

Người con gái:

– Tắm bây giờ có mát hơn không?

Người con trai:

– Lạnh thấy mồ. Đang ngủ ngon lay dậy bằng được, em kỳ quá.

– Mai chúng mình đã về rồi.

– Thì vẫn còn cả ngày hôm nay.

Người con gái nhìn người tình, cười:

– Anh không thích?

– Không.

– Em biết. Anh chỉ thích nằm ôm em suốt ngày ở trong buồng.

Người con trai cũng nhẹ vào đầu cô bạn gái:

– Bộ em không thích thế sao?

Đến lượt người con gái trả lời:

– Không.

Người con trai bĩu môi:

– Điêu.

– Chẳng điêu đâu, nhưng nằm với nhau ban đêm là đủ. Anh còn muốn ban ngày nữa.

Kỳ cục.

– Em cũng muốn thế mà.

Đôi trẻ nhìn nhau cười rúc rích. Họ thật bạo miệng.

Nói chuyện ăn nằm, làm tình công khai mặc dầu họ thừa biết là chúng tôi nghe thấy hết.

Người con gái lại hỏi:

– Nhất định tằm không.

Người con trai giơ cao cái quần tằm:

– Đã đi tới đây chẳng lẽ lại đi về sao?

Ngó thấy chúng tôi, người con gái kéo tay người tình tiến lại:

– Chào ông bà.

Ngà đáp:

- Không dám.
- Ông bà cũng xuống tắm.

Tôi trả lời thận trọng:

- Chúng tôi đang định thế.
- Mời ông bà cùng xuống bãi cho vui.

Tôi đáp, lo ngại, hồi hộp:

- Chúng tôi sẽ xuống ngay bây giờ.

Cặp nhân tình cúi đầu chào chúng tôi, lưỡng lự dắt tay nhau từ trên mặt đường cao xuống bãi.

Đôi trai gái trẻ tuổi vẫn vừa đi vừa nói chuyện. Chừng như họ đang nói về chúng tôi, vì thỉnh thoảng đưa con gái lại quay đầu nhìn lại. Tôi cúi đầu xuống, một phản ứng tự nhiên. Tôi không muốn cho họ nhìn thấy rõ mặt, để sau này có thể nhớ lại đã gặp tôi buổi sáng sớm, cùng với Ngà, trên đường xuống bãi.

Tôi đi theo sau một cách thận trọng, giữ một khoảng cách khá xa. Nét mặt tôi lúc đó chắc là khẩn trương lắm. Vì Ngà ngó sang, hỏi ngay:

– Sao thế anh?

Mắt vẫn không rời cặp tình nhân trẻ tuổi, tôi gượng cười:

– Có sao đâu.

– Anh có vẻ khó chịu.

– Anh đang muốn bãi biển là của riêng hai chúng mình.

– Có hai người nữa thì bãi biển vẫn là của riêng chúng mình.

– Đành rồi.

Cặp tình nhân đã xuống tới gần chân sóng. Tôi muốn kêu lên một tiếng thất vọng và tức giận. Họ đi ngược lại phía tay trái, đứng phía

tôi muốn đưa Ngà tới đó. Tôi đứng khựng lại. Phía tay trái là phía vắng khuất và xa chỗ đông người hơn. Phía tay phải, gần nhà cửa và những hàng quán từ trên đường cao ngó xuống.

Ngà lại ngạc nhiên trước thái độ kỳ quái khó hiểu của tôi.

– Sao thế?

Tôi đáp, bàng hoàng:

– Không.

Ngà cười:

– Anh có vẻ không bằng lòng thật sự sự có mặt của hai người trẻ tuổi kia.

Tôi chối, vụng về, lúng túng:

– Đâu có.

– Chúng mình cứ mặc kệ họ.

– Phải.

Tôi nhắc lại lời Ngà, giọng hơi lạc đi:

– Chúng mình cứ mặc họ.

Bất ngờ hai người trẻ tuổi kia đi qua mấy bước thì ngừng lại. Họ chỉ chỏ về phía cuối bãi, chỗ khúc quanh nước ngầm chảy mạnh, như đang bàn tán với nhau là có nên tới đó hay không. Tôi hồi hộp chờ đợi. Một phút. Rồi cặp tình nhân quay gót, đi ngược chiều đã đi, đi về cánh bãi phía tay phải. Tôi thở ra, nhẹ nhõm. Và đưa Ngà đi tiếp.

Tới gần mới biết là biển khá động, sóng khá lớn. Sương mù đã tan được chút ít. Nhưng nền trời vẫn thấp và nhiều mây. Chưa chắc đã có nắng lên.

Tôi khoác ngang lưng Ngà, làm những cử chỉ âu yếm giả tạo cuối cùng. Thân hình Ngà gầy guộc, lạnh ngắt khiến tôi nhớ đến cái khối da thịt nhẽ nhại, khô gợt, đầy những quầng rỗ mê mẩn của Lệ.

Chừng mười phút sau, chúng tôi tới khúc quanh. Tôi bảo Ngà:

– Tới rồi.

Ngà hỏi:

– Đây hay sao?

– Phải.

Ngà nhìn quanh:

– Anh thích đặc biệt khúc bãi này?

Tôi gật:

– Riêng của chúng mình. Em thấy không?

Ngà cười, gật:

– Thấy.

Ngà cướp lấy cái túi vải ở tay tôi, lấy đồ tắm ra thay. Tôi ngoảnh mặt đi khi cái thân hình gầy guộc của Ngà hiện ra, cùng với chiếc

áo rơi xuống. Tâm thần tối rối loạn đến cực điểm. Tôi như đang sống giữa một giấc mộng quái đản, hơn là đứng đó với Ngà trên một bãi biển vắng người.

Rồi tôi thấy Ngà nắm lấy tay tôi. Và chúng tôi cùng tiến ra làn nước biển xao động Chúng tôi ra dần. Nước tới mắt cá, tới đầu gối. Như tuân theo một sức xô đẩy vô hình, tôi đưa Ngà ra xa bờ hơn nữa. Nước ở dưới chân là những cơn sóng ngầm chảy xiết.

Nhớ Ngà kêu:

– Nước lạnh quá.

Nhớ tôi đáp, đầu óc bị cuốn hút vào cái ám ảnh giết người vây bọc kín khắp:

– Nước lạnh thật.

Nhớ Ngà hỏi, khi nước đã tới lưng bụng nàng:

– Đã sâu rồi đấy.

Nhớ tôi đáp lạc giọng:

– Phải. Sâu rồi.

– Anh nhớ đừng buông tay em ra.

– Không.

Và chúng tôi đi ra, đi ra hơn nữa. Biển ở chung quanh, sóng gầm thét. Tiếng cười sợ hãi, hoảng hốt của Ngà nổi lên, mỗi khi có một cơn sóng lớn ào tới. Và tôi im lặng, tôi không nói nữa, tôi chỉ còn nghĩ được rằng cái phút khốc liệt đã đến, cái phút ghê gớm đã tới, tôi phải giết Ngà, ngay lúc đó, ngay ở chỗ đó.

Sự việc xảy ra như thế nào? Tôi đang cố gắng nhớ lại đây. Nhớ lại cái phút đó. Nhớ lại cái lúc đó. Biển mênh mông chung quanh. Nhìn trở vào bờ bãi như đã cách xa ghê gớm. Sương mù chập chờn. Trời trên đầu thấp và xám. Tiếng sóng ào ào. Những luồng nước ngầm chảy xiết dưới chân. Chợt một cơn sóng lớn ào tới. Tay Ngà rời khỏi tay tôi. Nhưng Ngà

không tỏ vẻ sợ hãi gì lắm, vì tôi vẫn đứng sát bên cạnh. Nàng quay lưng lại, nhìn ra khơi, yên chí có tôi đứng sát ở sau lưng. Nước đã lên tới ngực. Phút đó, tôi chỉ cần đẩy nhẹ một cái là Ngà chìm ngập tức khắc dưới làn nước. Tôi giờ tay. Phải, tôi nhớ rõ là lúc đó, Ngà đứng quay lưng lại, nước tới ngang ngực nàng, tôi chỉ cần đẩy nhẹ một cái. Là xong. Điều lạ lùng là tôi không làm được cái cử chỉ đó. Tôi đứng giữa làn nước, tê liệt, bất động. Tôi biết tôi không làm gì được. Và chỉ cần năm phút trôi qua như thế, là thôi, cái ý định khủng khiếp tiêu tán, tôi sẽ đưa Ngà trở về bờ.

Cái số Ngà phải chết. Nàng cứ quay lưng lại như cũ cho năm phút trôi qua, thì nàng còn sống, ít nhất cũng là cho đến tới bây giờ.

Bất hạnh cho Ngà là nàng đã không đứng lên, đứng quay lưng lại tôi. Như thế. Mà sự im lặng khác thường của tôi chắc có như một linh cảm ở Nga, cho nàng đoán thấy một chuyên rùng rợn.

Nàng quay phắt người lại.

Và trông mặt tôi, khuôn mặt tôi phút đó.

Đó là một khuôn mặt Ngà chưa nhìn thấy bao giờ. Một khuôn mặt giết người. Một khuôn mặt sát nhân.

Ngà nhìn cái khuôn mặt tôi lúc ấy. Cặp mắt nàng mở lớn đến đứt kẽ. Da mặt nàng tái nhợt không còn một hột máu. Nàng đã hiểu. Chợt hiểu. Và rú lên thất thanh.

Chính cái tiếng thét kinh hãi đó, thật đúng là như thế, đúng là vì cái tiếng thét kinh hãi đó mà Ngà đã đào huyết chôn nàng. Hay nói cho đúng hơn, nàng đã biến một kẻ sát nhân trong ý nghĩ, tư tưởng ở tôi thành một kẻ sát nhân thực thụ.

Ngà hoảng hốt làm cho tôi hoảng hốt theo. Tôi quát:

– Làm gì thế? Im ngay.

Tiếng quát của tôi lẫn vào tiếng sóng.

Ngà thì nhón nhác nhìn quanh như cầu cứu. Rồi nàng lùi dần, lùi dần. Nàng tưởng sau lưng nàng là bờ bãi? Không ngờ là càng lùi càng xa bờ hơn? Không rõ. Hay là trong lúc mê loạn thần trí, phản ứng tự nhiên và trước hết của Ngà là tránh xa tôi, không cho tôi lại gần? Có lẽ là như vậy.

Tôi thấy Ngà lùi, Ngà lùi và nước đã lên cao tới cổ nàng. Tôi tiến lên, với ý định giữ Ngà đứng lại. Ngà càng cuống cuồng lùi xa hơn nữa. Nước đã mấp mé miệng nàng, trên mặt nước chao động, chỉ còn một phần khuôn mặt mê hoảng. Cảnh tượng lúc đó thật quái đản. Trong sự rùng rợn của nó, lại có một vẻ gì thật tức cười.

Tôi gọi:

– Đừng ra nữa.

Đúng vào lúc con sóng ào tới làm cho Ngà

chìm lỉm, thì tôi túm được vai nàng. Nếu cứ để yên. Ngà vẫn chưa chết. Tôi đã cứu được nàng. Đằng này, lại có một phản ứng ngược lại, Ngà giãy dụa, quằn quại, cố đẩy tôi ra bằng được. Những móng tay nhọn sắc của Ngà cào vào mắt vào ngực tôi. Tôi càng cố giữ bao nhiêu, sự vùng vẫy của Ngà càng điên cuồng bấy nhiêu. Bằng một cố gắng phi thường, tôi kéo được đầu Ngà lên khỏi mặt nước. Vừa toan kéo theo nàng vào bờ thì Ngà vùng hét lớn, hai tay chơi với vẩy nhất định đẩy tôi ra.

– Cứu tôi! Trời ơi! Có ai cứu tôi không? Nó giết tôi. Nó giết tôi, trời ơi!

Tôi đang cứu mà Ngà bảo là tôi đang giết nàng? Hay là chính tôi đang bắt đầu giết nàng, mà tôi vẫn định ninh trong bụng là đang muốn cứu nàng thoát chết?

Thật tình, là bây giờ càng nghĩ lại càng nhớ lại, đầu óc tôi càng rối loạn, phân vân. Giữa hai hành động trái ngược hẳn nhau là dìm cho nàng chết, và cứu nàng khỏi chết đuối, phút

hỗn loạn lạ lùng đó, hình như không còn một ranh giới nào rõ rệt nữa. Sự cách biệt chỉ còn bằng cái khoảng cách của một sợi tóc.

Chỉ nhớ thêm được rằng, câu kêu thét thất thanh.

« Ai cứu tôi? Nó giết tôi » của Ngà bất chợt làm tôi điên lên, cơn giận dữ thành linh bùng nổ trong tôi như một trái mìn. Đã muốn nói tao giết thì tao giết. Tưởng chừng như trong đầu tôi, vang động câu trả lời Ngà như vậy.

Thuận đà tay, tôi nghiêng rặng vừa bóp cổ vừa dìm đầu Ngà xuống.

Từ giây phút đó, tôi đã trở thành một thằng sát nhân thực thụ. Hành động của tội ác đã đích thực bắt đầu, Ngà thật thoẻ, nàng lại vùng lên được. Lại định mở lớn miệng, kêu cứu. Tôi chồm lên hung hãn. Đầu Ngà lại chìm lỉm dưới làn nước. Rồi lại dềnh lên. Năm bảy lần như thế.

Lúc Ngà dềnh lên khỏi mặt nước lần cuối cùng, nàng thôi không chống cự nữa.

Trong một khoảng khắc, tôi chỉ còn nhìn thấy đôi mắt Ngà đăm đăm ngó tôi, Ngà không chống cự nữa. Ngà đã bằng lòng cho tôi giết chết. Đôi mắt ấy đăm đăm nhìn tôi, nhìn một cách cực kỳ đau đớn. Đôi mắt ấy là một tiếng nói lạnh thăm, nhưng tôi nghe thấy rất rõ rệt. Nó lớn hơn tiếng sóng, át trùm tiếng sóng. Nó là cái tiếng nói cuối cùng của một đời.

Nó nói với tôi như thế này:

– Em biết anh định giết em từ lâu. Biết thế, nhưng em để cho anh thực hiện ý muốn, muốn giết em. Trừ khử em. Để tự do chung sống với con đó. Em chịu chết, anh đã không cho em sống nữa, thì em chịu chết. Cho anh bằng lòng. Cho anh mãn nguyện.

Hai tay Ngà buông thõng. Đột nhiên, chợt ý thức được tất cả sự khủng khiếp, đê tiện, dã man của hành động mình. Tôi thôi không bóp

cổ nàng nữa. Tôi rời nàng ra. Một cơn sóng lớn đúng lúc đó ào tới. Nàng chìm lỉm luôn. Trong lúc tôi tối tăm mắt mũi chưa biết thế nào thì một cơn sóng khác xô tới. Nàng mất tăm hẳn dưới mặt biển ào ào sóng đập.

Vừa lúc đó, cặp nhân tình trẻ tuổi từ bãi đi tới. Họ cùng đi với một tốp mấy người nữa. Tôi giơ tay lên làm dấu hiệu kêu cứu.

Họ ngạc nhiên một giây. Rồi đoán hiểu được cử chỉ kêu của tôi, họ hấp tấp chạy ra. Trong khi tới tôi, tôi ngụp lặn, cố tìm ra Nàng. Xa xa, đâu như nhìn thấy một mái tóc. Gần hơn, đâu như tôi nắm được một vạt áo. Đến lúc tôi nắm được Nàng thì cả bọn người trẻ tuổi cũng vừa bơi tới ngay.

Người đàn ông hỏi:

– Sao thế?

Tôi thở không ra hơi, vì đã hết sức:

– Xin đỡ tôi một tay.

– Bà làm sao thế?

– Nhà tôi...

Tôi không biết trả lời thế nào nữa. Tất cả cùng khiêng Ngà vào bờ. Tới bờ, tôi ôm nàng, đặt Ngà trên bãi cát. Tôi cúi xuống nhìn nàng. Tôi biết nàng đã chết. Phải, Ngà đã chết thật. Mọi phương pháp cấp cứu sau đó đều vô hiệu. Không ai có thể ngờ Ngà đã chết. Họ chỉ tưởng nàng uống nhiều nước biển quá, ngất đi mà thôi. Rồi sau đó, được cấp cứu bằng phương pháp hô hấp, nàng sẽ tỉnh lại. Riêng mình tôi biết rõ sự thật. Nàng đã chết, không phải lúc được đưa vào bờ. Mà giây phút, nàng thôi chống cự, đôi mắt mở lớn, nàng nhìn tôi, ngay giây phút đó, nàng đã chết.

Chết vì khiếp hãi. Chết vì tuyệt vọng. Chết vì đau đớn.

Không phải những ngụm nước biển và những con sóng lớn đã giết nàng. Mà chính tôi, tôi đã giết nàng bằng hai bàn tay tôi, bằng sự

đê tiện khốn nạn của tôi mà trong một khoảng khắc cuối cùng. Ngà mới nhìn thấy tận cùng và toàn vẹn cái sự thật khủng khiếp.

Tin Ngà chết đuối lan đi mau chóng cùng với sương mù tan, mặt trời lên, bãi biển mỗi phút một đông thêm người tắm. Phần tôi, tôi đóng nốt phần cuối cùng phải có của màn kịch. Đó là vai trò đau khổ của một người chồng mất vợ.

Tôi ôm lấy xác Ngà, khóc lóc, lay gọi. Tôi đóng kịch khéo đến nỗi mọi người xúm xít chung quanh đều bùi ngùi thương cảm. Người ta thì nhau an ủi tôi, một vài người đàn bà còn nhỏ lệ trước cái tai nạn quá ư thảm khốc. Cặp tình nhân trẻ tuổi thì kể hết cho mọi người nghe về những điều họ đã nhìn thấy về tôi và Ngà từ lúc chúng tôi bắt đầu xuống bãi. Những là tôi âu yếm, săn sóc Ngà như thế nào. Những là chúng tôi có tất cả với nhau những lời ăn tiếng nói, những cử chỉ thấy ở một cặp vợ chồng mới cưới. Không một ai nghi ngờ gì hết.

Tôi sắp ôm xác Ngà lên xe, thì một chiếc xe trên có mấy nhân viên cảnh sát chạy xuống bãi. Họ đã được tin một người đàn bà đi tắm với chồng bị chết đuối ở khúc quanh có sóng ngầm chảy xiết.

Họ lập biên bản, hỏi tôi những câu hỏi cần thiết phải có trong một trường hợp tương tự. Vì đã xếp đặt sẵn, tôi trả lời thật trôi chảy từng điểm một. Xong đâu đó, một người cảnh sát hỏi tôi:

– Bây giờ ông muốn gì?

Tôi nói:

– Tôi muốn đưa nhà tôi về nhà.

– Nhà ông ở đâu.

Tôi nói ở Biên Hòa. Một nhân viên khác, hỏi tôi, giọng đầy trắc ẩn:

– Sao ông đưa bà đi tắm sớm vậy.

– Nhà tôi đòi đi. Tôi ngăn cản thế nào cũng không được.

– Ông không biết khúc quanh này có sóng ngầm rất nguy hiểm, và luôn luôn có người chết đuối hay sao?

Tôi đáp không, vì rất ít khi tôi ra Vũng Tàu. Máy người cảnh sát giúp tôi một tay khiêng xác Ngà lên xe, về khách sạn. Ở đây họ điều tra lại xem những lời khai của tôi có đúng sự thật hay không. Người quản lý, mấy người tới phòng, người giữ xe của khách sạn đều nói là nghe tôi khuyên nhà tôi đừng đi tắm sớm quá, nhưng nhà tôi không chịu nghe đòi đi bằng được:

– Các ông có thấy vợ chồng họ gây gỗ, cãi lộn gì không?

Những câu trả lời đều là không. Tất nhiên. Cuối cùng, cái chết của Ngà được coi như một tai nạn đáng tiếc.

Mấy vết ngón tay Ngà trên cổ trên ngực tôi cũng được xem như những bầu vú mê hoảng tuyệt vọng trước khi Ngà bị sóng cuốn đi. Tôi được dẫn đến ty cảnh sát. Ở đây, người trưởng ty nói chuyện với tôi là ông ta tuy không gặp nhưng đã biết tiếng tôi là một điền chủ Biên Hòa. Ông ta dịu dàng:

– Chúng tôi có thể giúp ông được gì không?

Tôi lắc:

– Không, cảm ơn.

Biên bản được làm sau đó. Nói cái chết của Ngà sau khi đã điều tra kỹ càng, cùng với lời khai của nhiều nhân chứng được xem là một tai nạn. Tôi được yêu cầu ký tên vào tờ biên bản ấy. Khoảng mười một giờ trưa, tôi lái xe trở về Biên Hòa, với xác Ngà bên cạnh.

Hơn một tiếng đồng hồ của đoạn đường trở về là khoảng thời gian cực nhọc nhất, ghê rợn nhất, nặng nề nhất đối với tôi. Nặng nề ghê

rợn trăm lần hơn phút tôi sửa soạn dìm chết Nga ngoài bờ biển. Cái xác Nga ở bên cạnh, tuy đã được trùm kín bằng một tấm chăn lớn, làm cho thần trí tôi run rẩy, toàn thân ớn lạnh.

Tôi tưởng như phút nào Nga cũng có thể chồm dậy, túm chặt lấy tôi, chửi rửa tôi đã giết nàng sau khi đã làm nàng đau khổ âm thầm suốt một đời người. Tôi không dám quay sang nhìn. Hai mắt nhìn thẳng về trước mặt, toàn thân cứng nhắc, hai bàn tay đặt trên tay lái ướm đầm mồ hôi, tôi nhấn ga, mở hết tốc lực. Chiếc xe phóng như bay như biến trên con đường thẳng tắp.

Tới Long Thành hết xăng. Tôi bắt buộc phải lái xe tới một cây xăng ở gần chợ. Người bán xăng, trong khi cho xăng chảy vào xe, chăm chú ngó cái đồng hồ lù lù cạnh chỗ tôi ngồi. Y không đoán được dưới tấm chăn là thứ đồ vật cồng kề gì. Y chỉ tay hỏi:

– Gì vậy đó, ông.

Tôi châm thuốc lá hút nín thinh. Y lại hỏi:

– Cái gì ở bên cạnh ông vậy?

Tôi nhếch mép:

– Xác chết.

Cho là tôi nói đùa, người bán xăng cất tiếng cười lớn. Tôi trả tiền, mở máy, chiếc xe lại phóng như lao về hướng Biên Hòa.

Tin Ngà đi tắm biển bị chết đuối, tôi đã đưa xác Ngà về tới nhà, lan rộng khắp trang trại, nửa giờ sau khi tôi ôm Ngà vào phòng ngủ. Tôi không sợ phải đối đầu với ai hết, ít nhất là trong mấy tiếng đồng hồ nữa.

Tôi cho gọi tài xế Bân tới, bảo y đánh xe lên Sài Gòn đón hai con tôi về ngay. Người tôi sợ phải giải thích về trường hợp cái chết của Ngà là bác sĩ Nam. Thường thường, một bác sĩ tài giỏi và nhiều kinh nghiệm như Nam dễ nhìn thấy ở một tử thi những dấu hiệu đáng nghi ngờ lắm. Cổ Ngà có một vài thoáng xanh

là những ngón tay tôi bóp chặt. Tôi định không cho Nam biết. Nghĩ đi nghĩ lại, như thế không ổn, dễ làm cko Nam nghi ngờ thêm. Tôi cho người nhà lên Biên Hòa báo tin cho Nam.

Đám gia nhân đầy tớ được tin dữ đều kéo tới. Tôi làm mặt đau đớn, buồn bực, đuổi họ về, không cho họ gặp.

Tôi định sáng sớm ngày hôm, sẽ cử hành ngay đám táng. Nga sẽ được chôn cất, thật giản dị và thật mau chóng ở nghĩa địa bên ngoài trời. Nhìn đồng hồ mới hai giờ trưa.

Tôi ngồi với cái thi thể lạnh ngắt của Nga đặt trên mặt đệm, nghĩa là tôi còn hai tiếng đồng hồ nữa trước khi hai đứa con tôi về tới nơi.

Kiểm điểm lại, cái chết của Nga đã được sắp đặt khá hoàn hảo để mọi người phải xem đó là một tai nạn. Mà nếu có ai nghi ngờ cũng mặc họ. Tôi đã nắm trong tay từ biên bản chứng nhận Nga chết đuối ở biển rồi.

Tôi định bụng, sau khi chôn cất xong, lấy cớ đau buồn, không muốn ở lại dưới mái nhà đã cùng Ngà chung sống, tôi đi chơi một thời gian. Đi ngoại quốc, nếu có thể. Cùng với Lệ, một cách bí mật, nếu có thể.

Sự vắng mặt bao giờ cũng đem tới sự lãng quên.

Đó là một định luật của đời sống. Một biến động long trời lở đất nếu không được nhắc nhở tới luôn luôn cũng mất tích dần dần trong thời gian mênh mông. Người đời là như vậy. Thế nào họ cũng bàn tán dị nghị một thời gian. Chừng năm bảy tuần một vài tháng gì đó. Rồi những chuyện mới xảy tới sẽ làm quên những chuyện cũ. Tôi chưa bàn với Lệ là chúng tôi nên đi xa một thời gian, bởi cái lẽ giản dị là tôi chưa thủ tiêu xong Ngà. Bây giờ nói với Lệ, cũng chưa muộn. Chắc nàng sẽ bằng lòng. Việc này phải thi hành ngay. Phải nói ngay cho Lệ biết.

Khoảng sáu giờ chiều, chiếc xe hơi mà tài xế Bân gái lên Sài Gòn để đón Chế và Oanh trở về tới trại. Tôi chạy ra đón. Ngạc nhiên chỉ thấy Oanh là không thấy Chế. Tôi ôm lấy con gái tôi. Oanh chạy vào buồng ngủ sau đó. Tôi đứng chờ ở ngoài. Mười lăm phút sau, Oanh trở ra hai mắt đỏ hoe.

Nó đã khóc. Nhưng rồi nó không khóc nữa mà theo tôi ra phòng khách:

– Ba kể hết cho con nghe.

Tôi muốn kể lại cho Oanh những gì tôi đã xếp đặt, nhưng tôi không đủ can đảm. Tôi nói:

– Ba rất ân hận.

Oanh cúi đầu xuống. Một lát thật lâu trong im lặng như thế, rồi nó mới nói:

– Điều lạ lùng là con không ngạc nhiên lắm khi được tin mẹ con mất.

Tôi tái mặt:

– Tại sao vậy?

– Con vẫn nghĩ là mẹ con sớm muộn rồi cũng mất. Đáng lẽ mẹ con phải qua đời sớm hơn mới đúng. Từ năm ngoái, năm kia.

Tôi làm bộ sững sờ:

– Sao con nghĩ thế được?

– Con linh cảm thấy như vậy.

Tôi làm bộ thê thảm:

– Tai nạn trái lại là một bàng hoàng đau đớn cho ba. Không ngờ... cũng là lỗi tại ba.

Oanh gạt đi:

– Ba đừng nói thế. Chính mẹ con đòi đi tắm biển, phải không.

Tôi gật:

– Phải.

– Lần trước về, con nhớ bác Nam đã khuyến mẹ con đi biển, đi núi để thay đổi không khí.

Tôi lại gật:

– Ba cũng nghe như thế.

– Mẹ con tin bác Nam, Bác Nam nói gì mẹ con cũng tin. Thôi, cũng là cái số mẹ con phải như vậy. Ba đừng nên nghĩ ngợi gì hết.

Tôi được biết qua câu chuyện trao đổi với nó, qua thái độ nó, là con gái tôi không nghi ngờ gì hết. Nó tin cái chết của Ngà là một tai nạn, nó tin tôi. Sự tin tưởng của nó, đối với tôi, sau cái chết của Ngà vẫn nguyên vẹn.

Tôi hỏi:

– Anh con đâu, sao không về cùng?

– Con đi tìm, nhưng không gặp. Con đã viết giấy để lại. Chậm lắm là sáng mai, anh con sẽ về.

Oanh ngẫm nghĩ, rồi hỏi:

- Bao giờ ba định cho làm lễ đưa đám.
- Ba muốn càng sớm càng hay.
- Con cũng nghĩ nên là như vậy.
- Ngay sáng mai. Con thấy được không?
- Vâng. Ngay sáng mai.

Oanh về trại được một lát thì bác sĩ Nam tới. Với Nam, tôi phải đóng một vở kịch khéo léo và khó khăn hơn. Nam không hỏi tôi nhiều. Chỉ bắt tay, tỏ ý bàng hoàng xúc động khi được tin Ngà gặp nạn, rồi vào thẳng phòng ngủ, là nơi thi thể Ngà còn đặt nằm ở đó.

Tôi muốn vào theo, nhưng Nam cản lại:

- Anh để tôi vào một mình.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao vậy?

– Tôi muốn thế. Anh đừng hỏi tại sao. Tôi không muốn trả lời.

Nam ở trong phòng ngủ thật lâu. Chẳng hiểu để làm gì. Có lẽ Nam nghi ngờ về cái chết của Ngà. Và muốn làm một cuộc khám nghiệm để biết có phải thật là Ngà chết đuối hay không. Tôi hơi lo. Nhưng rồi cũng yên tâm ngay. Nam nghi ngờ hay không, đó là cái quyền của Nam. Nhưng trên sự thật, chính là Ngà chết đuối thật. Tôi giết nàng trong tư tưởng nhiều hơn. Tôi giết nàng ở chỗ tôi không cứu nàng, chứ không phải là tôi đã dìu Ngà cho tới chết. Nam nghi ngờ tôi cũng chẳng cần. Cuộc giao du thân thiết giữa tôi và Nam có thể vì cái chết của Ngà bị đứt đoạn. Thì cho nó đứt đoạn. Tôi cũng chẳng cần.

Tôi nghĩ là năm ba ngày nữa, tôi sẽ bỏ vùng này, đi chơi xa một thời gian, những người như Nam đối với tôi chẳng còn mấy may quan trọng.

Tuy vậy, trong suốt một khoảng thời gian

Nam ở trong buồng Ngà một mình tôi cũng thấy tâm trí xao xuyến bứt rứt. Tôi đi đi lại lại, khiến Oanh phải hỏi:

– Ba làm sao thế?

Tôi chối:

– Có sao đâu.

Lúc Nam đi ra, khuôn mặt Nan khép kín. Ngoài sự buồn rầu, tôi không đoán được ở Nam một ý tưởng nào, Nam hỏi:

– Nhà chức trách ở Vũng Tàu chắc đã làm biên bản.

Tôi hơi giật mình:

– Phải.

– Anh có mang theo biên bản về?

Tôi cố gắng bình tĩnh, trả lời:

– Tất nhiên là có. Sao?

502 | Mai Thảo

Nam lắc đầu, tránh cái nhìn của tôi:

– Tôi hỏi cho biết. Thế thôi.

Nam ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: –

Giấy phép chôn cất anh cũng đã có.

– Tất nhiên.

– Bao giờ?

– Sáng mai.

Nam đưa mắt nhìn Oanh.

– Bác về, Oanh.

Oanh hỏi:

– Mai bác xuống...

Nam giơ tay cắt ngang câu nói:

– Bác đã chào vĩnh biệt mẹ cháu ban nãy rồi. Thế là đủ. Chết là hết. Nếu cháu định hỏi

mai bác có xuống đưa đám mẹ cháu không thì câu trả lời của bác là không. Bác không thích đưa đám người chết dù là những người thân yêu nhất.

Câu Nam nói với Oanh cũng là nói với tôi. Tôi hiểu như vậy và nín thinh.

Sau đó Nam bắt tay tôi và bước nhanh xuống bậc thềm. Từ hôm đó cho đến suốt tuần lễ tiếp đó, tôi không nhìn thấy Nam ở đâu nữa.

CHƯƠNG 13

Ngày hôm sau. Tôi cho đăng cáo phó đồng thời cho sửa soạn luôn đám táng. Như thế có ai muốn đến phúng điếu chia buồn cũng đều không kịp nữa. Những người quen biết từ Biên Hòa và các vùng chung quanh kéo tới, trước thái độ lăm lì của tôi, ai cũng chỉ chia buồn một và câu rồi bỏ về ngay.

Đám tang sắp cử hành thì Chế về đến nơi. Với tôi có một thái độ tương tự như Nam. Nghĩa là một im lặng lạnh lùng chứa đầy ngò vực. Nó đứng lặng trước quan tài mẹ nó, hai mắt mở lớn, như chìm đắm trong một suy nghĩ miên man khôn cùng. Nhiều lần tôi định nói chuyện với nó. Phá tan bầu không khí nặng nề, khó chịu. Nhưng nó nín thinh, quay nhìn đi chỗ khác...

506 | Mai Thảo

Buổi trưa, khi chỉ còn ba cha con chúng tôi trong ngôi nhà mênh mông thì Ngà đã nằm ngủ giấc ngủ ngàn đời của nàng giữa cái nghĩa địa nhỏ bé gần bờ sông. Chế sửa soạn trở về Sài Gòn ngay khiến Oanh và tôi đều kinh ngạc.

Oanh hỏi anh nó:

– Anh đi đâu vậy?

– Trở về Sài Gòn.

– Anh phải ở lại đây với ba ít nhất ba ngày nữa.

Chế quắc mắt với em gái nó:

– Tại sao phải ở.

Oanh nói:

– Mẹ mới mất. Ba đang buồn.

Thằng con trai tôi vùng nói lớn:

– Có thật ba đang buồn không?

Oanh ngơ ngác:

– Anh Chế!

– Chỉ có mẹ chết là thiệt thân mẹ thôi. Còn không ai buồn rầu đau đớn gì ở trong căn nhà này hết.

Tôi bắt buộc phải lên tiếng:

– Chế! Con nói thế là nghĩa làm sao?

Thằng nhỏ hậm hực:

– Làm sao thì ba đã hiểu rõ. Cần gì phải hỏi con nữa.

Tôi nhẫn nhục chịu đựng:

– Cứ cho là ba không hiểu.

– Suốt một đời, mẹ con đau khổ vì ba chẳng thương yêu gì mẹ con hết.

Tôi dịu dàng:

– Chế nghĩ thế là lầm.

– Con có thể lầm. Nhưng mẹ con không thể lầm. Chính vì lỗi cư xử lạnh lùng độc ác của ba mà mẹ buồn rầu, đau yếu quanh năm.

Tôi gằn giọng:

– Ai bảo với mày như thế?

– Mẹ nói.

Oanh lại gằn anh nói:

– Anh không được phép ăn nói với ba như vậy.

Chế gạt bắn em gái nó sang một bên:

– Mày ngu ngốc, mày biết gì!

Lúc khác, cho dù là có lỗi đến đâu, cho dù là thằng con tôi hoàn toàn có lý, tôi cũng đánh cho nó một trận nên thân. Tôi còn nuôi dưỡng nó. Nó còn là con tôi, nó không được quyền ăn

nói với tôi một cách hỗn hào và mất dạy như vậy được.

Ngay buổi chiều hôm đó, Chế trở lại Sài Gòn. Em gái nó ngăn cản thế nào cũng không được. Như với Nam tôi có cảm tưởng không bao giờ còn thấy nó nữa.

Thái độ của Chế chừng như có làm cho con gái tôi xao xuyến. Nó không tin những lời anh nó nói là đúng sự thật. Nó vẫn tin tôi. Nhưng, chừng như trong niềm tin tuyệt đối trước kia, đã có thoáng một ý ngờ vực.

Suốt buổi trưa nó không nói với tôi một lời nào. Đôi lông mày cau lại, nó đắm chìm trong suy nghĩ, miệt mài theo đuổi những ý riêng tư. Tôi vào phòng nằm. Đó là một căn phòng nhỏ, cạnh phòng ngủ. Tôi không có can đảm nằm lên mặt đệm êm qua còn nằm đó cái tử thi lạnh buốt của Nga. Tôi cố gắng nhắm mắt lại, tìm cho mình một chút nghỉ ngơi cần thiết. Bởi vì sau cái chết của Nga, tôi đã mệt rũ. Thần kinh căng thẳng suốt bao đêm ngày làm cho

thân thể tôi hụt hẫng như cái trạng thái của một người sắp đau nặng đến nơi. Nhưng tôi đã nằm thật êm, mắt nhắm nghiền tôi đã cố gắng xua đuổi mọi ý nghĩ, mọi hình ảnh ra khỏi đầu mà không tài nào ngủ được.

Một cảm giác kỳ lạ bắt đầu. Nhớ lúc đó, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Lắng nghe, khắp bốn phía chung quanh, không một tiếng động nào vọng tới. Từ cái chết của Ngà.

Cả một vùng trang trại bát ngát cũng như mất dần sự sống. Cây cỏ thiêm thiếp tưởng như đang bị tàn dần. Những thước đất màu mỡ tưởng như đang cằn cỗi dần. Chim không hót trong những lùm cây nữa. Nắng thoi múa trên những thảm cỏ. Mọi người trong trang trại cũng hình như đang âm thầm chịu đựng một bất hạnh chung.

Trong sự yên lặng khác thường này, tôi nằm, đầu óc tối đen.

Rồi trong cái khoảng tối đặc mênh mông ấy, tôi nhìn thấy từ trong cõi sâu thẳm của tiềm thức một điểm sáng. Phải một điểm sáng Thật nhỏ. Rồi cái điểm sáng thật nhỏ ấy biến thành hai điểm sáng. Hai điểm sáng ấy lớn dần, cho đến khi tôi nhìn thấy chúng thành đôi mắt của Ngà.

Đó là một đôi mắt thật buồn.

Đó là đôi mắt của một người đàn bà biết mình sắp bị giết chết, thôi không chống cự nữa, nhìn cái chết trong những giây phút rùng rợn cuối cùng.

Đó là đôi mắt của Ngà lúc tôi xiết mạnh hai tay vào cổ nàng, chung quanh là những con sóng biển trù đầu nàng buông thõng hai tay không chống cự.

Đó là đôi mắt của người chết, đang đắm đắm thìn về tôi từ thế giới bên kia.

Sự kinh ngạc làm tôi thẳng thốt suýt kêu lên thành tiếng.

Tôi dụi mắt, vùng dậy. Đôi mắt biến mất. Toàn thân tôi lạnh buốt. Những sợi tóc sau gáy chùng như dựng đứng hết lên.

Từ trước đến nay tôi xem thường ma quỷ không chịu tin tưởng có sự bất diệt của linh hồn, không chịu tin bất cứ một hiện hình nào đến từ phía bên kia cõi chết. Đây là lần đầu hiện tượng lạ lùng này đến với tôi. Tôi nhìn thấy đôi mắt Ngà buồn rầu, lặng lẽ trách móc một cách thật rõ ràng chính Ngà vừa đứng ở đầu giường tôi vậy.

Tôi vùng ngồi lên. Tâm thần xao xuyến, bất định. Căn phòng như có sự hiện hữu cùng khắp của Ngà, một hiện hữu vô hình, ma quái. Đôi mắt, tôi không nhìn thấy nữa, nhưng lúc nào chúng cũng như có thể trở lại. Tôi cảm thấy bức dọc không thể nào tả được. Tôi nhắc đi nhắc lại với tôi là Ngà đã chết rồi, nàng chỉ còn là một thi thể hủy hoại nằm trong lòng đất lạnh, giữa nàng và tôi là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Ngồi một lúc, tôi lại nằm vật xuống. Thân thể tôi mỗi mết, rã rời. Tôi lại nhắm mắt lại cố gắng ngủ một lát. Tôi cần ngủ. Tôi phải ngủ. Tôi phải lấy lại sức để còn đối phó với bao nhiêu thử thách, đương đầu với hàng trăm vấn đề chưa giải quyết được xong xuôi.

Sự mỗi mết đẩy dần tôi vào một trạng thái chập chờn nửa thức nửa tỉnh. Lần này, tiềm thức tôi không còn hiện hình đôi mắt đăm đăm mở lớn của Ngà nữa, mà một tiếng động rì rào.

Đó là tiếng sóng. Mặt biển sương mù hiện lên. Lớp sương dày đặc bao phủ kín khắp. Bãi cát chạy dài tới cuối trời. Mặt biển thoát đầu hiền lành, im lìm. Tiếng sóng chỉ là một nhịp ru đầy nhẹ nhàng. Rồi thành linh cái mặt biển lặng lẽ ấy dấy động dữ dội. Những con sóng dâng lên cao ngất như từng trái núi. Sóng gào thét. Sóng điên cuồng. Cảnh tượng của biển giận dữ có một vẻ gì rùng rợn.

Giữa vùng sôi động hỗn loạn ấy, là Ngà. Phải trong cơn mơ màng, tôi lại nhìn thấy Ngà.

514 | Mai Thảo

Nàng lênh đênh trên mặt sóng, hai cánh tay dang rộng như hai cánh bướm, nàng như một cánh chim biển bay là là trong mù sương. Và kẻ sắp chết đuổi chính là tôi.

Nước đã dâng tới cổ.

Nước đã trùm tới đầu.

Tôi sặc sụa, tôi la hét, tôi kêu cứu. Nhưng không ai nghe tôi hết, Ngà thì vẫn lượn lờ trên mặt sóng. Nàng nhìn xuống cái cảnh tượng tôi sắp chết đuối, nàng hơi mỉm cười. Nụ cười của nàng đầy vẻ dể dặt. Nước chảy vào thân thể như thác, tôi chìm dần, tôi biết tôi đang chết, sắp chết.

Và tôi giật mình tỉnh dậy.

Thì ra tôi vừa chiêm bao, giấc mộng đến thật mau chóng. Chỉ vừa nhắm mắt mộng đã thành hình. Sự tức khắc này làm tôi bàng hoàng run rẩy.

Năm phút sau tôi mở rộng các cửa phòng, mặc quần áo đi ra buồng ngoài.

Người chị hai thấy tôi, định lảng đi. Tôi gọi giật chị ta lại:

– Đi đâu?

– Con xuống bếp.

Tôi quát lớn:

– Từ sáng đến giờ, hể thấy tao là chúng mày bỏ đi chỗ khác là làm sao?

Người chị hai sợ hãi đứng im. Tôi nhận xét đúng lắm. Từ lúc Ngà chết, chung quanh tôi có một khoảng trống, khoảng trống đó càng ngày càng mở rộng không ai muốn đến gần tôi nữa. Ai thấy cũng lảng tránh.

Tôi hỏi chị người làm:

– Cô Oanh đâu.

– Cô vừa đi ra cổng trại.

Tôi giật mình. Thằng Chế đã nói bỏ lên Sài Gòn không bao giờ trở lại. Bây giờ đến lượt con Oanh nữa hay sao.

Tôi chạy sang buồng nó. Va-ly nó còn để đó. Tôi thở ra nhẹ nhõm. Nó chỉ đi đâu đó loanh quanh gần gần. Nó chưa bỏ tôi. Trong hai đứa con, ít nhất cũng còn một đứa chưa bỏ tôi.

Tôi gặp Oanh ở ngoài nghĩa địa. Nó ngồi quay lưng lại, dăm dăm ngó xuống dòng sông lớn chảy qua. Anh nắng phản chiếu lung linh trên mặt nước, tiếng nước rì rào vang lên. Trời trên đầu bát ngát, cao vút.

Tôi đến gần Oanh mà nó cũng không hay bất gì hết. Tôi đằng hắng.

Nó quay lại nhìn tôi rồi lại nhìn thẳng về trước mặt. Tôi đi vòng qua mộ Ngà đến ngồi xuống bên cạnh con gái tôi. Một phút im lặng.

Tôi lên tiếng, để phá tan một im lặng kéo dài:

– Con ra đây tự lúc nào?

– Con mới ra.

Tôi tìm chuyện để nói:

– Ba ngủ. Thức dậy không thấy con đâu. Lại tưởng con làm theo thằng Chế, con cũng bỏ ba ở lại trang trại một mình.

Oanh hỏi, hàng mi hạ thấp:

– Ba không thích sống một mình hay sao?

Tôi cau mày:

– Sao con lại hỏi ba câu đó?

– Con hỏi, ba cứ cho con biết.

Tôi dịu dàng:

– Bao giờ ba cũng muốn có con ở bên cạnh.

– Mẹ con có được sung sướng không?

Tôi đánh trống lảng:

– Sung sướng hay đau khổ tùy theo quan điểm từng người về đời sống của mình. Chính ba cũng chẳng biết là ba đau khổ hay sung sướng.

Oanh lắc đầu. Chừng như câu trả lời của tôi không làm cho Oanh hài lòng.

– Nhưng về mẹ con, ba phải biết.

Tôi hỏi:

– Tại sao vậy?

– Bởi vì ba là hạnh phúc hay ba là nguồn đau khổ của mẹ con.

Tôi thở dài:

– Mẹ con đau yếu quanh năm.

– Anh Chế nói vì ba làm cho mẹ đau yếu.

Tôi bực tức:

– Bao giờ thằng Chế cũng trút hết trách nhiệm về tội lỗi lên đầu ba như thế.

– Con cũng nhận thấy là anh con không được phép có với ba một thái độ như vậy. Nhưng mẹ con chết, cái chết bất ngờ của mẹ làm cho con hoang mang vô cùng.

Tôi không còn biết nói với con gái tôi như thế nào. Tôi biết trang trại này từ giây phút đó, không bao giờ còn được con cái tôi coi như một thế giới tươi vui sáng láng như ngày trước nữa. Nó còn ngồi đó, trong buổi chiều nhạt nắng. Nó còn ngồi đó bên cạnh tôi như ngày thơ ấu. Nhưng tôi biết rồi ngày mai nó sẽ bỏ nhà này mà đi, không bao giờ trở lại.

– Bây giờ ba định thế nào?

Tôi lúng túng:

– Cái chết của mẹ làm cho ba bối rối. Ba cần phải có một thời gian để suy nghĩ.

– Con cũng vậy.

Tôi ngập ngừng mãi rồi mới dám hỏi:

– Con không oán hận gì ba đấy chứ?

Oanh không trả lời mà hỏi lại:

– Ba nghĩ có làm gì đáng để chúng con oán hận không?

Tôi lấy hết can đảm để nói dối:

– Không.

Oanh ngược mặt lên nhìn tôi. Cái nhìn của nó cực kỳ buồn bã, Đoạn nó đứng lên và chúng tôi cùng ra khỏi nghĩa địa.

Oanh ở lại trang trại ba ngày rồi về Sài Gòn. Tôi muốn giữ nó ở lại lâu hơn nhưng nó nói trang trại, sau cái chết của Ngà chỉ còn là một nơi chốn gọi lại cho nó rất nhiều chuyện buồn bã. Hôm đi, nó ra thăm mộ Ngà một lần nữa, một mình. Lúc trở về cặp mắt nó đỏ hoe. Tôi

biết nó đã khóc, khóc nhiều lắm ở ngoài nghĩa địa.

Oanh đi khỏi, trang trại như không còn sự sống.

Thằng Chế bỏ đi, tôi không cần. Nó vẫn thù ghét tôi, giữa thằng con trai và người cha từ bao nhiêu lâu nay đã là một cái hố thẳm cách biệt, tôi có mất nó tôi cũng chẳng cần. Nhưng Oanh không phải là thằng Chế. Hai cha con tôi thành thực thương yêu nhau. Oanh quý trọng tôi, tin tưởng ở tôi, coi tôi là người đàn ông đáng kể nhất thế giới. Tôi có cảm tưởng là niềm tin tưởng ấy không còn nữa.

Thật là một chuyện tôi không ngờ tới. Hay nói là tôi không tính trước thì đúng hơn.

Tôi đi lang thang trong ngôi nhà hoang vắng.

Ngà chết không ngờ lại như thế, là không ai làm gì được tôi, nhưng mọi người lại lần

lượt bỏ tôi, từng người một bắt đầu từ những người thân yêu nhất. Phải, chung quanh đang bỏ tôi, tôi chợt nhận thức được điều đó, khi tài xế Bân đưa Oanh về Sài Gòn xong, vào xin gặp.

Tôi hỏi ngọt ngào:

– Cô Oanh lên tới nơi chưa?

– Thưa, đã.

– Anh gặp cậu Chế không?

– Thưa có.

– Cậu Chế có dặn gì tôi không?

– Không.

Câu hỏi sau cùng của tôi là thưa. Tôi biết Chế dù có chuyện cần thiết phải giải quyết, cũng không liên lạc với tôi nữa, nếu nói là đoạn tuyệt thì nó đã có với tôi một thái độ hết sức quyết liệt, hết sức rõ rệt.

Thấy tài xế Bân còn đứng đó, tôi bảo y:

– Có thể thôi. Cho anh xuống nhà dưới nghỉ.

– Ông chủ không đi đâu?

– Hôm nay thì không.

– Tôi muốn thưa với ông chủ...

Thường thường những lúc tài xế Bân lúng túng muốn thưa muốn hỏi như thế là nó chỉ muốn vay tiền. Thằng tài xế này ăn xài hoang phí lắm. Nó cũng mắc phải cái chứng đại gái, bảo thế nào cũng không chừa. Có đồng nào nó đưa cho gái hết.

Tôi vẫn tưởng như mấy lần trước:

– Anh cần tiền phải không?

Nó ấp úng, tôi bảo nó:

– Chờ đó. Tôi vào lấy đưa cho.

– Thừa không phải vậy.

Tôi ngạc nhiên:

– Thế thì chuyện gì? Anh cứ nói đừng ngại
ngùng gì hết.

Tài xế Bân lái xe cho tôi đã cả chục năm nay. Tôi ít có được một người làm trung thành như nó. Giờ thình lình nó xin nghỉ việc, nghỉ ngay sau cái chết của Ngà.

Tôi ngạc nhiên:

– Nghỉ việc?

– Vâng.

– Anh đã nghĩ kỹ chưa?

– Tôi đã nghĩ kỹ mới dám gặp ông chủ.

– Anh muốn tăng lương phải không? Tôi cũng đang định tăng lương cho anh. Từ tháng này anh sẽ được tăng lương.

Tài xế Bàn lắc đầu:

– Dạ cũng không phải vậy. Tôi chỉ xin được nghỉ việc.

Tôi giận dữ quát lớn:

– Tại sao anh xin thôi?

Tài xế Bàn nhún vai:

– Xin ông chủ đừng bắt tôi nói rõ tại sao!

Tôi lại gần y:

– Anh phải nói rõ. Tôi muốn biết.

– Trong những ngày sắp tới, ông chủ sẽ thấy ở trang trại một chuyện lạ.

– Chuyện lạ?

– Vâng. Một chuyện mà ông chủ chắc không ngờ tới.

– Tôi biết được không?

526 | Mai Thảo

– Được. Không riêng gì tôi mà nhiều người cũng sẽ xin nghỉ, cũng sẽ rời khỏi trang trại này.

Tôi gầm lên:

– Mày nói láo.

Tài xế Bàn điềm tĩnh:

– Tôi chỉ báo trước cho ông thấy một sự thật.

Tôi lăm bắm:

– Chúng mày đang âm mưu định hãm hại tạo phải thế không? Chúng mày thù ghét sự giàu có của tao, chúng mày lợi dụng lúc nhà tao có chuyện bối rối để làm hại tao, tao biết, tao biết.

– Không phải vậy.

Tài xế Bàn nói rõ từng tiếng:

– Ngoài đốc công Trọng ra, không ai dám hãm hại ông chủ hết.

Đốc công Trọng. Tôi đã quên mất đốc công Trọng. Tưởng nó đã đi đâu mất tích. Tôi giật mình hỏi:

– Đốc công Trọng đã về đây rồi sao?

Tài xế Bàn gật đầu:

– Nhiều người nói gặp ông ta ở vùng này.

– Trong trại hay ngoài trại?

– Thưa ngoài trại. Ở Biên Hòa. Ở những hàng quán chung quanh đây.

Tôi nghiêng rằng:

– Thế là nó còn biết giữ thân nó. Mày hẳn nó một câu giùm tao là tao bắt gặp nó ở trong trại này tao sẽ giết nó chết.

Tài xế Bàn làm bộ ngờ ngác:

528 | Mai Thảo

– Sao vậy, thưa ông chủ.

– Nó dám đương đầu với tao. Thế thôi.

Tôi dịu giọng:

– Nhưng thôi, trở lại chuyện xin thôi việc của anh. Bao giờ?

– Tuần sau ạ.

Tôi buông thông hai tay chán nản:

– Được, nếu anh muốn thế.

Tài xế Bàn ngập ngừng:

– Từ trước đến nay, ông chủ đối xử rất tử tử với tôi. Nhưng từ ngày bà chủ mất...

Tôi gạt đi:

– Thôi bắt tất phải nói nhiều. Cho anh đi xuống. Anh muốn nghỉ lúc nào cũng được. Bảo cả cho mọi người biết. Muốn nghỉ lúc nào tôi cho nghỉ lúc đó.

Đêm tối. Sự hoang vắng của trang trại có thêm một vẻ gì thê lương rùng rợn. Tôi cho thắp đèn hết phòng trong phòng ngoài. Tôi bắt đầu cảm thấy rờn rợn trước những vùng bóng tối dày đặc.

Niềm an ủi duy nhất là tôi sẽ chẳng ở trang trại này mãi. Lệ và tôi cũng tự do rồi. Người chồng của Lệ đã bỏ đi. Ngà đã chết. Hai chúng tôi sẽ đường hoàng chung sống với nhau. Tôi vào phòng riêng, mở két sắt kiểm điểm lại tiền bạc. Sau một hồi bù đầu với những con tính và những hàng chữ số, tôi buông bút, ngồi ngẩn ra. Không ngờ là tôi đã chỉ tiêu cho Lệ một khoản tiền thật lớn.

Tôi quên không kể rằng, mỗi lần gặp Lệ Sau này, tôi đều tặng nàng một thứ nữ trang thật đắt tiền. Lệ thích kim cương. Tôi mua tặng nàng những viên kim cương càng về sau càng lớn, càng đắt tiền hơn những lần tặng trước. Ngôi nhà trên đường Trần Quý Cáp, tôi cũng làm giấy tên Lệ. Tất cả là của nàng. Cho nàng. Dâng nàng.

Thành ra, sau cái chết của Ngà, tài sản của tôi chỉ còn là trang trại, còn tiền bạc mặt thì chẳng còn được bao nhiêu. Chương mục ở ngân hàng cũng còn mấy triệu bạc. Nhưng đó là khoản tiền tôi đã định để riêng cho Oanh và Chế. Cho Chế để sau này nó lấy vốn vào đời làm ăn. Cho Oanh như hồi môn của nó về nhà chồng.

Tôi nghe thấy tôi lẩm bẩm một mình:

– Hết tiền cũng chẳng sao. Nếu cần, trang trại này sẽ được bán đi. Cũng thừa tiền cho tôi và Lệ sống một đời sung sướng.

Tôi tắt đèn đi ngủ. Nhớ đêm hôm đó, tôi ngủ được. Phần vì mệt, nên tôi thiếp đi. Phần vì đôi mắt đầy oán trách của Ngà không hiện lên như lần trước nữa.

Hai ngày hôm sau được dành cho những công việc của trang trại ứ đọng lại phải giải quyết. Đến ngày thứ ba, tôi đi tìm Lệ. Chắc nàng đã biết Ngà không còn nữa.

Tôi tới Biên Hòa khoảng tám giờ tối.

Để tránh mọi điều tiếng dị nghị, tôi chưa dám đến nhà Lệ lúc ban ngày. Nghĩ như thế là thận trọng hơn. Tôi cần phải thận trọng cho mọi người khỏi ngờ vực.

Lệ có nhà. Thấy tôi nàng ôm ghì lấy tôi. Hai chúng tôi cũng không nói một lúc thật lâu. Cuối cùng tôi hỏi:

– Em đã biết hết chuyện rồi chứ?

Lệ gật, kéo tôi ngồi xuống ghế:

– Đã.

Nàng hỏi:

– Có phiền phức gì cho anh không?

Tôi ngạc nhiên:

– Phiền phức là thế nào? Tại sao em hỏi anh thế?

532 | Mai Thảo

Lệ thảo nhiên:

– Em tưởng nhà chức trách làm phiền anh?

Tôi cau mặt:

– Làm sao nhà chức trách làm phiền anh được? Ngà chết vì rủi ro.

Lệ cười:

– Chứ không phải anh định giết?

Tôi không hiểu tại sao Lệ có thể cười, có thể hỏi tôi câu ấy được. Không bao giờ nàng nên cười nàng nên hỏi tôi như thế. Tôi ôn tồn:

– Đó không phải là một án mạng.

– Tức là anh không phải là một sát nhân?

Tôi quắc mắt:

– Anh cấm em nói đùa. Bây giờ không phải là lúc nói đùa.

Lệ nhún vai:

– Thì thôi. Nhưng sự thật như thế nào, em biết hết anh đừng hòng dấu em. Mà thôi, cũng được. Chúng mình đều chẳng muốn như thế hay sao?

Thái độ lạ lùng của Lệ làm tôi kinh ngạc. Chừng như Lệ muốn điều cợt, xem thường tôi. Chừng như nàng đang âm mưu một chuyện gì đó, và giấu kín không cho tôi biết. Trong tôi bỗng chớm lên một niềm ngờ vực. Những câu nói hôm nào của người chồng Lệ trở lại trong trí nhớ tôi. Y đã bảo cho tôi hay Lệ là một con quỷ đội lốt người. Là bề ngoài thì diễm lệ như vậy, nhưng bên trong Lệ là một con rắn độc, một ác phụ. Có thể như thế được không? Tôi cố gắng đánh đuổi mọi ngờ vực ra khỏi đầu óc. Tôi không thể tin như vậy được.

Tôi bảo Lệ:

– Bây giờ chúng mình phải sắp đặt lại hết. Vì tình hình không còn như trước nữa.

Lệ hỏi:

– Gia đình anh ra sao?

Tôi buồn rầu:

– Hai đứa con anh đều bỏ lên Sài Gòn ngay từ ngày chôn cất mẹ chúng.

Tôi nói tiếp, với tiếng thở dài:

– Anh coi như mất chúng. Mất hẳn.

Lệ ngạc nhiên:

– Sao vậy?

– Chúng nó nói anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về cái chết của vợ anh.

Tôi nắm lấy tay Lệ ôm lấy nàng:

– Anh chỉ còn mình em đấy thôi. Nhưng còn em là đủ, chúng mình sẽ chung sống với nhau suốt đời là đủ.

Lệ gật:

– Em cũng nghĩ như thế.

Điều làm tội hơi thất vọng là câu nói của Lệ thiếu vẻ nồng nhiệt, như gượng gạo, giả dối. Ấy là mãi về sau này, tôi mới nhận thức được hoàn toàn sự giả dối ấy, Còn lúc đó, tôi chỉ hơi nghi ngờ một chút mà thôi.

Ngẫm nghĩ một lát, rồi Lệ hỏi:

– Anh vừa nói chúng mình phải sắp đặt lại là sắp đặt thế nào?

– Chúng mình phải tránh gặp nhau chừng hai tuần.

– Để làm gì vậy.

– Anh cần thu xếp mọi việc. Anh muốn tìm một người tin cẩn để thay anh trông nom trang trại. Nếu không tìm được người tin cẩn, ai mua anh cũng bán hết.

536 | Mai Thảo

– Anh không muốn ở đó nữa sao?

– Không.

– Anh muốn đi đâu?

– Đi xa. Với em. Trong một thời kỳ.

Lệ hỏi:

– Anh đã tính đi đâu chưa?

Tôi lắc:

– Chưa, nhưng chuyện đó dễ lắm. Đi đâu cũng được, miễn là đi xa với em. Khi trở về thì thiên hạ đã đứng trước một chuyện đã rồi. Khi đó chúng mình có thể đường hoàng và chính thức chung sống với nhau mà không ai có thể nói gì được hết.

Thấy Lệ nín thinh, tôi gặng hỏi:

– Em nghĩ sao?

Lệ đáp, lưỡng lự:

– Anh muốn như thế nào cũng được.

Tôi nhìn Lệ dăm dăm, càng thấy cái thái độ lững lờ có một cái gì thật khó hiểu. Trước khi đến nhà Lệ tôi đoán trước một mừng rỡ chân thật. Lệ cũng rất mừng rỡ. Nhưng vui mừng ở nàng có một vẻ gì giả tạo gượng ép. Tóm lại, tôi có cảm tưởng rõ ràng Lệ đang đóng kịch với tôi.

Sự ngờ vực đưa tới câu hỏi:

– Lão Năm đâu?

Lệ tròn mắt:

– Anh nói lão Năm nào?

Tôi hơi ngượng:

– Thằng chồng cũ của em đó.

Lệ lắc đầu:

– Anh lạ thật, em đã nói là em đã đuổi nó đi từ ngày ấy rồi.

Thấy tôi nín thinh. Lệ nhìn thẳng vào mắt tôi:

– Anh không tin là em thành thật hay sao?

Tôi vội vã:

– Tin chứ.

– Tin sao anh còn hỏi. Anh nói không đúng như anh nghĩ. Thế là anh nghi ngờ em.

Tôi lại phải thề bồi chí chết là tôi không hề bao giờ dám hoài nghi sự thành thật của Lệ, Lệ có cái biệt tài đó mà tôi thấy ít người đàn bà có được là luôn luôn nàng nắm được thế chủ động, trong bất cứ trường hợp nào. Dù trái hay phải, Lệ cũng làm cho tôi phải hoảng hốt, và luôn luôn tìm cách lấy lòng nàng.

Tôi không dám hỏi Lệ về lão Năm nữa. Đành nhắm mắt tin là lão ta đã bỏ đi hay bị Lệ xua đuổi không cho sống chung nữa thì cũng vậy. Điều kỳ lạ là tôi vẫn mơ hồ cảm thấy là có một âm mưu nào đó đang phảng phất thành

hình trong không khí. Và trong căn nhà của Lệ lúc nào cũng hình như thẳng đàn ông kia có thể dễ dàng dàng xuất hiện trở lại, đứng đó, trước mặt tôi. Linh cảm này làm cho tôi khó chịu hết sức mà không biết làm thế nào. đành cứ làm theo những gì tôi đã định làm.

– Em đồng ý là chúng mình tránh gặp nhau hai tuần nhé?

– Vâng, đồng ý.

– Nếu có chuyện gì bất thường anh lại lên đây kiểm em hay sao?

Lệ nói:

– Em cũng thu xếp đi em. Trước hết em phải gửi gắm ngôi nhà này rồi đi đâu mới đi được chứ. Em cũng muốn bán lắm.

Tôi hỏi:

– Kịp không?

540 | Mai Thảo

– Không chắc.

Lệ chép miệng:

– Mà em cần phải bán gấp.

Tôi hỏi nàng:

– Tại sao vậy?

– Em cần tiền trang trải một ít công nợ.

Tôi kinh ngạc:

– Em làm gì mà mang công mắc nợ người ta như vậy được?

Lệ thở dài:

– Em làm gì đâu. Đó là những món nợ thẳng khốn nạn nó để lại, bắt em phải trả thay cho nó đó.

Trả nợ cho lão Năm? Lệ dùng tiền của tôi để trả những món nợ cũ cho người chồng cũ? Tại sao có thể như thế được? Thà Lệ nói đã

tiêu hết những khoản tiền tôi đưa cho nàng trong những công việc khác, tôi không tức bực gì hết. Còn dùng tiền bạc của tôi để trả nợ cho người chồng cũ thì là cái chuyện tôi vừa không chấp nhận được, vừa nghi ngờ.

Thật là khốn nạn. Ngay trong mấy ngày đó, sau cái chết của Ngà, những câu nói, những hành động của Lệ đã làm cho tôi nghi hoặc. Vậy mà tôi chỉ dám nghi vậy thôi. Chứ không dám có ý với Lệ một thái độ quyết liệt nào hết. Ngà đã chết. Tôi càng mê Lệ hơn bao giờ. Tôi chỉ sợ mất Lệ. Tôi đã đánh mất hết, để đòi lấy Lệ làm sở hữu một đời cho mình. Thành ra càng thu mình thêm mãi trong cái thế chịu thua của kẻ thụ động.

Tôi gượng cười:

– Em chu đáo với chồng cũ lắm nhỉ?

Lệ thản nhiên:

– Vì anh mà em làm thế.

– Vì anh?

– Chứ sao. Khi chúng mình chung sống với nhau rồi em không muốn anh còn phải khó chịu vì những chuyện cũ của em nữa. Thì giải quyết ổn thỏa hết ngay từ bây giờ cho xong.

– Em trả hết nợ chưa?

Lệ làm bộ tính toán:

– Hết rồi.

Tôi đổi buồn làm vui:

– Em làm thế rất phải.

Lấy cuốn ngân phiếu ra, tôi ký cho Lệ một khoản tiền lớn, lớn hơn hết tất cả những khoản tiền tôi đã cho nàng, Lệ làm bộ từ chối, nói nàng không cần. Tôi phải năn nỉ mãi Lệ mới chịu nhận:

–Em giữ cho anh đấy thôi.

Tôi nói:

– Chúng mình cần có một căn nhà mới ở Sài Gòn.

– Còn căn ở đường Trần Quý Cáp?

– Hẹp quá. Không thể ở đó mãi được.

– Em dùng tiền này để tìm căn nhà mới nhé!

Tôi gạt, khoản tiền để trong ngân hàng dành cho thằng con trai và đứa con gái tôi vậy là tôi đã nhắm mắt đưa nốt cho Lệ. Chẳng hiểu tại sao tôi có thể mù quáng đến thế được? Tôi nói tôi đã bắt đầu ngờ vực. Nhưng kỳ thực là tôi vẫn tin tưởng ở sự thành thực của Lệ hơn bao giờ.

Lúc tôi đã giao tấm ngân phiếu cho Lệ rồi và có ý định trở về trang trại là lúc Lệ trở lại ân cần niềm nở với tôi nhất. Lệ ôm ghì lấy tôi, làm tôi đắm đuối.

544 | Mai Thảo

– Anh ở lại đây với em.

– Em muốn anh ở lại đến bao giờ.

– Suốt đêm nay. Ngày mai. Anh muốn ở lại đến bao giờ cũng được.

Tôi cười buồn:

– Chưa bao giờ em giữ anh ở lại như thế này.

– Anh ngạc nhiên lắm sao?

Tôi gật đầu, nhìn thẳng vào mặt người đàn bà đã đẩy tôi vào tội ác:

– Ngạc nhiên lắm.

Lệ núng nịu:

– Trước em cũng giữ anh đấy chứ.

– Đâu có. Bao nhiêu lần anh đòi chúng mình ở lại thêm với nhau là bấy nhiêu lần em đòi về.

Lệ làm bộ ngơ ngác:

– Thật vậy sao!

– Anh đâu có nhớ lắm.

Lệ chống chế:

– Nếu như vậy là em giữ gìn cho hai chúng mình ăn ở với nhau về lâu về dài, ăn nằm với nhau ngay, em sợ là anh sẽ coi thường em.

Tôi hỏi:

– Bây giờ em không thấy cần phải giữ gìn như trước nữa?

– Vâng.

– Lý do?

– Vì bây giờ đã khác lúc trước. Cả hai chúng mình đều được tự do hoàn toàn rồi.

– Nhưng anh phải về.

546 | Mai Thảo

– Thì anh về, em không dám giữ nữa.

Chợt nảy ra một ý kiến, tôi hỏi:

– Em có muốn về ở trang trại với anh không?

– Ngay bây giờ?

Tôi lắc đầu:

– Sau này.

– Sau này là lúc nào?

– Sau khi chúng mình đi chơi xa trở về. Nghĩa là lúc không còn ai có thể dị nghị nữa.

Lệ ngầm nghĩ rồi gật đầu:

– Muốn lắm chứ.

– Em trả lời không được sốt sắng lắm.

– Thú thật là em cũng hơi ngại. Ở trang

trại đó buồn lắm, cho một người đàn bà như em không?

– Ở đâu có anh có em cũng không buồn được.

Lệ ôm lấy tôi:

– Đúng vậy. Nhưng chuyện ấy rồi chúng mình bàn tính lại với nhau sau.

Tôi hỏi, để biết. Thế thôi. Một người như Lệ, không thể sống ở một trang trại, trong một không khí quê mùa được. Lệ là một khác biệt hoàn toàn với Ngà. Tôi nhớ Ngà chưa từng một lần tỏ ý thích sống ở thành phố. Ngà không thích xa hoa, rất ghét một lối sống phù phiếm, trượng giả. Ngà yêu thích sự yên tĩnh, Lệ không phải như vậy.

Nhìn đồng hồ tay, tôi đứng lên:

– Thôi bây giờ anh phải về trại.

– Anh nhất định không ở lại?

– Thôi.

Lệ đưa tôi ra cửa. Chúng tôi ôm lấy nhau. Hôn nhau. Điều tôi không thể ngờ lần trao hôn ấy lại là lần cuối cùng. Lúc tôi buông Lệ ra, Lệ chột hỏi:

– Anh à!

– Gì vậy?

– Anh cho em hỏi anh câu này nhé!

– Hỏi đi.

Lệ nghiêng đầu:

– Nhưng mà thôi, em định hỏi đùa anh thôi.

Tôi lắc đầu:

– Đã muốn hỏi thì cứ hỏi. Anh muốn biết. Dù em hỏi đùa hay em hỏi thật cũng vậy.

– Nếu hai tuần nữa, anh lại đây, không thấy em thì sao?

– Nghĩa là?

– Anh thấy nhà này đóng cửa chẳng hạn.
Em không còn ở đây chẳng hạn.

Tôi ngỡ ngác:

– Anh không hiểu.

– Đó. Nếu anh đến, không thấy em thì anh
nghĩ như thế nào?

– Anh cho là em có việc quan trọng phải đi.
Nhưng sẽ nhắc trước cho anh biết.

– Em lại không có gì quan trọng hết?

– Thì tức là em quên đã hẹn anh.

– Nhưng nếu em vẫn nhớ mà em không
chờ?

Tôi cười:

– Thì là em lừa dối anh.

– Cho là như thế, anh sẽ có thái độ nào?

Tôi không thích Lệ nói đùa như vậy, cho dù là Lệ chỉ nói đùa cho vui chuyện. Tôi nghiêm mặt:

– Anh sẽ giết chết em.

Tôi nói tiếp:

– Anh không thể chỉ bỏ đi như lão Năm, Anh không phải là lão Năm. Từ nay, không bao giờ anh chịu để mất em vào tay một thằng đàn ông khác.

Lệ ôm lấy tôi:

– Em biết anh yêu em. Em nói đùa đấy mà!

Tôi nhếch mép cười nhạt:

– Anh cũng tin là em nói đùa. Thôi anh về. Hai tuần nữa nhé!

– Vâng. Em chờ anh. Hai tuần nữa.

Bây giờ nhớ lại, đáng lẽ tôi phải giết Lệ ngay từ lúc đó. Bởi nàng đã phản tôi ngay từ lúc đó, nếu tôi không muốn nói là nàng phản tôi ngay từ buổi đầu.

Trên đường trở về trại, tôi tạt qua phòng mạch của Nam, với hy vọng là giữa hai chúng tôi, vẫn còn tồn tại một tình bạn thân thiết như cũ. Người nhà ra nói Nam đi vắng. Tôi biết Nam có nhà. Nam lánh mặt không muốn gặp tôi đó thôi.

Tôi nhìn chị người làm:

– Ông Nam có nhà, phải không?

Chị người làm ấp úng:

– Đi vắng ạ!

Tôi buồn rầu:

– Nếu tôi đi thẳng vào nhà trong, thấy chủ chị hiện có nhà thì sao?

Chị người làm càng áp úng thêm:

– Ông Nam bảo cháu.

Tôi đưa tay:

– Hỏi thế thôi. Cho biết. Chị nói với ông Nam là không bao giờ tôi đến đây nữa. Không bao giờ. Chị nghe rõ chưa.

Chị người làm sợ hãi:

– Dạ.

Tôi đi ra. Thành phố Biên Hòa về khuya có một vẻ gì buồn bã, hiu quạnh. Những lè đường thấp thoáng bóng tối. Từ những cột điện trơ trọi, ánh đèn chiếu xuống, vang vọt, lạnh lẽo. Tôi biết tôi sắp phải bỏ vùng trời này, thành phố này, vì ở đây, không ai còn muốn nói chuyện, giao thiệp với tôi nữa. Tất cả mọi người không nghĩ hẵn như Chế. Nhiều kẻ bán tín bán nghi. Thế thôi. Nhưng tất cả đã nghi như Oanh, con gái tôi. Là cho dù là một tai nạn, tôi vẫn phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về cái

chết của Nga. Vì tôi là chồng. Để cho vợ chết đuối trong khi cùng tắm biển với mình, tôi đã sơ xuất và sơ xuất ấy cũng đồng nghĩa với tội lỗi.

Tôi vừa lái xe vừa suy nghĩ cho đến khi về tới trang trại. Nam, tài xế Bân, thằng Chế, con Oanh, tất cả những người thân yêu xa gần bây giờ đều nhìn tôi bằng cái nhìn khác lạ. Như tôi là một nguy hiểm. Một đe dọa. Một kẻ tàn nhẫn độc ác. Cũng may, Lệ chưa nhìn mình như thế, tôi nhủ thầm, như một an ủi.

Buổi tối đến. Ngôi nhà mênh mông, không có một tiếng động nào. Một bầu không khí thê lương bao phủ cùng khắp. Cái chết của Nga còn phảng phất đâu đó, hình ảnh Nga thấp thoáng trong vùng im lặng u uất này. Tôi lấy rượu ra uống một mình. Tôi ngồi một mình ở ngoài trời, nơi khoảng sân lộ thiên phía sau.

Chỗ này, bao nhiêu yến tiệc, tiếp tân, họp mặt tung bừng đã được tổ chức. Những buổi tối hân hoan tràn đầy ấy trở lại trong trí nhớ

tôi. Những tiếng cười đùa còn như vang động. Tôi nhớ lại những câu nói đùa của Nam, những tiếng cười trong suốt như pha lê của Oanh, khuôn mặt rạng rỡ của mọi người dưới ánh đèn.

Bây giờ thì những cuộc vui ấy không bao giờ còn nữa. Không bao giờ. Giữa trang trại mênh mông, tôi là một con người hoàn toàn cô độc.

Nhớ buổi tối hôm đó, tôi uống rượu say lắm. Tôi cần uống thật say để đánh lừa một tâm trạng hoang mang đang lớn dần.

Rồi tôi lao đảo đứng lên.

Đám người làm lảng đi đâu hết. Tôi cất tiếng gọi lớn, nhưng không thấy ai trả lời.

Tôi đi lang thang trên con đường đã nhạt nhòa bóng tối. Hơi men làm cho thân thể tôi nóng bừng. Bao nhiêu biến cố dồn dập xảy tới, đêm ngày, lúc nào tôi cũng chỉ nghĩ đến Lệ, mơ

tưởng đến Lệ, cho mãi đến buổi tối hôm đó, tôi mới chợt nhận thấy, là đã cả tháng, tôi chưa ăn nằm với một người đàn bà nào.

Nhu cầu sinh lý thành linh trở thành một đòi hỏi điên cuồng, mãnh liệt. Tôi muốn gần một người đàn bà. Làm tình với nó. Hơi rượu bưng bưng trong cơ thể càng làm cho sự cần thiết thỏa mãn gắt gao hơn.

Tôi nghĩ đến Nữ, con gái lão làm vườn mù.

Lần nào tôi đến, đưa con gái có một thân hình nẩy nở này cũng mở cửa cho tôi vào. Chắc lần này cũng vậy. Tôi rẽ về phía tay trái, lần đến ngôi nhà lá tiều tụy.

Đến nơi, tôi nghe ngóng rồi gọi:

– Nữ.

Chờ mãi không thấy tiếng trả lời, tôi lại gọi:

– Nữ! Nữ, mở cửa.

556 | Mai Thảo

Sự chậm chạp của đứa con gái ở phía bên trong làm cho tôi bức tức. Một lát, khá lâu, mới nghe thấy tiếng đứa con gái, thận trọng:

– Ai đó.

Tôi không thấy cần phải xưng tên, chỉ nhắc lại:

– Mở cửa ra.

Tôi ngạc nhiên thấy con nhỏ trả lời:

– Tôi không mở đâu.

Tôi gắt:

– Con khỉ, mở ra.

Đứa con gái nói:

– Đừng bao giờ ông chủ tới đây nữa.

Tôi ngần người:

– Sao vậy.

– Tôi không muốn.

– Đừng dở chứng.

Tiếng Nữ:

– Tôi chẳng dở chứng gì hết. Từ nay, tôi không tiếp ông chủ nữa đâu. Không bao giờ nữa. Ông chủ có giết chết tôi cũng thế thôi. Bây giờ ông chủ về đi.

Tôi cười gằn:

– Tao cứ vào thì sao?

– Tôi la. Tôi la lớn cho cả trại này thức dậy.

Giọng con nhỏ rất quyết liệt. Đe nữa, nó cũng đã không sợ tôi, nó cũng coi thường tôi rồi. Đứng tần ngần một lát, rồi tôi đành bỏ đi sau một tiếng chửi thề tục tằn.

Không vào làm tình được với con gái đã làm vườn, tôi không trở về nhà mà lần đến nhà mẹ Toàn. Tôi định ninh là mẹ Toàn không

trở mặt với tôi như những con đàn bà khác. Nhà mụ Toàn ở khá xa. Tận cuối trại. Những lần trước, tôi đi ngựa tới. Lần này, đi bộ, lại đang say rượu, lại không nhìn thấy đường đi, tôi đi mãi mới tới. Mấy lần, tôi vấp ngã lăn ra đất, lại lồm cồm bò dậy. Ban ngày chắc là trông tôi thảm hại lắm. Cũng may, đêm tối, không ai nhìn thấy ông chủ trại say rượu đi vất vưởng như một thằng ăn mày dưới trời đêm.

Mụ Toàn ngủ say, tôi la hét mấy lần, mụ mới tỉnh dậy. Nhiều tiếng sột soạt. Im lặng. Rồi có tiếng thì thầm. Tôi nghe rõ một tiếng đàn ông. Tiếng người đó không phải là tiếng đốc công Trọng. Thì ra mụ Toàn đã có một người tình mới từ ngày đốc công Trọng bỏ đi mất tích. Thằng đàn ông trong nhà mụ Toàn, tôi chịu không đoán được là ai.

Như với Nữ, tôi ra lệnh:

– Mở cửa.

Như Nữ, mụ Toàn cũng không chịu mở cửa

cho tôi vào. Mụ đuổi tôi về. Tôi kêu gọi vài ba lần nữa, rồi lủi thủi quay trở ra. Cả trại không còn một đứa nào sợ tôi như trước nữa. Hay là chúng nó vẫn còn sợ tôi, nhưng sợ khác đi. Chúng sợ tôi như sợ một kẻ giết người, một con thú dữ.

Tôi nghe thấy tôi lẩm bẩm:

– Tao không cần. Tao không cần chúng mày!

Tiếng tôi nói tiếp, trong bóng đêm mịt mùng:

– Chúng mày coi tao như một thằng hủi. Nhưng có một người thương yêu tao, chờ đợi tao. Mười ngày nữa thôi, rồi chúng mày sẽ biết. Tao chỉ cần một người thương tao là đủ. Còn chúng mày, chờ đó rồi chúng mày sẽ biết tay tao.

Tôi cứ lẩm bẩm như một thằng khùng như thế cho đến khi từ nhà mụ Toàn lần về được

tối biệt thự, Bước lên mấy bậc thềm tôi lại vấp ngã một lần nữa. Đầu tôi đập mạnh xuống mặt thềm, đau nói. Tôi chửi thề luôn miệng.

Vào tối phòng khách, tôi lại lấy rượu, uống nữa.

Sự im lặng đè nặng làm tôi dựng đứng hết mọi sợi tóc gáy. Xưa nay tôi chưa từng như thế. Bóng tối không bao giờ làm cho tôi khiếp sợ. Ma quỷ, cũng vậy. Không bao giờ tôi tin có ma quỷ, có thần thánh hết. Người đã chết đi là chết đi. Chẳng có linh hồn, chẳng còn gì hết.

Vậy mà từ hôm Ngà chết, tôi thấy tôi thay đổi hẳn.

Đầu óc tôi lúc nào cũng bồn chồn. Thấp thoáng đâu đó những hình bóng ẩn hiện. Có một lúc tôi dụi mắt, nhìn ra, tưởng như có cái bóng trắng mảnh khảnh của Ngà đi vào.

Thân thể tôi lạnh toát. Tôi lại uống rượu nữa.

Trời nửa đêm, tôi ra thềm cửa, lớn tiếng gọi tài xế Bân lên. Nó ngủ dưới nhà chứa xe. Tiếng tôi mất biến trong bóng tối như một vực sâu thăm thẳm.

Mãi mãi rồi tài xế Bân mới lên tới.

Nó hoảng hốt không hiểu tôi gọi nó giữa đêm khuya như thế để làm gì.

– Ông chủ vừa gọi.

Tôi gật:

– Phải. Anh đang ngủ sao?

– Vâng.

Tài xế Bân dụi mắt:

– Tôi đang ngủ. Ông chủ cần đi đâu bây giờ?

Tôi cố lấy giọng ngọt ngào:

– Chẳng đi đâu. Tôi ngồi buồn. Không tài nào ngủ được. Căn biệt thự này sao bây giờ trống trải qua.

Tài xế Bân gật đầu:

– Vâng. Trống trải quá. Từ ngày...

Nó ngập ngừng:

– Từ ngày bà chủ mất.

Tôi nhớ tới lời yêu cầu của nó:

– Nhất định anh xin thôi việc?

– Vâng.

– Anh còn ở đây mấy ngày nữa.

– Chừng vài ba ngày.

Tôi quay trở vào, vẫy tài xế Bân vào theo. Tôi chỉ ghế cho nó ngồi xuống. Thằng tài xế ném cho tôi một cái nhìn e ngại. Nó chưa thấy

tôi uống rượu ban đêm một mình như thế bao giờ. Cũng chưa thấy tôi say như thế bao giờ.

Tôi bảo nó:

– Anh uống với tôi một ly rượu cho vui.

Tài xế Bân sửng sốt:

– Thưa, tôi không dám.

Tôi rót một ly rượu thật đầy, lão đảo tới gần thẳng tài xế, bắt nó cầm lấy ly rượu.

– Tôi cho phép anh mà. Đêm khuya uống rượu một mình thật buồn. Anh ngồi đây với tôi, thầy trò mình nói chuyện.

Tôi nhìn tài xế Bân. Nghĩ đến những người ở trong trang trại này. Giữa tôi và họ, sự xa cách lớn dần, sự xa lạ càng ngày càng như đào sâu rộng hơn.

– Tôi hỏi anh trả lời nhé!

– Dạ!

Tôi lè nhè:

– Mà phải nói thật. Dù là tôi có thể không bằng lòng.

Tài xế Bân thận trọng:

– Ông chủ cứ hỏi.

– Tại sao từ ngày bà chủ mất, ai cũng lảng tránh tôi?

Tài xế Bân chối:

– Ông chủ tưởng vậy. Sự thật không phải như vậy.

Tôi xua tay:

– Tôi biết mà. Tôi thấy mà! Không một ai còn muốn đến gần tôi nữa. Tại sao? Tại sao?

Tài xế Bân xoay xoay cái ly, nín thinh, quay nhìn đi chỗ khác.

Tôi gặng hỏi:

– Tôi hỏi, sao anh không nói?

Tài xế Bân:

– Mọi người trong trang trại này ai cũng thương tiếc bà chủ mất sớm.

Tôi trừng mắt:

– Bộ tao không thương tiếc vợ tao hay sao? Tao đau đớn, tao khổ sở, nhưng tao không nói ra, chúng mày không biết như thế sao?

Tài xế Bân nín thinh, một sự nín thinh đầy nghi ngờ mai mỉa. Tôi nói tôi thương xót Ngà. Tôi nói cái chết của Ngà làm tôi vô cùng đau đớn. Thật là tẻ nhạt. Thật là khốn nạn. Tôi chưa từng cao thượng tốt đẹp bao giờ. Nhưng sau cái chết của Ngà, đích thực là tôi mới nhìn thấy con người đích thực của tôi, trong tất cả những xấu xa nhơ bẩn của nó. Cái chết của Ngà vậy là đã mang hình ảnh một tấm gương trong suốt, trên đó, tôi nhìn thấy tôi là một con quỷ hiện

566 | Mai Thảo

hình. Đầu óc tôi là một vũng bùn nhầy nhụa. Nó đã mọc lông mọc lá. Tôi chỉ là một con thú đội lốt người không hơn không kém. Kẻ nào cũng có quyền phỉ nhổ vào mặt tôi. Một đứa khốn nạn nào cũng có quyền chửi vào mặt, tôi khốn nạn hơn nó, khốn nạn hơn, bất nhân hơn gấp trăm nghìn lần.

Tài xế Bàn không chịu uống hết ly rượu. Nó đặt cái ly còn đầy xuống mặt bàn, đứng lên.

– Mời ông chủ đi ngủ.

Tôi lè nhè:

– Tao chưa buồn ngủ.

– Xin phép ông chủ cho tôi trở xuống nhà dưới.

Tôi lão đảo nhìn thẳng tài xế bỏ đi. Cái bóng nó thấp thoáng trước cái nhìn tôi quay đảo chấp chờn. Cái bóng đó mất vào bóng đêm dày đặc.

Đêm hôm đó, tôi không ngủ được, tuy muốn mua giấc ngủ bằng bất cứ giá nào. Tôi cũng không dám tắt đèn. Bóng tối làm tôi khiếp đảm đến run rẩy. Tôi muốn kêu thét lên thành tiếng, cho cái tiếng phá tan được sự im lặng đè nặng. Những mạch máu trong người như sắp muốn đông đặc cả lại.

Tôi thức, tôi thức, đến sáng.

CHƯƠNG 14

Những ngày sau đó là một sửa soạn, một chờ đợi. Tôi gắng gượng thu xếp mọi công việc trong trang trại trước một vắng mặt lâu dài. Một buổi sáng, tôi cho gọi dần từng tốp một, đám lao công trong trại lên bàn giấy.

Câu hỏi chính của tôi là:

– Các người còn muốn làm việc ở đây không?

Ai trả lời có, tôi cho ở lại, sau khi cho họ biết là tôi sẽ đi chơi xa, cho khuây khoả, trong một thời kỳ. Ai muốn thôi, tôi trả lương cho họ như ý muốn. Khoản tiền còn lại trong nhà trả hết những khoản lương này, chỉ còn lại một số nhỏ. Cũng may, còn những đồ trang sức đắt

tiền của Ngà để lại. Cần, có thể bán được, có được một khoản tiền lớn. Trong khi chờ đợi ngày trở về, bán cái trang trại cho người khác.

Mười ngày trôi qua. Chỉ còn vài ngày nữa, tôi với Lệ gặp lại nhau. Ý nghĩ về hộp mặt này với Lệ làm cho tôi vui mừng, phấn khởi được đôi chút. Nói cho cùng, tôi đã bằng lòng ngay từ đầu là chịu mất hết đánh đổi lấy Lệ mà. Cũng chẳng nên ân hận. Cũng chẳng nên phàn nàn. Cuộc đời tôi sẽ bắt đầu một chuyến đi xa, ở một cuộc khởi hành mới với Lệ. Từ một chuyến đi xa, một phương trời khác. Tôi hơi buồn khi nhớ đến Oanh, đứa con gái yêu quý của tôi. Nhưng nó cũng đã có người yêu rồi, là chàng luật sư trẻ tuổi. Hai đứa chúng nó sẽ lấy nhau. Cuộc đời riêng, gia đình riêng. Tôi cũng không cần bận tâm lắm về chúng.

Còn thằng Chế? Tôi chẳng cần. Nó thù ghét tôi. Nó sống, chết, mặc thầy đời nó.

Cuối cùng, ngày hẹn với Lệ đã tới.

Tôi nhớ mãi ngày hôm đó, rõ rệt như mới chỉ là ngày hôm qua mà thôi. Mọi công việc tạm coi như là xong xuôi được buổi chiều cuối cùng. Tôi ngồi viết một lá thư cho con gái tôi. Trong thư tôi nói đi chơi xa ít ngày cho khuây khỏa. Tôi không nói rõ đi đâu, bao nhiêu lâu, chỉ nói mơ hồ là sớm thì một vài tuần, chậm là một vài tháng tôi sẽ trở về. Chắc lá thư sẽ làm Oanh ngạc nhiên lắm. Tôi sai người nhà đi bỏ thư, rồi lững thững đi bộ nhìn cái trang trại của tôi một lần cuối cùng. Cảnh tượng sầm uất phong phú ngày nào không còn nữa. Đời sống trước đây tươi vui, tràn đầy. Đời sống ấy chừng như đã yên nghỉ, đã lắng đọng. Những vườn cây im lìm. Những con đường hiu quạnh. Những dãy nhà lá âm thầm, cửa đều đóng kín. Tôi nhìn cái cảnh tượng tàn tạ, buồn rầu nghĩ rằng, khi tôi trở về, chắc trang trại còn rơi vào hoang phế một cách tận cùng và thê thảm hơn. Những bước chân lang thang đưa tôi ra khỏi trang trại. Tôi cứ đi, đi mãi cho đến khi dừng lại trước lối vào nghĩa trang lúc nào không hay. Nhìn vào những hàng mộ trắng thấp thoáng

trong cỏ cao ngang tầm đầu gối. Ngà nằm đó, một trong những ngôi mộ xếp hàng dưới cái nắng vàng vọt của buổi chiều. Tôi nghĩ đến tội ác của mình, trong thâm tâm nổi lên một lời cầu xin Ngà tha tội. Tôi nghe thấy tôi nói thầm, như có vong hồn Ngà hiển linh trước mặt:

– Chúng mình không thể chung sống suốt đời bên nhau, em hiểu cho anh. Em không bằng lòng ly dị, em không cho anh được tự do, em cấm đoán anh không được đi lại với người đàn bà anh yêu mê, như thế là tự em, chính tay em đã ký bản án tử hình cho đời em mà em không biết. Anh không có lựa chọn nào khác là đưa em tới cõi chết. Thôi, em ngủ yên trong lòng đất, và hãy để cho anh được bình yên.

Tôi định vào đứng trước mộ Ngà một lần cuối cùng. Nhưng không dám. Có một cái gì giữ tôi đứng lại. Tôi nghĩ nếu đến đứng trước mộ Ngà, không chừng rồi tôi sẽ la hét, sẽ bỏ chạy.

Lúc tôi trở về đến tòa biệt thự gần như bỏ

trống chỉ còn mình tôi với sự im lặng bao trùm. Nắng đã tắt, bóng tối đã chạng vạng. Trời lạnh. Tôi lại lấy rượu ra uống.

Hơi men bùng bùng cũng không làm tôi ấm áp được chút nào hết. Càng thấy lạnh lòng, run rẩy hơn. Tôi chỉ mong cho chóng hết buổi tối, chóng hết đêm, để có thể rời khỏi trang trại càng sớm chừng nào càng hay chừng nấy. Tới chín giờ tối, tôi vào phòng riêng thu xếp quần áo.

Tôi thấy cũng chẳng cần và chẳng nên mang theo nhiều áo quần và đồ dùng. Một số quần áo tôi đã đưa tới ngôi nhà ở đường Trần Quý Cáp từ trước, ngôi nhà mà tôi nghĩ đến, với một cảm giác sung sướng ngây ngất là Lê không chừng đã có mặt, đã chờ tôi ở đó. Mở những ngăn kéo, bỗng tôi nhìn thấy khẩu súng lục. Khẩu súng tôi mua đã lâu, từ hàng chục năm trước. Đầu như tôi mới sử dụng đến một lần. Đó là lần mấy thằng trộm định đột nhập vào trang trại. Chúng trèo được cổng vào, nhưng đến gần biệt thự thì bị phác giác. Từ

trên lầu tôi mở cửa, bắn xuống. Đâu như một thằng bị thương. Bọn bắt lương chạy tán loạn.

Khẩu súng từ đó vẫn nằm bên trong học tủ.

Tôi cầm lấy cái khối sắt nặng chĩa lên tay, mở « Sạc giờ » ra coi. Những đầu đạn sáng loáng nằm gọn trong ổ súng. Tôi nhìn quanh định tìm một chỗ kín đáo, giấu khẩu súng vào đó.

Nhưng chẳng thấy một chỗ kín đáo nào hết.

Cuối cùng, tôi chặc lưỡi, cho luôn khẩu súng vào chiếc va ly đang mở rộng.

Ý nghĩ về một cái chết chừng như đã ám ảnh tôi từ phút ấy. Chừng như không rõ. Có lẽ. Như thế. Chỉ biết là khẩu súng đã theo tôi ra khỏi biệt thự, và nó đã theo tôi tới những giây phút cuối cùng.

CHƯƠNG 15

Ngày hôm sau. Tôi nhớ là Lệ và tôi hẹn gặp nhau ngôi nhà hẹn hò nơi cuối đáy cái ngõ hẻm ở đường Trần Quý Cáp lúc năm giờ chiều. Tại sao năm giờ chiều mà không phải buổi sáng, không phải là sớm hơn? Không nhớ được. Chúng tôi đã hẹn nhau từ mười lăm ngày trước. Có lẽ vì chúng tôi quen gặp nhau vào buổi chiều. Có lẽ như vậy. Cái gì cũng trở thành thói quen.

Chỉ biết là buổi sáng hôm đó, sau khi chợ mắt được một chút vì quá ư mỗi một – và trong lúc ngủ tôi lại thấy đôi mắt Ngà mở lớn, đăm đăm, ném cái nhìn oán trách về tôi từ bên kia thế giới – tôi bàng hoàng thức giấc dưới một trời mưa tầm tã.

Thời tiết thay đổi thật lạ lùng.

Thời tiết cũng phản phúc như lòng người. Mưa đó. Nắng đó, khôn lường, bất chợt. Từ trong phòng khách nhìn ra, bầu trời ảm đục, thấp và xám. Mưa bay nghiêng làm lướt thướt những chùm lá. Những con đường trang trại vắng ngắt, không một bóng người qua lại. Hình ảnh nắm mộ mới của Nga nằm một mình ngoài nghĩa trang hiện lên. Ngà đang nằm một mình. Trong cõi chết buốt lạnh cũng như đời nàng lạnh buốt. Đôi mắt Ngà đang mở lớn trong lòng mộ tối.

Tôi rùng mình cố gắng xua đuổi cái hình ảnh người đàn bà mở mắt trong cái quan tài đóng kín ra khỏi đầu óc.

Tôi đi khóa hết cửa lớn, cửa nhỏ lại, rồi gọi chị người làm lên. Nếu tài xế Bân trong một vài ngày nữa cũng bỏ đi, thì chị Hòa, tên chị người làm là người duy nhất trông coi cho tôi tòa biệt thự. Chị Hòa tứ cố vô thân. Không

chồng con. Không anh em. Chị ta có muốn bỏ tôi, cũng không biết đi đâu hết. Có lẽ vì thế mà chị ta ở lại.

Tôi bảo chị Hòa:

– Tôi về Sài Gòn bây giờ!

– Dạ!

– Chị cứ ở dưới nhà ngang, coi nhà cho tôi.

– Được ạ!

Tôi dặn:

– Nếu cậu Chế và cô Oanh về đây, chị mở cửa hay đưa chìa khóa cho cô Oanh, cậu Chế vào.

Tôi giao chìa khóa cho chị Hòa:

– Đây!

Chị người làm lặng lẽ đỡ chùm chìa khóa.

Chị ta lặng lẽ, ít nói hết như Ngà. Một cuộc đời âm thầm như hình với bóng, không một dấy động, không một tiếng vang.

Chị ta nhìn chòm chìa khóa, hỏi vặn tắt:

– Bao giờ cô, cậu về?

Tôi lắc đầu:

– Không biết. Có thể không về. Tôi dặn chị là dặn phòng hờ, thế thôi.

Chị ta lại hỏi:

– Bao giờ ông chủ về?

– Chắc độ một tháng.

Tôi đưa cho chị Hòa một khoản tiền để tiêu dùng trong thời gian tôi vắng mặt. Chị người làm nhận, toan nói gì rồi lại thôi, lẳng lặng bỏ xuống nhà dưới.

Trời mưa lớn hơn.

Tôi nhìn đồng hồ. Đã hơn mười giờ. Tôi mặc áo mưa, xách va ly, chạy xuống nhà chứa xe. Tài xế Bân đã đi đâu tự lúc nào. Tôi vào ngồi trong xe. Tiếng máy xe vang lên thành một âm thanh kỳ lạ. Chiếc xe hơi này đã đưa Ngà đến chỗ chết. Chính nó đã chở xác Ngà về trại. Tôi lại thấy rùng rợn cùng khắp. Định bụng kiếm mua một chiếc xe mới, tôi sẽ bán xe này, như loại bỏ một dấu tích không muốn gìn giữ bên mình.

Mưa đổ lớn làm con đường lầy lội mất một quãng ngắn. Chiếc xe chồm lên, chồm xuống, vất vả như một con thú bị hành hạ, quật đập. Hai bên, cánh đồng mờ mịt.

Tới một khúc quanh, tôi quay đầu nhìn lại. Trang trại đã mất hút sau màn mưa. Lúc đó, tuy vừa ra khỏi biệt thự một vài cây số, mà tôi có cảm tưởng như giữa trang trại và người chủ nó đã có nghìn cây số cách biệt, và tôi đang ở trên con đường mưa đổ cũng có nghĩa là không bao giờ tôi còn gặp lại trang trại nữa.

Không bao giờ... Cảm tưởng thật lạ lùng. Bây giờ, thở lại, trong im lặng không cùng của đêm khuya, tôi mới nhận thức được là linh cảm tôi đã đi trước những sự việc xảy ra, nó đã cho tôi thấy những dấu hiệu không hay, những điềm chẳng lành. Chỉ có điều là những điềm gỡ, những cảnh giác đó, tôi vô tình nên không thấy ngay lúc đó.

Tới thị xã Biên Hòa, tôi lái xe tạt qua nhà Lệ. Cửa nhà nàng đóng kín. Người chị hai mãi mãi mới nghe thấy tôi gọi cửa. Chị ta ra nói cho tôi hay là Lệ đã về Sài Gòn từ sáng sớm.

Chị ta nói:

- Bà có vẻ vội vã lắm.
- Dặn gì không?
- Thừa không, chỉ cho cháu nghỉ ít lâu.

Tôi ngạc nhiên:

- Cho chị nghỉ.

– Vâng.

– Sao chị còn ở đây.

– Lát nữa có người đến nhận nhà, cháu giao nhà rồi cháu đi.

Tôi chẳng hiểu người đến nhận nhà là ai. Đoán là một người bà con, thân thuộc mà Lệ muốn nhờ trông coi giùm nhà nàng trong một khoảng thời gian nào đó. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy sự ngạc nhiên của mình thật vô lý. Lệ cũng sắp đi xa như tôi mà. Nàng phải gởi nhà là một chuyện tất nhiên.

Tôi lái xe quay trở ra. Trời quang đãng hơn vào buổi trưa, tuy nền trời vẫn còn dày đặc những dải mây xám ngắt.

Thấy là còn dư thừa thì giờ, nhưng nóng gấp Lệ ngay, tôi phóng xe thật nhanh. Tới Sài Gòn, đúng mười hai giờ trưa. Tôi đến thẳng ngôi nhà ở đường Trần Quý Cáp.

Để xe ở đầu ngõ tôi đội mưa chạy vào. Lệ không có nhà. Mọi cửa lớn cửa nhỏ của ngôi nhà đều đóng kín. Lần này, tôi ngạc nhiên thật sự. Lệ đã lên Sài Gòn từ sáng, sao nàng không ở nhà chờ tôi. Nàng đi, nhưng đi đâu vậy?

Lay gọi một hồi, tôi chưa biết là nên đứng ở ngoài cửa hay trở ra xe. thì một người hàng xóm thò đầu ra. Một người đàn bà. Bà ta hỏi:

– Không có ai trong nhà sao?

– Tôi gọi mà không thấy ai trả lời. Chắc là đi vắng hết.

– Bà ấy có lên đây buổi sáng. Vào nhà một lát rồi đi ngay.

Tôi vui mừng:

– Có nói là đi đâu không ạ?

Người hàng xóm lắc đầu:

– Không. Chỉ thấy hình như là vội vã lắm.
Đang mưa lớn mà cũng đi.

Lệ vội vã vì chuyện gì vậy? Người chị hai ở Biên Hòa cũng nói là Lệ ra khỏi nhà rất vội vã. Bây giờ đến người hàng xóm cũng nói như vậy. Sự ngạc nhiên của tôi đổi thành một phân vân khó hiểu. Chìa khóa mở cửa vào nhà thì tôi bỏ quên mất ở biệt thự trên trang trại rồi. Đầu óc tôi hoang mang, tôi quên hết chuyện này chuyện nọ.

Bà hàng xóm hỏi:

– Ông vào tạm trú mưa.

Nhớ ra là từ sáng đến giờ, tôi chưa ăn uống gì, dù không đói cũng phải ăn, tôi lắc đầu cảm ơn và trở ra xe.

Tôi vào ngồi trong xe, thù người ra một lát. Sự thật lúc đó, tôi chưa có lý do cụ thể nào để tin rằng Lệ đã phản tôi, nàng đã thay lòng đổi dạ. Vẫn chỉ là linh cảm. Vẫn chỉ là, một thoáng phân vân hơn là một niềm ngờ vực.

Tôi hút thuốc lá, ngồi chờ trong xe thêm mười lăm phút nữa. Mưa đã ngớt hẳn. Nhiều người qua đường nhìn tôi bằng cái nhìn tò mò vì chắc nét mặt tôi kỳ quặc lắm. Cuối cùng, tôi phóng xe đến một tiệm ăn. Đồng hồ trên tay chỉ đúng hai giờ trưa. Trong đời tôi, tôi nhớ có lẽ hôm đó là hôm tôi nhìn giờ trên mặt đồng hồ nhiều nhất. Hàng chục lần. Chốc chốc lại nhìn. Càng xem giờ luôn, càng có cảm tưởng thời gian là một tảng chì, lôi đi từng bước.

Phòng tiệm ăn đã vắng ngắt. Thực khách đã ăn xong, đã về hết, tôi mới đẩy cửa bước vào. Một người bồi bàn chạy tới:

– Ông đến muộn quá!

Tôi hất hàm:

– Còn gì ăn không?

– Chỉ còn một vài món thông thường.

Tôi nhún vai:

– Không sao!

Tôi chọn một miếng thịt chiên, một đĩa sà lách, và một chai rượu chát lâu năm, thượng hạng. Tôi cần uống rượu. Rượu bắt đầu là một cần thiết không thể thiếu vắng cho cơ thể tôi lúc nào cũng lạnh buốt. Không có rượu, tôi lạnh, tôi rùng mình, tôi muốn run lên.

Từ sáng đến lúc đó, chưa có một miếng gì vào bụng, tôi ăn ngẫu nhiên, không đúng hẳn vì đói mà muốn nhét đầy dạ dày. Vừa uống rượu, tôi vừa nghĩ đến Lệ. Chiều nay, hai chúng tôi sẽ chẳng đi đâu hết. Sẽ nằm nhà ôm ấp nhau. Tình tự với nhau. Nói hết chuyện dĩ vãng đến chuyện tương lai, nói hết chuyện đã qua đến chuyện chưa tới.

Người bồi bàn cứ rót rượu tiếp. Tôi cứ uống. Chất rượu chát nguyên chất chảy vào cơ thể tôi, tới đâu như bị thấm hút liền ngay tới đó. Tôi uống, liên hồi, cho đến lúc hết cả chai rượu.

Đầu óc tôi bắt đầu bỗng bênh.

Cặp mắt tôi nhìn về trước mặt, lại thấy hiện lên cái hình ảnh bát ngát của bãi biển mù sương buổi sáng hôm đó.

Phải, buổi sáng hôm đó, tôi đã đưa Ngà xuống bãi. Nàng tựa đầu vào vai tôi, những dấu chân chúng tôi đi tới đâu in hằn lên mặt bãi tới đó. Sương chập chờn chung quanh như một màn khói mây. Rồi là tiếng sóng gào thét. Tôi nhớ lại từng chi tiết một. Ngà xuống nước đi trước tôi, tôi nắm chặt lấy tay Ngà. Nàng ra xa dần. Nước tới ngực. Tới bụng.

Đến một quãng nào đó cách xa bờ, Ngà thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại. Rồi nàng thét lên, thất đảm. Nàng giẫy dụa. Nàng kêu cứu. Tôi có làm gì đâu. Phút đó, tôi không muốn giết nàng nữa. Thật tình là như vậy. Nàng kêu cứu làm tôi điên lên. Chính Ngà tạo ra cái chết của Ngà, thật tình là như vậy.

– Ông dùng xong chưa?

Người bồi bàn hỏi làm tôi giật mình:

– Rồi.

– Ông xơi tráng miệng?

Tôi nhìn đồng hồ. Lại nhìn đồng hồ. Đã ba giờ năm mươi. Tôi ngồi ở tiệm ăn thế mà đã gần hai tiếng đồng hồ. Chắc lúc này, Lệ đã có mặt ở nhà rồi. Chắc nàng đang chờ, đang mong tôi.

– Tính tiền.

– Dạ.

Người bồi bàn mang phiếu tiền tới. Tôi trả tiền không chờ lấy tiền thối lại. Đi nhanh ra xe.

Mưa chỉ ngớt được một lát, lại lác đác mưa rơi. Mặt đường ướt loáng. Tôi phóng xe thật mau, lòng bồn chồn với hơi rượu bùng bùng trong cơ thể.

Mới tới đầu ngõ, tôi dừng xe lại, linh tính

cho tôi biết là có một bất ngờ nào đó đang chờ đợi tôi. Tôi tắt máy, vừa toan mở cửa xe bước xuống, thì từ trong ngõ, một người đàn ông đi ra. Tôi sẽ chẳng để ý tới người đàn ông đó, nếu y đường hoàng đi qua trước mắt. Nhưng dáng điệu lấm lét của y khi nhìn thấy chiếc xe hơi rồi nhìn thấy tôi ở trong xe làm tôi nghi hoặc.

Tôi ngồi yên trong xe, quan sát phản ứng của kẻ lạ mặt. Không có một bằng chứng nào hết, vậy mà một ý nghĩ có ngay trong đầu tôi là y vừa từ trong nhà Lệ đi ra, y vừa gặp Lệ.

Y đi vội như một người bị bắt quả tang đang làm một việc gì khuất tất. Y dừng lại, ngập ngừng một giây, rồi thận trọng đi men theo bờ tường. Y ngoảnh mặt đi, chừng như không muốn cho tôi nhìn thấy. Ra tới đường lớn, y ngoái đầu lại nhìn tôi thật nhanh. Rồi lên một chiếc taxi.

Tôi mở cửa xe bước xuống, xách va ly vào ngõ.

Người đàn bà hàng xóm gặp tôi ở cách nhà mấy thước. Bà ta nói:

– Ông đi được nửa tiếng thì bà về.

Tôi hỏi:

– Bà có nói tôi tới không?

– Không. Tôi toan nói nhưng thấy bà có vẻ vội vã nên lại thôi.

Bà có vẻ vội vã? Tại sao trong một ngày, ai cũng nói là Lệ có vẻ vội vã như vậy? Tôi gượng cười:

– Thôi được, không sao, cảm ơn bà.

Nhìn từ xa cánh cửa khép im lìm. Cửa sổ cũng đóng chặt. Chờ cho người đàn bà trở về nhà bà ta và đóng cửa lại rồi, tôi mới thận trọng đi tới. Sự thật là lúc đó, mọi ngò vức ở tôi bất chợt tan biến. Lòng tôi chỉ còn tràn đầy niềm vui mừng hân hoan được gặp Lệ ôm nàng trong tay, đè nàng xuống một mặt đệm,

thỏa mãn được trong một lần tất cả những thèm khát dồn nén suốt bấy lâu. Lần này, tôi nghĩ thầm, hồi hộp là Lệ không còn lý do nào từ chối tôi nữa. Nàng đã hứa coi tôi như chồng nàng, khi nào tôi được hoàn toàn tự do.

Tôi rón rén bước tới gần, muốn dành cho Lệ một bất ngờ. Tới thềm cửa, tôi lắng tai nghe ngóng. Không một tiếng động.

Ngôi nhà có một vẻ âm thầm và im lặng khác thường lắm. Tôi đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa, bước vào. Lệ không có ngoài phòng khách. Tôi đặt va ly xuống đứng im nghe ngóng. Sự im lặng như báo hiệu một chuyện chẳng lành. Nhìn về phía phòng ngủ, tuy cánh cửa ngăn cách với phòng khách cũng đóng lại nhưng thoáng có một tia ánh sáng lọt ra.

Tôi tiến lại gần cánh cửa đó, nghe ngóng thêm một phút nữa rồi đẩy nó ra từ từ.

Và tôi nhìn thấy Lệ.

Lệ đứng quay lại, không biết tôi đã đứng đó, ở sau lưng nàng. Nàng đứng bên cạnh chiếc giường ngủ mặt đệm phẳng phiu trắng muốt. Nàng mặc một chiếc áo dài màu đen. Chiếc sắc tay để ở một đầu giường.

Trước mặt Lệ là hai chiếc va ly. Hai chiếc va ly ấy cùng mở rộng. Quần áo Lệ để đầy chung quanh. Lệ đang làm cái việc của một người đàn bà sắp đi xa. Nàng đang cho quần áo vào va ly.

Tôi đứng chờ người. Hai chân tôi như chôn chặt xuống đất. Hơi thở tôi ngừng đứng trong lồng ngực. Cảnh tượng mà tôi đang nhìn thấy đúng là một bất ngờ hoàn toàn.

Lệ vừa ở Biên Hòa lên buổi sáng. Tôi đã hình dung ra nàng với một bộ quần áo ngủ mỏng dính thơm tho, kêu gọi, nằm trên mặt đệm chờ đợi tôi. Không phải như vậy, Lệ không hề nằm chờ tôi trên một mặt đệm nào hết.

Mà là nàng đang mãi mê xếp hết chiếc áo này đến chiếc áo khác vào va ly.

Tôi nghe thấy giọng nói của tôi lạc đi, bất ngờ và xúc động:

– Em đang làm gì thế.

Lệ vùng quay lại. Nhưng nàng chỉ bị bất ngờ trong một giây ngắn ngủi mà thôi, Lệ nhìn tôi, cái nhìn thản nhiên, lạnh lùng. Rồi nàng quay lại và lại tiếp tục xếp quần áo vào va ly như cũ. Sự có mặt của tôi không làm Lệ bối rối chút nào. Thật là một người đàn bà bình tĩnh.

Tôi lại sát người nàng, vòng tay ôm lấy ngang lưng nàng, hôn vào gáy nàng, Lệ để mặc cho tôi hôn. Toàn thân nàng lạnh tanh không một thoáng rung động. Một lát. Rồi nàng ngênh đầu đẩy nhẹ tôi ra. Chiếc va ly thứ nhất đã đầy ắp quần áo Lệ đóng nó lại. Bắt đầu xếp quần áo vào chiếc va ly thứ hai.

Tôi nhìn hai chiếc va ly như nhìn hai con quái vật. Sự khó hiểu làm tôi rối loạn thần trí. Mãi mãi rồi tôi mới hỏi được một câu hỏi rất ngớ ngẩn:

– Em đang làm gì thế?

Lệ nhún vai, vẫn tiếp tục. Tôi gặng hỏi, lần này lớn tiếng hơn:

– Anh hỏi là em đang làm gì vậy?

Lệ nhìn hai chiếc va ly:

– Xếp quần áo.

– Để làm gì?

– Cho hết quần áo vào va ly, thế thôi.

Tôi bàng hoàng:

– Người ta chỉ làm va ly khi nào định đi xa.

Lệ nhún vai, cử chỉ xem thường này làm cho tôi tức giận.

– Cũng có thể là như thế.

– Em sắp đi xa?

– Phải.

Tôi lại tưởng Lệ hiểu lầm về dự định đi xa mà tôi đã nói với nàng. Bèn giải thích:

– Chúng mình còn ở đây năm bảy ngày đã, rồi đi đâu mới bàn t1nh lại với nhau sau. Chúng mình vừa gặp nhau, em đã sửa soạn ngay làm gì vậy.

– Tôi phải sửa soạn ngay bây giờ.

Chữ « tôi » Lệ vừa dùng làm cho tôi sững sờ choáng váng. Sự trở mặt đã rành rành, mà Lệ cũng không cần che dấu gì hết. Tôi quát:

– Ngừng tay lại. Cho tôi hỏi.

Lệ buông thông hai tay, quay lại, nhìn tôi. Đoạn nàng lại cầm lấy mấy cái áo trên mặt đệm.

– Anh hỏi thì cứ hỏi. Tôi phải làm cho xong.

Nàng nói tiếp, thông thả từng tiếng một:

– Vì tôi phải đi ngay bây giờ.

Tôi lắp bắp:

– Đi ngay bây giờ?

Lệ thảo nhiên gật đầu:

– Trong vòng hai mươi phút nữa là cùng, tôi sẽ ra khỏi căn nhà này, không bao giờ trở lại.

Tôi cảm thấy hơi thở khó khăn, máu đã bốc lên đầu làm cho mặt mũi nóng bừng:

– Em đi với ai?

– Một mình.

– Thế là thế nào, anh không hiểu.

Lệ nhếch mép, cười vui thú, diều cợt:

– Sao anh thiếu thông minh và chậm hiểu đến thế được. Thế nghĩa là tôi không ở đây

nữa, tôi bỏ đi lát nữa đây, giữa anh và tôi coi như không còn gì nữa.

Tôi ngồi phịch xuống mặt đệm, bàng hoàng như rơi từ cung trăng xuống:

– Em nói đùa.

– Tôi không nói đùa. Tôi nói thật, – Anh không chịu tin. – Tùy anh.

Chiếc va ly thứ hai được đóng lại. Lệ khóa va ly, lấy chìa khóa cho vào sắc tay, đóng sắc tay lại.

Sự trở mặt của Lệ bây giờ nhớ lại, thật tận cùng, thật hoàn toàn. Những lời nói của lão Năm lại trở về trong trí nhớ tôi lúc đó. Lão nói, nó là một con yêu tinh, một con quỷ đội lớp người. Lão nói, ông mù quáng rồi, ông đang rơi vào một thứ cạm bẫy khôn nạn hiểm độc nhất. Lão nói, chính lão đã là một nạn nhân và tôi cũng sẽ chỉ là một nạn nhân mới. Có thật như thế được không? Nghìn lần không. Một nghìn lần không thể vậy.

Tôi cố gắng nghĩ cho tôi sự trở mặt của Lệ chỉ là một trò đùa. Hay không phải đùa, thì cũng chỉ là một bốc đồng chốc lát của Lệ.

Tôi đứng lên, ôm lấy Lệ. Nó đẩy tôi ra:

– Anh đừng động vào người tôi.

Tôi khấn khoản:

– Em giận anh chuyện gì vậy.

Nó lạnh lùng:

– Tôi giận anh để làm gì?

Nó bật cười, tiếng cười hỗn láo, chế riễu:

– Giận anh? Giận anh! Lạ thật. Đàn ông các anh lạ thật. Ngu xuẩn và khờ dại như một đứa con nít.

Tôi chỉ hai chiếc va ly:

– Em nhất định ra khỏi nhà này?

– Phải.

– Sao em không cho anh biết trước.

Nó trả lời:

– Cho anh biết để anh ngăn cản tôi sao? Để anh làm khó dễ tôi sao.

– Vả lại, căn nhà này tôi mới sang lại được sáng nay thôi. Tìm mãi mới có người sang đó.

– Sang nhà?

Tôi bàng hoàng.

– Phải. Không ở đây, cũng không trở lại đây nữa, không sang thì giữ làm gì. Tôi cần có thật nhiều tiền. Tôi đi thật xa chuyến này. Tiền anh cho tôi không đủ. Tôi phải sang nhà lấy tiền thêm.

Nó ném một tờ giấy vào mặt tôi:

– Đây coi đi, kéo anh chưa chịu tin.

Tôi đón lấy tờ giấy. Mở ra coi. Một hợp đồng sang nhà thật. Trong hợp đồng ghi rõ Lệ đã nhận đủ tiền, chủ nhà mới có thể đến nhận nhà ngay tức khắc. Sự thật đã rành rành, không hề nghi ngờ vào đâu được nữa.

Tôi ghen ngào:

– Sao em có thể khốn nạn với anh như vậy?

Nó vênh mặt, hỏi lại:

– Anh nhìn lại anh xem có phải là thằng đàn ông khốn nạn đê tiện nhất thế giới không?

Tôi ngơ ngác:

– Đê tiện, khốn nạn ở chỗ nào?

– Giết vợ.

Hai chữ « giết vợ » ném vào mặt tôi như một cái tát làm tối tăm mắt mũi. Tôi cứng họng trong một khoảnh khắc rồi mới trả lời được:

– Ngà chết đuối. Không phải anh giết.

Con đàn bà bữu môi:

– Bề ngoài là thế. Sự thật không phải là thế. Anh định giết vợ anh từ lâu và anh đã giết vợ anh.

Tôi thở dài:

– Nếu anh làm thế thật cũng vì em.

– Nhưng anh đã làm thế thì tôi không bao giờ gần anh được nữa.

– Sao vậy?

– Anh đã giết được vợ anh, thì sau này, anh mê một con đàn bà khác, anh cũng có thể giết được tôi. Như anh đã giết vợ anh.

Tôi hét lên:

– Không phải như vậy.

Lệ đi đi lại lại mấy bước trong căn phòng

lúc đó đã bao trùm trong một không khí ngột ngạt, ngột ngạt đến nghẹt thở. Chúng tôi có thể thái độ hoàn toàn trái ngược nhau, Lệ thản nhiên bao nhiêu, tôi hoang mang rối loạn bấy nhiêu.

Lệ vừa đi vừa nhíu mày lại, chừng như đang tính toán xem có bỏ quên đồ vật gì trước khi rời khỏi căn nhà. Nếu nàng kiểm điểm lại như vậy một lần chót thì câu trả lời là nàng chẳng bỏ quên gì hết.

Phải, Lệ đã mang đi, mang đi hết. Mang đi tiền bạc của tôi, những kim cương, châu báu tôi đã cho Lệ. Tất cả, Lệ còn mang đi nguồn sống và hy vọng một đời của tôi nữa, Tất cả. Trọn vẹn.

Nếu con đàn bà ma quỷ này có ném trả lại cho tôi được gì thì đó là sự thật phũ phàng tàn nhẫn, thì đó là sự phản bội đê tiện nhất của nó.

Tôi chợt nhớ tới thằng đàn ông tôi vừa đụng đầu ngoài ngõ:

– Có phải em đi với thằng đàn ông vừa từ đây đi?

Lệ đứng!ại trước mặt tôi, hơi ngạc nhiên:

– Anh đã gặp anh Đán?

Thì ra đúng như tôi dự đoán. Và thằng đàn ông đó tên là Đán. Kể đến sau, nhưng là kẻ chiến thắng.

Tôi quát:

– Phải.

Lệ đưa tay:

– Anh đừng lớn tiếng. Thứ người đã phạm tội ác như anh không có quyền được lớn tiếng với ai hết. Tôi sẽ đi với anh Đán. Chúng tôi đã hẹn gặp nhau khi tôi ở đây ra.

Tôi gầm lên:

– Hẹn ở đâu?

– Anh biết làm gì vô ích.

Trước sự tàn nhẫn của Lê, tự nhiên tôi cảm thấy khổ sở như một đứa con nít. Con đàn bà này quỷ quái, ghê gớm, không thể dọa nạt nó được. Mà nên cầu xin nó, lạy lục nó cho nó xiêu lòng. Tôi cùng đường tôi chịu thua, tôi đã làm như vậy.

Tôi thảm thiết:

– Mọi người đã bỏ anh. Anh chỉ còn mình em. Em không thể đang tâm bỏ rơi anh như vậy.

Con đàn bà hỏi bằng một giọng vui thú:

– Bỏ anh hết? Những ai vậy?

– Con anh. Hai đứa con anh. Chúng nó đã bỏ đi, nói không bao giờ trở về trang trại nữa.

Lê gật gù:

– Tội nghiệp, tội nghiệp.

Rồi nó phá lên cười:

– Tưởng tượng ra cái cảnh anh sống bơ vơ một mình ở cái trang trại thô tả ấy, thấy mà buồn cười quá.

Nó khoát tay:

– Đó anh thấy không? Tất cả mọi người đều phải xa lánh anh, chẳng riêng gì tôi. Anh cũng đừng nên oán hận gì tôi hết. Tôi cũng chỉ làm như mọi người.

Lệ nhìn đồng hồ:

– Thôi, đến giờ tôi.

Tôi hoảng hốt:

– Em... ở lại, cho anh nói đã.

– Chúng mình không còn gì để nói với nhau hết.

Lệ cúi xuống xách một chiếc va ly đưa ra

phòng. Xem chừng nó chỉ muốn bỏ đi sớm phút nào hay phút ấy.

Giữa nó và tôi, xem chừng không hề có một mảy may tình nghĩa, không mảy may lưu luyến.

Sự đau đớn, sự nhục nhã làm cho tôi lão đảo muốn ngã vật xuống. Tôi đã bị lừa dối, một cách trắng trợn. Và bị lừa dối từ đầu. Tôi bàng hoàng rối loạn như một con vật bị săn đuổi đến cùng không tìm được một lối thoát.

Điều khờ dại của Lệ là nàng đã dồn tôi tới chân tường. Một con chó bị dồn tới ngõ cụt phải quay lại. Và cắn. Tôi như con chó khốn nạn đó. Đầu óc tôi bưng bưng, mặt tôi hoa lên, chỉ còn nhìn thấy một màu máu đỏ ké.

Tôi đứng thẳng người lên. Con đàn bà khốn nạn đã hủy hoại tan tành đời tôi. Tôi cũng không thể cho nó bỏ đi một cách dễ dàng như vậy được.

Tôi chờ Lệ quay trở vào.

Nó quay trở vào.

Chờ cho nó bước qua ngưỡng cửa, tôi tiến tới khép chặt cánh cửa lại, đứng chắn ở đó, cản đường không cho nó đi ra phòng ngoài.

Lệ nhìn tôi, hơi ngạc nhiên. Nhưng nó thật gan dạ. Không tỏ vẻ sợ hãi chút nào hết, nó nhún vai, thản nhiên xách tiếp chiếc va ly thứ hai. Tôi để mặc cho nó làm. Nhưng khi nó định ra đi, tôi nói:

– Để chiếc va ly xuống.

Nó tiến tới trước mặt tôi. Cách chừng một thước, thấy tôi vẫn đứng yên nó hỏi:

– Anh định giở trò gì vậy?

Tôi chỉ vào chiếc va ly:

– Để xuống.

Nó lắc đầu:

– Tôi đã quyết định. Anh nói thế nào cũng thông lay chuyển được tôi đâu. Tốt hơn là anh nên đã cho tôi đi.

Tôi lắc đầu:

– Em không thể ra khỏi căn nhà này!

Nó vênh mặt:

– A, tại sao vậy?

– Vì anh không cho em ra khỏi nơi đây.

– Anh cản tôi lại?

– Phải.

– Nếu tôi cứ đi?

Tôi cười gằn:

– Thử xem, có đi được không?

Con đàn bà đã hơi đổi sắc mặt. Nhưng nó vẫn nói cứng:

– Tôi không sợ anh đâu.

Tôi gật:

– Anh biết. Không sợ anh, em mới dám lừa dối anh một cách đường hoàng và khốn nạn như thế này. Nhưng từ bây giờ, không bao giờ, em còn lừa dối ai được nữa.

– Thế là thế nào?

Tôi tựa lưng vào thành cửa:

– Em đã hiểu là thế nào rồi mà!

– Anh đừng dọa.

– Không dọa đâu. Anh nói thật đó. Bỏ va ly xuống.

Thái độ tội lạnh lùng và quyết liệt. Con đàn bà bỏ va ly xuống và đứng yên. Nó đứng im và

nó nhìn tôi, sự khiếp đảm hiện hình dần trong tròng mắt hoảng hốt của nó. Nó nhìn tôi cũng như Ngà đã nhìn tôi buổi sáng hôm ấy, trước khi nàng buông tay không chống cự nữa. Bây giờ, với Lệ cũng gần như thế.

Lệ không nhìn thấy tôi. Mà vừa nhìn thấy cái chết, đối diện.

Tôi từ từ tiến lại. Lệ lùi lại, một bước rồi hai bước.

Căn phòng im lặng hoàn toàn. Nét mặt tôi lúc đó chắc đã khủng khiếp lắm. Vì sợ hãi đã hiện hình rõ rệt trên khuôn mặt tái mét của Lệ. Nó vừa lùi vừa lắp bắp:

– Anh điên, anh điên.

Tôi gật đầu, chua chát:

– Phải, anh điên. Anh điên rồi!

Nó líu ríu:

– Anh không dám... Tôi biết anh không dám.

Con đàn bà khốn nạn lùi dần và tôi lừ lừ tiến tới cho tới lúc nó hết đất lùi lại. Lưng nó đã chạm vào tường.

Thú thật lúc đó, trong cái sợi tơ sợi tóc đó, nếu nó biểu lộ một thái độ van xin, hối hận nào, tôi sẽ thôi ngay. Chỉ cần nó quỳ xuống chân tôi, nói một lời dịu ngọt. Chỉ cần nó ngã vào tôi, nhỏ một giọt nước mắt thì bao nhiêu giận hờn, ghen tức ở tôi sẽ tiêu tan hết, như một ngọn lửa gặp mưa rào. Cho dù là nó giả dối, nó đóng kịch cũng là được đi. Thì lòng tôi lại dào dạt yêu thương. Bởi vì những giây phút đó, cũng như cho tới tận bây giờ, tôi vẫn không quên được là tôi còn say mê nó như điều đó. Nó ôm lấy tôi. Tôi sẽ ôm lấy nó. Chúng tôi ngã vào nhau. Thế là xong. Rồi sau đó, nó lừa dối, nó phản phúc, nó bỏ rơi tôi cũng được. Nếu nó hiểu như thế!

Điều ân hận ngàn đời là Lệ lại không hiểu được như vậy.

Và cái trường hợp xảy đến cho Ngà, làm nên cái chết của Ngà, cũng xảy ra đúng hệt cho Lệ và làm nên cái chết của Lệ.

Cùng đường, và trước nét mặt giết người của tôi, con đàn bà không còn hồn vía nào nữa. Hai con người khiếp đảm đến cực điểm của nó như bật khỏi tròng mắt. Mặt nó tái nhợt, không còn một giọt máu Hai cánh tay chơi với giờ lên, nó rú, nó thét lên.

Nó kêu cứu thất thanh:

– Trời ơi, nó giết tôi, nó giết tôi.

Như trường hợp Ngà, chính tiếng kêu cứu này cũng làm cho tôi hốt hoảng. Tôi luống cuống:

– Câmmồmm.

Tôi tiến lại đưa tay định bịt lấy miệng nó. Nó vùng vẫy, lại la hét lớn hơn:

– Có ai cứu tôi không? Cứu tôi. Trời ơi, nó giết tôi!

Tôi càng bắt im, Lệ càng la lớn. Cái giống đàn bà phản phúc cũng là cái giống đàn bà ngu xuẩn. Để cho nó khỏi kêu, tôi đưa cả hai tay lên bóp chặt cổ nó. Cùng với cử chỉ này, sự tức giận thành linh bốc cháy dữ dội hơn bao giờ. Bản án tử hình đã dính lên một đời người. Tôi được chọn làm đao phủ thủ rồi.

Lệ cuối cùng vẫn phải đền tội.

Lúc đó, hai khuôn mặt chúng tôi thật gần nhau. Gần như liền sát. Tôi nghiêng rằng, kiềng chân, thu dần thu dần vòng tay lại thành một gọng kìm siết chặt.

Tôi nghe thấy những tiếng ú ớ cuối cùng của con đàn bà.

Trong một phản ứng điên cuồng tuyệt vọng, những cái móng tay sắc nhọn của nó bầu chặt vào mặt tôi, rạch thành những đường rạch chảy máu. Nhưng vô ích. Tôi càng siết mạnh thêm.

Những tiếng ú ớ tắt dần.

Từ cái cổ xinh đẹp, trắng ngần, mà đã bao nhiêu lần tôi say mê đặt xuống những cái hôn nồng cháy, hơi thở cuối cùng trút thoát. Tôi nghe thấy tiếng gãy của xương cổ, trong vòng tay tôi ghì bóp chặt cứng. Tôi nhìn Lệ trân trân. Cặp mắt nó trợn ngược lên, trắng dã. Miệng nó há hốc.

Không biết bao nhiêu giây như thế. Căn phòng im lặng hoàn toàn.

Tôi nghe thoáng thấy một tiếng xe vọng vào từ phố xa.

Tôi rùng mình, buông Lệ ra. Và lùi lại.

Con đàn bà như tựa lưng vào tường. Tôi tưởng nó còn sống. Nhưng sống thế nào được nữa. Lệ ngã vật xuống.

Mối đam mê điên loạn một đời của tôi, ngã xuống chân tôi, Lệ đã chết.

Tôi bước lùi lại một bước rùng rợn.

Cái tử thi nằm sóng soài trên mặt đất.

Hai tay buông thõng tôi nhìn cái thân thể tuyệt mỹ của Lệ nằm trên mặt đất, không hiểu mình vừa làm gì, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Mới một phút trước đó thôi Lệ còn sống. Một phút sau, Lệ đã chết. Tôi không lĩnh hội được sự bất ngờ đó. Tôi đứng nhù nằng như một kẻ mất trí.

Rồi dần dần, như một ngọn triều quái đản rút lui khỏi một bờ bến kỳ dị, sau khi đã dâng lên kín tràn, ào ạt, cơn điên cuồng khát máu trong tôi nguội dần, toàn thân tôi lạnh buốt, run bắn...

Tôi đã giết nàng. Trời ơi! Tôi đã giết nàng.

Tiếng kêu thét bàng hoàng vang động trong đầu, đưa tôi ra khỏi vùng mù sương dày đặc. Tôi đưa hai bàn tay lên nhìn. Như hai bàn tay ghê tởm ấy không phải của tôi mà của kẻ khác.

Tôi bước lên một bước: Đứng lại ở vị trí cũ. Tôi quỳ xuống, đặt tay lên người Lệ. Tôi nghe thấy tôi mê hoảng gọi tên nàng:

– Lệ! Lệ.

Tôi nắm tay, nắm vai, lay gọi nàng. Thân thể Lệ còn nóng ấm. Nhưng nàng đã chết, chết hẳn.

Tôi càng lay, càng gọi lớn hơn:

– Lệ! Lệ.

Tiếng gọi của tôi, tận cùng đau thương, tận cùng run rẩy, đã đầm đìa nước mắt. Cuối cùng, Lệ chưa từng một phút nào thuộc về tôi, và

616 | Mai Thảo

không bao giờ nữa, vĩnh viễn không bao giờ nữa. Tôi gục xuống vùi đầu vào ngực vào tóc nàng. Người đàn bà tôi vừa bóp cổ đến chết, là con đàn bà ma quái, lạnh lùng, tàn nhẫn nhất cõi đời này. Lão Năm nói đúng. Lệ là một con quỷ, Lệ không phải là người. Nhưng điều đó, có thay đổi được gì đâu.

Tôi đã yêu, đã say mê, đã tan nát, đã điên loạn vì con quỷ xinh đẹp, lộng lẫy. Giá Lệ sống lại, chắc chắn tôi sẽ quỳ phục dưới chân nàng, van xin nàng tha tội, nàng ban cho dù chỉ là một phút yêu thương.

Có tiếng chân đi ở ngoài đường. Tôi vùng đứng lên.

Không biết có ai biết là trong căn nhà yên tĩnh vừa có một vụ án mạng rùng rợn xảy ra? Có thể là có người biết được lắm. Không chừng kẻ đó đã gọi điện thoại báo cho nhà chức trách. Không chừng y đang đến một quận cảnh sát, đang khai rằng có một kẻ giết người đang ở trong ngôi nhà này:

– Tôi phải làm gì? Tôi phải làm gì đây?

Nhìn xác Lệ nằm dưới chân, tôi không có can đảm bỏ đi. Nhưng để nàng nằm một mình trên nền đất lạnh là một điều không thể được.

Nhưng tôi cũng không thể nấn ná dùng dằng được nữa. Xe cảnh sát sẽ ập tới. Tiếng còi báo động sẽ vang lên. Sẽ là những bước chân chạy rầm rập, cả mọi khu xóm náo loạn lên. Cửa sẽ mở toang ra, đám đông ùa vào và tôi sẽ bị vây kín.

Ý tưởng này làm tôi kinh hãi đến thất thần.

Tôi cúi xuống ôm xốc xác Lệ lên. Cái thân thể ngà ngọc mềm nhũn trong tay tôi. Chết rồi, mà Lệ vẫn đẹp mê hồn. Chết rồi Lệ là một vùng quyến rũ mê mẩn. Hương thơm từ mái tóc, từ da thịt nàng xông lên, ngây ngất.

Tôi vừa khóc, khóc ràn rụa, khóc không tiếng, vừa ôm xác Lệ tới đặt lên mặt đệm.

Tôi lấy gối để dưới gáy cho nàng.

Tôi đặt lại tay chân nàng cho thật ngay ngắn.

Tôi lấy một cái chăn mỏng, đắp lên ngang ngực cho nàng.

Hai mắt nàng mở trừng trừng, bất động. Tôi vuốt mắt cho nàng, vừa vuốt, vừa gọi liên hồi, như người mất trí.

– Lệ! Lệ!

Cuối cùng tôi đứng lên, đi lùi ra phía cửa, mắt vẫn không rời Lệ nằm trên mặt đệm.

Căn phòng im lặng như tờ. Tôi tắt đèn, đóng cửa lại, ra phòng ngoài.

Chiếc va ly của tôi vẫn để ở chỗ cũ. Tôi xách lấy, rón rén ra khỏi nhà. Nghĩ thế nào, tôi lại quay vào tìm được chìa khóa trong cái sắc tay của Lệ.

Tôi lại đi ra, khóa cửa lại, tôi lảng lảng ra khỏi ngõ. Không một ai nhìn thấy tôi đi ra.

Vào tới xe, tôi còn run bắn. Toàn thân tôi lúc lạnh toát như băng tuyết, lúc nóng dấy như lửa thiêu từng phần. Xe nổ máy tôi phóng đi. Xe lao tới như một con vật điên cuồng hung hăng, tôi chẳng còn nhớ được là tôi lái xe tới đâu nữa. Chừng như tôi đã phóng ra mạn bờ sông. Chừng như tôi đã đi ngang vùng Khánh Hội. Xe chạy lung tung một hồi lâu, chiếc xe cũng mê loạn, cũng mất trí như người.

Cuối cùng, tôi thấy tôi ở trên đường trở về trang trại. Tới nơi, tôi dừng xe chạy thẳng vào buồng ngủ, đóng chặt cửa.

Một lúc, tôi lại hoảng hốt mở toang cửa chạy ra. Trang trại này đâu phải là nơi tôi ẩn náu được. Khi tử thi Lệ bị phát giác, người ta sẽ dễ dàng biết tôi giết Lệ vì ghen tuông. Và nơi nhà chức trách tìm đến trước nhất chính là trang trại này.

Đi đâu bây giờ? Tôi cần được yên tĩnh. Tôi cần ngủ, phải, ngủ, một giấc thật dài. Phải tìm một nơi chốn nào không ai ngờ tới. Cuối cùng

tôi nghĩ không đâu tốt hơn là trở lại Sài Gòn. Thành phố đầy đặc người với những ngõ hẻm chằng chịt, những ngôi nhà chồng chất chính là vùng ẩn náu tốt nhất cho một kẻ sát nhân.

Vừa toan xuống xe, tôi giật mình đứng lại ở bậc thềm.

Từ ngoài công, tài xế Bân thỉnh thoảng đi vào. Tưởng nó đi rồi. Ngờ đâu nó còn ở trang trại. Cả tôi và tài xế Bân cùng ngạc nhiên. Nó nói:

– Ông chủ lại về sao ạ?

Tôi làm vẻ thản nhiên:

– Tôi quên vài thứ đồ dùng lật vật phải quay về lấy. Tưởng anh cũng đi rồi chứ.

– Thưa chưa. Sáng mai.

Tôi bước xuống thềm. Tài xế Bân hỏi:

– Ông chủ đi đâu bây giờ?

– Về Sài Gòn.

– Để tôi lái xe đưa ông chủ đi.

Tôi còn ngập ngừng chưa biết như thế nào thì tài xế Bân nói tiếp:

– Tôi muốn được ngồi trước tay bánh cái xe kia một lần cuối cùng.

Nó nhìn chiếc xe, giọng cảm động:

– Tôi đã lái nó, coi sóc nó bao nhiêu năm.

– Phải. Bao nhiêu năm.

Tài xế Bân:

– Tôi muốn được lái xe cho ông chủ đi lần cuối cùng.

– Cũng được. Nếu anh muốn.

Tài xế Bân lại hỏi:

– Ông chủ lên Sài Gòn có trở về hay ở lại?

Tôi ngập ngừng:

– Chưa biết, để lên tới đó sẽ hay. Hiện giờ tôi cũng chưa quyết định gì hết.

Suốt dọc đường từ Biên Hòa về Sài Gòn, tôi giữ ý, không nói một lời nào hết. Lòng tôi đang hoang mang. Tâm thần đang rối loạn. Nói năng điều gì cũng dễ làm cho tài xế Bân nghi ngờ được lắm.

Thế nhưng sự im lặng của tôi lại có một sự gì khác thường. Vì thế tài xế Bân hỏi:

– Thưa có chuyện chi vậy?

Tôi vội đáp:

– Không. Không có chuyện gì hết.

Nửa tiếng sau, chiếc xe hơi sang trọng của tôi đã chạy trên những con đường, dưới những hàng cây Sài Gòn. Và, như tôi đã thuật lại lúc đầu, tôi bảo tài xế Bân lái xe trở về trại, nói tôi sẽ trở về bằng phương tiện khác. Rồi tôi xách

Mang xuống tuyến đài | **623**

va ly. Rồi tôi đi lang thang dưới màn mưa lất phất.

Cuối cùng tôi đã lạc đến cái khách sạn tồi tàn và bẩn thỉu này.

CHƯƠNG CUỐI

Đêm yên lặng như tờ.

Tôi có cảm tưởng tầng dưới, tầng trên, mọi người đã ngủ kỹ. Trong khách sạn này, có những cặp tình nhân đưa nhau đến, giam nhốt dục vọng, nồng cháy điên cuồng của họ trong một căn buồng đóng kín? Trong khách sạn này, có những người đàn ông, như tôi? Có những người đàn bà như Lệ?

Hắn có. Giờ này, họ đã ngủ chưa, hay còn đang miệt mài trong cuộc tình miệt mài? Tôi lắng tai nghe. Tự trả lời là chắc chúng nó đã ngủ rồi. Sự mệt mỏi kỳ thú xâm chiếm những khối da thịt còn loã thể trên mặt đệm, lúc này những cặp tình nhân sau khi đã được thỏa

mãn đang vùi ngập trong giấc ngủ như một
nghỉ ngơi cần thiết. Hẳn thế.

Trên trái đất này, duy chỉ còn một mình
mày thôi đó, Trần Hữu Chuyên, là đang thao
thức với đêm dài vô tận mà thôi.

Tôi nghe thấy tôi nhớ thăm, rồi nói lớn với
tôi như vậy.

Bảy ngày bảy đêm đã trôi qua trong khách
sạn này. Những gì đã xảy ra trong bảy ngày bảy
đêm chập chờn như một cơn mộng dữ?

Tôi không đọc báo nên chẳng biết được
những chuyện gì đã xảy ra cho mọi người. Chắc
là cái chết của Lệ đã bị phát giác. Không tránh
được. Tôi nhớ là trước khi ra khỏi căn nhà oan
nghiệt ở đường Trần Quý Cáp, tôi đã khóa cửa
lại, mang chìa khóa theo. Còn người làm, Lệ đã
đuổi đi rồi. Hàng xóm láng giềng không ai dòm
ngó tới. Nhưng còn người chủ nhà mới?

Y có thể chờ một ngày, hai ngày, rồi sinh

ngiht y phải báo cho nhà chức trách chứ? Tất nhiên sự việc phải diễn ra như thế.

Nhớ Lệ đã nói:

– Chủ nhà mới có thể đến ngay chiều nay.

Phải, Lệ đã bảo vậy. Thì chủ nhà sớm muộn cũng đến đòi nhận nhà. Và phát giác ra cái tử thi nằm trong buồng ngủ. Tôi hình dung được những cảnh tượng diễn ra sau đó. Nhân viên cảnh sát tới. Họ phá cửa vào. Họ lập biên bản. Họ khám nghiệm và biết Lệ chết vì nguyên nhân nào. Họ mở cuộc điều tra. Họ tìm kiếm thủ phạm.

Cuối cùng, họ biết thủ phạm chính là tôi.

Không chừng lúc này, một màng lưới đã bao vây, và cuộc săn đuổi thủ phạm đã bắt đầu mà tôi không hay biết gì hết. Không chừng nhà chức trách đã về tới trang trại. Rồi từ cái chết của Lệ, họ còn cho tôi cũng là thủ phạm gây nên cái chết của Ngà nữa.

Có thể lắm. Tất cả đều có thể.

Tôi chợt nhận thấy là nếu tôi không ra khỏi căn phòng khách sạn này, sự lưu đầy và tự giam cầm này cũng có lý do của nó.

Nhưng tình trạng này không thể kéo dài thêm được nữa. Tôi không chạy trốn ai. Tôi chỉ chạy trốn tôi. Không ai trừng phạt được tôi. Chính tôi phải trừng phạt mình.

Đời sống một người phải có một lúc chấm dứt. Với tôi, đời sống của tôi phải chấm dứt đêm nay.

Nhìn khẩu súng lục nằm ngay ngắn trước mặt, tôi nghĩ đến tất cả những chuyện đã xảy ra cho đời mình, những chuyện như những lớp sóng xô đẩy, cuối cùng đã đưa tôi tới căn buồng khách sạn này. Tôi đứng lên, bấm chuông gọi xuống tầng dưới:

– A lô! Ai đấy ạ?

Tiếng người quản lý từ cái quầy hàng của y vọng lên. Tôi nói:

- Tôi đây.
- Phòng nào đó ạ?
- Phòng số mười.
- Ông cần gì?

Tôi dịu dàng:

- Còn một người bồi phòng nào thức không?
- Thưa có. Còn một người.
- Bảo anh ta lên đây, cho tôi nhờ chút việc.
- Gấp không ạ!
- Khá gấp. Bảo anh ta lên đây.
- Được. Ông chờ cho năm phút. Tôi bảo lên ngay bây giờ.

630 | Mai Thảo

Tôi đặt ống nói xuống, trở lại giường, cất khẩu súng xuống dưới gối. Căn buồng lúc này sáng choang dưới ánh đèn. Tôi nhìn đồng hồ. Đã ba giờ sáng.

Chừng năm phút sau, có tiếng chân ở ngoài hành lang.

Rồi tiếng gõ cửa. Tôi nói lớn:

– Cửa mở. Cứ vào. Cánh cửa mở từ từ.

Người bồi phòng bước vào, đáng điệu thận trọng rụt rè.

– Ông gọi tôi?

– Phải.

– Có chuyện gì ạ?

Tôi nói:

– Tôi thức khuya. Mai cần ngủ. Tôi muốn ngủ hết buổi sáng. Anh đừng cho ai lên đánh thức tôi dậy.

– Ông khách không dùng điểm tâm?

– Không. Tôi ngủ.

– Được ạ!

Tôi lấy một khoản tiền trao cho người bồi phòng. Y nhận, mừng rỡ:

– Cảm ơn ông.

– Ngày mai tôi rời khỏi khách sạn này.

– Thế ạ! Ông khách về nhà.

Tôi nhếch mép cười:

– Phải. Tôi về nhà.

Ngồi nột lát, tôi đứng lên, tôi mở cửa sổ nhìn xuống đường.

Con phố hiu quạnh sáng trắng dưới ánh đèn.

Những cột điện, những hàng cây đứng thành những hàng dài bất động. Nhớ hôm tôi đến, trời mưa lớn. Hôm nay, trời thật đẹp. Sao sáng lung linh dệt thành một chiếc áo kim tuyến cùng khắp mình trời thăm thẳm.

Đêm nay. Ngày mai. Cuộc đời của một người thật hết như một giấc chiêm bao, nó có một vẻ gì chốc lát, hoang đường, không thật. Trên cái nền hư ảo ấy của một giấc chiêm bao nhớ lại từ đầu, lần lượt trở về trong trí nhớ. Thằng Chế. Con Oanh. Sau này, chúng sẽ lớn khôn, tự tạo dựng được cuộc sống riêng, chúng không cần đến tôi nữa. Thôi, thế cũng xong. Trang trại hoang vu một thời kỳ rồi sẽ có người chăm sóc lại. Cho hoa cỏ lại tốt tươi Cho mùa màng lại xanh tốt. Thôi thế cũng được. Cũng xong một kiếp. Cũng dành một đời.

Tôi biết là từ đêm mai, tôi sẽ được ngủ giấc ngủ yên tĩnh hoàn toàn. Đôi mắt Ngà từ

đêm mai sẽ không ném về cái nhìn hờn oán của nàng từ vực tối thăm thẳm. Tôi cũng sẽ chẳng bao giờ nghe thấy nữa tiếng cười chế riễu vang động của Lệ. Không bao giờ nữa. Tôi sẽ được ngủ yên. Tôi sẽ được ngủ yên. Ý nghĩ này làm cho thần trí tôi thư thái. Hình như một nhà ngục vô hình vừa sụp đổ. Hình như tôi đã thở được, sống được. Hình như một giải pháp nào đã tới, một giải thoát đã bày đêm, bày ngày chờ đợi.

Người đàn ông đứng thật lâu, nhìn lên trời sao nhìn vào đêm khuya, im lặng như một pho tượng lạnh. Cuối cùng y đóng cửa sổ lại quay trở vào. Y đến đứng bên cạnh thành giường. Cúi xuống. Cầm lấy khẩu súng. Y mở bao đạn, xem lại một lần nữa. Những đầu đạn đồng bóng loáng hiện rõ dưới ánh đèn. Người đàn ông tra bao đạn vào súng. Một tiếng tắc khô gọn. Y cầm khẩu súng, đặt mình nằm xuống, đầu hướng về phía cửa sổ vừa đóng kín.

Đôi mắt y mở lớn, đăm đăm, không chớp.

Khi những người bồi phòng nghe thấy tiếng nổ chát chúa trên tầng lầu, họ đánh thức viên quản lý dậy rồi cùng chạy lên cầu thang. Những tiếng chân rầm rập.

Những nét mặt kinh hoàng. Tiếng đập cửa. Tiếng kêu gọi hoảng hốt. Rồi cánh cửa phòng số mười bị xô mạnh cho bật tung ra. Tất cả cái cảnh tượng hỗn loạn cùng khắp, tất cả những tiếng động phá tan sự im lặng của đêm khuya ấy. Trần Hữu Chuyên không còn nhìn thấy, nghe thấy nữa. Sau bảy ngày bảy đêm vật vã, quần quai, cuối cùng giấc ngủ đã tới. Phải, cuối cùng là giấc ngủ đã tới.

MAI THẢO

